BESTSELLER jVftt* VoRK 7/MES

POATE INTR-O ALTĂ VIATĂ

% ţt

TAYLOR JENKINS REID POATE ÎNTR-O ALTĂ VIAŢĂ

La douăzeci şi nouă de ani, Hannah Martin încă nu ştie ce vrea să facă în viaţă. De când a terminat colegiul, a locuit în şase oraşe diferite şi a avut nenumărate slujbe banale, dar, după o relaţie dezastruoasă, decide să se întoarcă în Los Angeles, oraşul ei natal.

Pentru a sărbători prima seară în L.A.,

cea mai bună prietenă a ei, Gabby, o duce la un bar – unde Hannah se întâlneşte cu iubitul ei din liceu, Ethan. La miezul nopţii, Gabby o întreabă pe Hannah dacă e gata să plece. Ethan se oferă să o ducă el acasă dacă vrea să mai rămână. Hannah ezită.

Ce se întâmplă dacă pleacă cu Gabby?

Ce se întâmplă dacă pleacă cu Ethan?

Şi astfel, Hannah trăieşte efectele fiecărei decizii, în două universuri paralele, în două poveşti succesive, surprinzător de diferite şi cu consecinţe importante pentru Hannah şi oamenii de lângă ea.

Aşadar, totul e sortit să se întâmple?

Cât de mult din viaţa noastră este determinat de şansă?

Şi, lucrul cel mai important: există suflete-pereche?

Hannah crede că da. Şi, în ambele lumi, e convinsă că l-a găsit pe al ei.

Amuzantă şi surprinzătoare; Reid aduce dovezi convingătoare pentru existenţa fericirii în fiecare viaţă...

Kirkus Reviews

Cititorii care își doresc o poveste de dragoste cu o evoluție neașteptată nu vor fi dezamăgiți.
Library Journal

O călătorie sinceră, inteligentă și efervescentă dintr-un univers paralel într-altul.
Renee Carlino

Pentru Erin, Julia, Sara, Tamara și toate celelalte femei pe care cred că mi-a fost sortit să le întâlnesc.
Fie să ne cunoaștem într-o mulțime de universuri.

Ma bucur că mi-am rezervat un loc la margine, acum că am urcat ultima în avion. Ştiam c-o să întârzii la îmbarcare. Doar mai mereu întârzii. De-asta mi-am şi rezervat un loc la margine. Urăsc să scol toată lumea în picioare când mă chinui să ajung pe lângă ei la scaunul meu. De-asta nu mă duc niciodată la baie după ce a început filmul la cinema, chiar dacă de fiecare dată simt nevoia să mă
duc în toiul filmului.

0 iau pe intervalul îngust, cu geanta lipită de corp, străduindu-mă să nu mă ciocnesc de cineva. îl lovesc pe un bărbat în cot şi-mi cer scuze imediat, chiar dacă nici nu pare să observe. Când ating doar o idee braţul unei femei, se uită tăios la mine, de parc-am înjunghiat-o. Dau să-i spun că-mi pare rău, dar mă răzgândesc.

Nu mi-e greu să-mi reperez scaunul, doar e singurul neocupat.

Aerul e stătut. Muzica e banală. Discuţiile din jur sunt punctate de pocnetul uşilor trântite ale compartimentelor pentru bagaje.

Ajung la scaunul meu şi mă aşez, zâmbindu-i femeii de lângă mine. E mai în vârstă, plinuţă, cu părul grizonant, tuns scurt. îmi îndes geanta în faţa scaunului şi-mi pun centura. Măsuţa e pliată. Aparatura electronică e oprită. Scaunul e

drept. Dacă întârzii de multe ori, înveţi să câştigi timp.

Mă uit pe geam. Hamalii s-au înfofolit bine în gecile lor reflectorizante. Mă bucur că plec spre un loc cu climă mai caldă. M-apuc să răsfoiesc revista companiei aeriene.

Nu după mult timp, aud huruitul motorului şi simt roţile avionului rulând pe pistă. Femeia de lângă mine se apucă zdravăn de cotierele scaunului în timpul decolării. Pare înlemnită de groază.

Eu nu mă tem să zbor cu avionul. Mă tem de rechini, uragane şi de privarea de libertate. Mă tem că n-am să fac nimic important cu viaţa mea. Numai să zbor cu avionul nu mi-e frică.

1 s-au albit degetele de cât de tare le apasă pe mânere.

Pun revista înapoi în buzunarul din spatele scaunului.

— Călătoriţi rar cu avionul? o întreb.

Pe mine mă ajută să vorbesc când simt anxietate. Dacă şi pe ea o ajută, măcar atâta pot să fac pentru ea.

Femeia întoarce capul şi se uită la mine în timp ce planăm.

— Mă tem că nu, îmi răspunde ea cu un zâmbet chinuit. Nu prea plec din New York. E prima dată când zbor la Los

Angeles.

— Păi, dacă vă liniştește cu ceva, eu merg destul de mult cu avionul şi vă asigur că numai decolarea şi aterizarea sunt dificile. Mai avem vreo trei minute acum şi încă vreo cinci minute grele la capăt. Restul... e cam la fel ca în autocar. Aşa că încă vreo opt minute neplăcute cu totul şi gata, sunteţi în California.

Avionul se înclină în aer, destul cât să se rostogolească o sticlă de apă uitată pe interval.

— Opt minute cu totul? întreabă ea.

— Atât, încuviinţez eu. Sunteţi din New York?

Dă din cap.

— Dar dumneavoastră?

— Am locuit la New York, zic, ridicând din umeri. Acum mă mut înapoi în L.A.

Avionul intră brusc în picaj, după care îşi revine, zburând printre nori. Femeia respiră adânc. Trebuie să recunosc că până şi pe mine m-a cam luat greaţa.

— N-am stat la New York decât nouă luni, zic.

Dacă vorbesc, o să-i distrag atenţia de la turbulenţe.

— M-am tot mutat în ultima vreme. Am mers la studii în Boston. Apoi

m-am mutat în Washington, apoi în Portland, Oregon. Apoi în Seattle. După care în Austin, Texas. Şi apoi la New York. Oraşul unde visele devin realitate. Bine, mă rog, nu ale mele. însă am crescut în Los Angeles. Deci, cumva, mă întorc la origini, numai că nu prea ştiu dacă acolo e casa mea.

— Dar familia dumneavoastră unde e? mă întreabă ea.

Vorbeşte crispat şi se uită fix în faţă.

— Ai mei s-au mutat la Londra când aveam şaişpe ani. Soră-mea mai mică, Sarah, a intrat la Şcoala Regală de Balet, aşa că n-aveau cum să dea cu piciorul la aşa ceva. Eu am rămas să termin liceul în L.A.

— Aţi locuit singură?

Funcţionează. I-am distras atenţia.

— Am stat la prietena mea cea mai bună până am terminat liceul. După care am plecat la colegiu.

Avionul a început să zboare lin de-acum. Căpitanul ne anunţă altitudinea. Femeia îşi ia mâinile de pe cotiere şi respiră uşurată.

— Vedeţi? îi spun. Ca în autocar.

— Mulţumesc, îmi zice.

— Cu plăcere.

Se uită pe geam. Iau din nou revista. Femeia se întoarce iar spre mine.

— Cum de vă mutaţi atât de des? mă întreabă ea. Nu vă e greu? apoi se corectează imediat: Uite ce zic, nici nu mi-am tras sufletul ca lumea şi deja mă port de parcă-s mama dumneavoastră.

Râd şi eu.

— Nu, nu, nu mă deranjează, spun.

Nu mă mut intenţionat. N-am ales să fiu nomadă. însă îmi dau seama că eu am luat decizia de fiecare dată să mă mut, bazându-mă doar pe senzaţia din ce în ce mai acută că nu mă aflu unde trebuie şi cu speranţa că poate chiar o să-mi găsesc locul undeva unde mi-e dat să ajung în viitorul apropiat

— Cred că... Habar n-am, zic.

Mi-e greu să mă exprim, mai ales că vorbesc cu cineva pe care de-abia l-am cunoscut însă apoi deschid gura şi mă pomenesc spunând:

— Nu m-am simţit nicăieri acasă.

Mă priveşte zâmbind.

— îmi pare rău, spune. Probabil că vă e greu.

Dau din umeri, doar mi-a intrat în obicei. Am mereu obiceiul să ignor tot ce e rău şi s-o iau repede încotro mi-e bine.

însă în clipa asta nu prea îmi văd pornirile cu ochi buni. Nu prea ştiu dacă m-a tras aţa în direcţia unde vreau să

ajung.

îmi stăpânesc gestul de a ridica din umeri.

Apoi, cum n-o să ne mai vedem niciodată după cursa asta, mai fac un pas şi îi destăinui ceva ce nici eu nu mi-am mai zis până de curând.

— Uneori, mă tem că n-o să-mi găsesc nicăieri casa.

îşi lasă doar o clipă mâna peste a mea.

— O să v-o găsiţi, îmi spune ea. Sunteţi încă tânără. V-a mai rămas o mulţime de timp.

Mă-ntreb dacă mă consideră încă tânără ştiind că am douăzeci şi nouă de ani sau mă crede mai tânără.

— Mersi, n spun. Scot căştile din geantă şi mi le pun la urechi. La sfârşitul cursei, când o să aterizăm, poate o să discutăm despre cariera mea inexistentă, în alea cinci minute dificile, îi zic râzând. Aşa sigur o să uitaţi de tot restul.

Femeia zâmbeşte larg şi apoi scoate un chicotit.

— O s-o iau ca pe o favoare personală.

înd ies pe poarta de la Sosiri, o văd pe Gabby ţinând un cartonaş pe care scrie „Hannah Mărie Martin", de parcă n-am cum s-o recunosc şi să-mi dau seama că a venit să mă ia cu maşina.

Când dau fuga spre ea, văd mai de-aproape că m-a desenat şi pe mine lângă numele meu. E o schiţă stângace, însă nu absolut oribilă. Hannah din desenul ei are ochii mari, genele lungi, un năsuc micuţ şi gura cât o linie. Părul arată exagerat, strâns într-un coc înalt deasupra capului. Restul corpului e schiţat din beţe, nu sar în ochi decât sânii mult prea mari.

Eu nu prea mă văd deloc aşa, însă recunosc că dacă vrei să-mi faci caricatura, poţi să mă reduci la o pereche de ţâţe mari şi la cocul din vârful capului. Tot aşa cum Mickey Mouse poate fi redus la urechile rotunde şi mănuşi, iar Michael Jackson, la şosetele albe şi mocasinii negri.

Prefer să mă înfăţişezi cu tot cu părul şaten-închis şi ochii verzi când îmi faci portretul, însă înţeleg că nu prea ai cum să redai culorile cu un simplu pix Bic.

Chiar dacă n-am mai fost pe la Gabby de doi ani, de la nunta ei, de la un timp ne vedem în fiecare duminică dimineaţă când vorbim de pe calculator, indiferent ce planuri avem în ziua aia sau în ce hal de mahmură se simte vreuna din noi. Cumva, e evenimentul pe care pot să contez cel mai mult în viaţă.

Gabby e mărunţică şi slabă. Are părul tuns bob şi corpul fără niciun gram de

grăsime în plus. Când o îmbrăţişez, îmi amintesc ce ciudat e să iau în braţe pe cineva mult mai mic decât mine şi cât de diferite părem la prima vedere. Eu sunt o tipă înaltă, cu forme, şi pielea albă. Ea e o tipă scundă, slabă şi cu pielea neagră.

Nu e deloc machiată, şi totuşi e una din cele mai drăguţe ţipe de aici. Nu i-o zic, doar ştiu ce mi-ar spune. Mi-ar răspunde că n-are nicio importanţă. Că nu trebuie să ne facem complimente pe tema aspectului fizic şi nici să concurăm între noi pentru titlul de cea mai drăguţă fată. Nu se-nşală, aşa că nu-i spun ce gândesc.

O ştiu pe Gabby de când aveam amândouă paişpe ani. În prima zi de liceu neam aşezat una lângă alta la ora de geoştiinţe. Ne-am împrietenit rapid şi irevocabil. Eram Gabby şi Hannah, Hannah şi Gabby, rar auzeai un nume fără celălalt.

M-am mutat cu ea şi părinţii ei, Care şi Tina, după ce au plecat ai mei la Londra. Care şi Tina m-au tratat ca pe una de-a lor. M-au ajutat când mi-am trimis cererile de admitere la diverse universităţi, s-au îngrijit să-mi fac temele şi nu m-au lăsat în oraş seara până târziu. Care s-a tot străduit să mă convingă să mă fac doctor, ca el şi tatăl lui. Pe atunci, deja ştia că Gabby n-o să-i calce pe urme. Aflase că

voia o carieră în serviciul public. Şi-o fi închipuit că sunt ultima lui şansă. însă Tina m-a încurajat să-mi găsesc propria mea cale. Din păcate, tot nu prea ştiu care mi-e calea. însă atunci am presupus că totul o să se aranjeze la vremea potrivită, că tot ce e mai important în viaţă o să se întâmple de la sine.

După ce am plecat amândouă la colegiu, Gabby la Chicago şi eu la Boston, am ţinut strâns legătura, croindu-ne totodată fiecare drumul în noile noastre vieţi. în anul întâi s-a împrietenit cu Vanessa, o altă studentă de culoare de acolo. Gabby îmi povestea cum merg la mallul din apropiere şi la petreceri. Ar fi o minciună să susţin că atunci nu mi-a fost deloc teamă că Vanessa şi Gabby o să devină mai apropiate decât am fi putut noi două să fim vreodată, că Vanessa şi Gabby aveau în comun un lucru pe care eu nu-l aveam.

Am întrebat-o odată la telefon pe Gabby. Stăteam lungită pe patul meu dublu de cămin, cu telefonul încins şi umed lipit de ureche, după ce vorbiserăm deja ore întregi.

— Ţi se pare că Vanessa te-nţelege mai bine decât mine? am întrebat-o. Pentru că sunteţi amândouă de culoare?

De cum am scos cuvintele pe gură, m-a apucat jena. Mi se păruse o întrebare rezonabilă, însă după ce m-am auzit vorbind, nu mai avea deloc noimă. Dacă vorbele ar fi fost nişte obiecte concrete, aş fi sărit imediat să le culeg din aer şi să mi le îndes înapoi în gură.

Gabby s-a amuzat pe seama mea.

— Ţi se pare că te înţelegi mai bine cu albii decât cu mine doar pentru că sunteţi albi?

— Nu, am spus. Sigur că nu.

— Atunci să nu te-aud, a încheiat Gabby.

Aşa că am tăcut. Ce-mi place mie cel mai mult la Gabby e că întotdeauna a ştiut să mi-o taie când e cazul. De fapt, e singurul om care mi-a demonstrat adesea că mă cunoaşte mai bine decât mă ştiu chiar eu.

— Nu-mi zice, mă ia ea acum, uşurându-mă de geantă cu un gest curtenitor. O să fie nevoie să închiriem un căruţ din ăla de bagaje pentru tot calabalâcul tău.

— în apărarea mea, râd eu, îţi aduc aminte că mă mut în celălalt capăt al ţării.

Am renunţat cu mult timp în urmă să cumpăr mobilă sau obiecte de mari dimensiuni. De regulă, închiriez

apartamente mobilate. După ce te-ai mutat iar şi iar, înveţi că e pierdere de timp şi risipă de bani să-ţi iei un pat de la IKEA, să-l montezi şi apoi să-l demontezi peste şase luni ca să-l dai pe cincizeci de dolari, însă posed diverse *chestii* pe care le tot plimb cu mine dintr-o parte în alta a ţării. Mi s-ar părea crud să mă descotorosesc de toate acum.

— Pun pariu că ai aici cel puţin patru flacoane cu loţiune de corp, din aia cu portocale şi ghimbir, îmi spune Gabby, luând un geamantan de pe banda rulantă.

— Doar unul, zic, clătinând din cap. E pe terminate.

Am început să mă dau cu loţiune de corp cam la vremea când ne-am cunoscut noi două. Mergeam împreună la mail şi ne apucam să mirosim toate loţiunile din toate magazinele, însă de fiecare dată îmi luam acelaşi lucru. Loţiune de corp cu portocale şi ghimbir. La un moment dat, m-am pomenit că adunasem şapte flacoane din alea.

Luăm restul bagajelor de pe banda rulantă, le punem unele peste altele în cărucior şi ne opintim amândouă din greu în el pe coridoarele aglomerate din aeroport, spre parcare. Le vârâm în portbagaj şi urcăm în maşinuţa ei.

Cât iese din garaj şi o ia pe străzile către

autostradă, vorbim despre una, alta. Se interesează cum a fost zborul şi cum m-am simţit când am plecat din New York. Se scuză că n-are o cameră de oaspeţi prea mare. îi zic să nu se prostească şi h mulţumesc din nou că pot să stau la ea.

îmi dau seama că am mai trecut prin toată povestea asta. E mai bine de un deceniu de când am stat ultima oară în camera de oaspeţi a lui Gabby. Au trecut zece ani şi mai bine, iar eu tot plutesc de colo-colo, apelând la amabilitatea lui Gabby şi alor ei. De data asta stau la Gabby şi la soţul ei, Mark, nu acasă la ea şi la părinţii ei. însă asta pune în lumină cu atât mai mult cât de diferite suntem, cât de mult s-a schimbat Gabby de atunci şi cât de puţin m-am schimbat eu. Gabby e vicepreşedinta departamentului de dezvoltare al unei organizaţii nonprofit care se ocupă de adolescenţii în situaţii de risc. Eu sunt chelneriţă. Nici măcar nu sunt o chelneriţă prea bună.

După ce iese pe autostradă şi nu mai trebuie să se concentreze cu totul pe condus sau poate ştiind că maşina a prins viteză şi nu mai am cum să sar din ea, mă-ntreabă în sfârşit, după ce s-a abţinut atâta de când am îmbrăţişat-o:

— Ei, ce s-a întâmplat? I-ai zis că pleci?

Oftez din greu şi mă uit pe geam.

— Ştie că nu poate să mă contacteze, îi spun. Ştie că nu mai vreau să-l văd niciodată. Aşa că nu cred că mai contează unde-şi închipuie că sunt acum.

Gabby se uită ţintă în faţă, la şosea, însă o văd dând din cap mulţumită.

Chiar am nevoie de aprobarea ei. La ora actuală, părerea ei despre mine are mai multă credibilitate decât propria mea opinie. De la o vreme mi-a mers cam prost. Şi chiar dacă ştiu că Gabby o să mă iubească întotdeauna, mai ştiu şi că în ultimul timp i-am tot pus la încercare sprijinul necondiţionat.

Mai ales pentru că m-am apucat să mă culc cu un bărbat însurat.

La început, n-am ştiut că e însurat. Şi, cumva, mi s-a părut că aşa nu-i nicio problemă. Nu a recunoscut niciodată că e însurat. Nu a purtat niciodată verighetă pe deget. Nici măcar n-avea vreo dungă mai albă pe inelar, aşa cum citeşti prin reviste că au bărbaţii însuraţi. Era un mincinos. Dar unul priceput. Şi chiar dacă am bănuit care e adevărul, mi-am închipuit că dacă nu recunoaşte niciodată verde în faţă, eu n-am nicio responsabilitate.

Am intrat la bănuieli odată, când nu mi-a răspuns la telefon şase zile, după care

m-a sunat în sfârşit, prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic deosebit. Am bănuit că mă înşală cu cineva când nu m-a lăsat deloc să sun de pe telefonul lui. Am bănuit că de fapt o înşela pe alta *cu mine* când ne-am întâlnit cu un coleg deal lui într-un restaurant din Soho şi, în loc să-mi facă cunoştinţă cu el, Michael mi-a zis că mi-a rămas ceva între dinţi şi aş face bine să mă duc la baie să mi-l scot. Şi chiar m-am dus la baie. Şi n-am găsit nimic. Insă, sincer acum, mi-a fost greu să mă privesc în oglindă mai mult de câteva secunde, după care m-am întors la masă, prefăcându-mă că nu i-am priceput stratagema.

Iar Gabby fireşte că ştia totul. Doar i-am destăinuit ce se întâmplă imediat ce am fost în stare să privesc realitatea în faţă.

— Cred că-i însurat, i-am zis în sfârşit, acum cam o lună.

Stăteam întinsă în pat, încă în pijama, şi vorbeam cu ea pe laptop, aranjându- mi cocul.

Am văzut-o pe Gabby încruntându-se pe ecranul pixelat.

— Ţi-am zis că-i însurat, mi-a zis ea, ajunsă la capătul răbdărilor. Ţi-am zis-o acum trei săptămâni. Ţi-am zis că trebuie să-i pui punct. Pentru că nu e deloc bine. Şi pentru că e soţul alteia. Şi

pentru că nu trebuie să-i permiţi niciunui bărbat să te ia de amantă. Ţi-am zis toate astea.

— Ştiu, însă chiar n-am crezut că e însurat. Mi-ar fi zis dacă era. Ştii? Aşa că n-am crezut. Şi nici n-o să-l întreb, pentru că e o jignire, nu?

Asta era logica mea. Nu voiam să-l jignesc.

— Trebuie să termini cu prostiile astea, Hannah. Serios acum. Eşti un om minunat, care are multe de oferit în viaţă, însă acum nu faci deloc bine. Şi o ştii şi tu.

Am ascultat ce mi-a spus. Sfaturile ei mi-au intrat pe-o ureche şi mi-au ieşit după aia pe cealaltă, pierzându-se în vânt. De parcă vorbea cu altcineva şi eu n- aveam de ce să ţin cont de ele.

— Nu, i-am spus, clătinând din cap. Nu cred că ai dreptate. L-am întâlnit pe Michael într-un bar din Bushwick într-o miercuri seara. Eu nu merg niciodată în Bushwick. Şi foarte rar se întâmplă să ies miercuri seara. Şi nici el nu iese! Ce şanse erau? Să se întâlnească doi oameni în felul ăsta?

— Glumeşti, nu?

— De ce să glumesc? Doar e vorba de destin aici. Pe bune. Să zicem că e însurat...

— Chiar e.

— N-avem de unde să ştim. Dar să zicem că e.

— Este.

— Să *zicem* doar. Nu-nseamnă că nu ne-a fost dat să ne-ntâlnim. Cine ştie dacă nu urmez pur şi simplu destinul? Poate că nu-i nimic dacă e însurat, căci aşa şi trebuia să se întâmple.

Ştiam că o dezamăgisem pe Gabby. îmi dădeam seama după cum îşi ţinea sprâncenele şi după expresia gurii.

— Uite ce e, nici măcar nu ştiu dacă e însurat, am zis.

însă ştiam. Chiar ştiam. Şi tocmai pentm că ştiam, trebuia să evit pe cât posibil adevărul. Aşa că am continuat:

— Ştii, Gabby, chiar dacă-i însurat, asta nu înseamnă că nu sunt mai potrivită pentru el decât cealaltă. în dragoste şi război totul este permis.

Peste două săptămâni a aflat nevastă-sa şi m-a sunat să ţipe la mine.

Nu era prima oară când făcea el aşa ceva.

Mai aflase de încă două.

Ştiam că au doi copii?

Habar n-aveam.

E foarte uşor să-ţi justifici faptele când nu ştii cum arată la faţă şi cum n cheamă pe toţi oamenii care au de suferit din cauza ta. E foarte uşor să-ţi vezi de

propriul interes la modul abstract.

Cred că tocmai de-aia am gândit totul doar la modul abstract.

M-am jucat de-a „Bine, dar". De-a „Nu ştim sigur". De-a „Chiar şi-aşa". Priveam realitatea doar prin propriii mei ochelari cu lentile înguste şi roz.

Şi dintr-odată parcă mi-au picat ochelarii de pe nas şi am văzut ce făceam, în imagini şocante, alb-negru.

Mai contează că odată ce am privit adevărul în faţă m-am comportat onorabil? Contează că după ce am auzit-o pe soţia lui la telefon şi am aflat cum îi cheamă pe copiii lui, n-am mai vorbit niciodată cu el?

Contează că acum văd cât se poate de clar că sunt foarte vinovată şi mă căiesc amarnic? Că mă urăsc un pic pentru ignoranţa mea voită, prin care mi-am justificat faptele, deşi bănuiam că nu e bine ce fac?

Gabby aşa crede. Are impresia că m-am spălat de păcate. Eu, una, nu prea sunt sigură.

După ce am scăpat de Michael, mi-am dat seama că nu prea îmi merge deloc bine la New York. Era o iarnă aspră şi rece, care parcă doar îmi accentua senzaţia de singurătate într-un oraş cu milioane de oameni. I-am sunat o groază pe ai mei şi pe soră-mea, Sarah, în

săptămâna de după despărţirea de Michael, nu ca să-mi zic oful, ci ca să aud o voce prietenoasă. Adesea îmi intra căsuţa vocală, însă mă sunau de fiecare dată mai târziu. Fără excepţie. Numai că parcă niciodată nu ştiam exact la ce oră pot să dau de ei. Şi foarte des, din cauza diferenţei de fus orar, nu prea apucam să intrăm în contact unii cu alţii.

Săptămâna trecută totul s-a precipitat pur şi simplu. Fata care-mi închiriase apartamentul m-a înştiinţat că trebuie să se mute înapoi peste două săptămâni. Şeful s-a dat la mine la serviciu, bătându-mi apropouri că femeile cu decolteu au

parte de ture mai bune. Am rămas blocată o oră şi trei sferturi în metrou când s-a stricat altul pe Greenpoint Avenue. Michael m-a tot sunat şi mi-a lăsat mesaje vocale în care mă întreba ce am de gând şi-mi promitea că vrea să-şi părăsească nevasta ca să fim împreună, şi, cu toată jena, trebuia să recunosc că mă simţeam mai bine din cauza asta, însă şi absolut oribil.

Aşa că am sunat-o pe Gabby. Şi am plâns. Am recunoscut că mi-e mai greu la New York decât lăsasem să se înţeleagă. Am recunoscut că nu merge deloc, că nu duc viaţa pe care mi-o doream. I-am zis că trebuie neapărat să mă schimb.

La care ea mi-a zis:

— Vino acasă.

Mi-a luat un pic să-mi dau seama că îmi propune să mă mut înapoi în Los Angeles. Doar de atâta amar de timp nu mă mai gândeam la oraşul unde m-am născut ca la locul unde eram „acasă".

— în L.A? am făcut eu.

— Da, a zis ea. Vino acasă.

— Ştii, şi Ethan e acolo, am spus. Cred că s-a mutat înapoi acum câţiva ani.

— Atunci o să vă vedeţi, mi-a zis Gabby. N-ar fi aşa o tragedie. Să fii iar cu un tip de treabă.

— Chiar e mai cald la voi, am spus eu, uitându-mă pe fereastra mea cea mică la zăpada murdară de jos din stradă.

— Zilele astea sunt douăşdouă de grade, a zis ea.

— Bine, dar dacă mă mut în alt oraş nu rezolv problema majoră, am spus eu, probabil pentru prima oară în viaţa mea. Vreau să zic *că eu* trebuie să mă schimb.

— Ştiu, mi-a răspuns ea. Vino acasă. Schimbă-te aici.

Aşa cum nu mi se mai întâmplase de mult, am simţit că viaţa mea are sens.

Acum Gabby îmi ia o clipă mâna şi mi-o strânge, cu ochii la şosea.

— Sunt mândră de tine că îţi iei viaţa în propriile mâini, îmi spune. Prin simplul fapt că te-ai urcat în avion azi-dimineaţă, începi să-ţi pui ordine în viaţă.

— Crezi? o întreb.

încuviinţează din cap.

— Cred că o să-ţi priască în Los Angeles. Tu nu crezi? Să te întorci în locul de baştină. Mare păcat că am trăit atâţia ani aşa departe una de alta. Acum îndrepţi o nedreptate.

Râd. Chiar încerc să mă gândesc la mutarea asta ca la o victorie, nu o înfrângere.

într-un final, virăm pe strada lui Gabby şi tragem pe dreapta.

Suntem în faţa unui complex de clădiri, pe o stradă în pantă abruptă. Anul trecut, Gabby şi Mark şi-au cumpărat o casă. Mă uit la adrese, căutând numărul patru, să văd care casă din şir e a lor. N-am mai fost niciodată la ei, însă de câteva luni îi tot trimit lui Gabby cărţi poştale, produse de patiserie şi diverse cadouri. îi ştiu adresa pe de rost. Chiar când desluşesc numărul de pe uşă la lumina felinarului de stradă, îl văd pe Mark ieşind din casă şi venind spre noi.

Mark e un bărbat înalt, de o frumuseţe convenţională. Are un fizic foarte puternic, foarte masculin după standardele tradiţionale. Eu am preferat întotdeauna tipii neraşi, cu ochi frumoşi, şi îmi închipuiam că Gabby e la fel. însă ea s-a cuplat până la urmă cu Mark, un băiat model, curăţel şi dintr-o bucată. Genul de tip care se duce la sală pentru că aşa e sănătos să faci. Eu, una, nu m-am ţinut niciodată de aşa ceva.

Deschid portiera şi iau o geantă. Gabby ia alta. Mark vine la maşină.

— Hannah! exclamă, îmbrăţişându-mă călduros. Mă bucur mult să te văd.

Ia restul bagajelor din maşină şi intrăm în casă. Arunc o privire în living. E plin de lemn şi culori neutre. Fără excentricităţi, însă arată superb.

— Camera ta e sus, îmi spune ea şi urcăm toţi trei scara îngustă, până la etaj.

Aici se află dormitorul principal şi încă o cameră de cealaltă parte a holului.

Gabby şi Mark mă conduc în camera de oaspeţi, unde lăsăm bagajele.

Camera e mică, însă e tocmai bună pentru mine. Am un pat

dublu, cu o pilotă
albă, pufoasă, un birou şi un scrin.

E târziu, sigur Gabby şi Mark sunt obosiţi, aşa că mă mişc cât mai rapid.

— Mergeţi la culcare. Pot să mă instalez şi singură, le zic.

— Eşti sigură? mă întreabă Gabby.

Insist.

Mark mă îmbrăţişează şi se duce în dormitor. Gabby îi strigă că vine şi ea imediat.

— Mă bucur tare mult că eşti aici, îmi spune. De când tot te muţi dintr-un oraş în altul, am sperat mereu că o să te întorci la un moment dat. Măcar pentru o vreme. îmi place să te ştiu prin zonă.

— Păi, acum sunt aici, îi răspund, zâmbind. Mă ai mai aproape decât sperai.

— Nu te prosti, îmi spune. Din partea mea, n-ai decât să stai în camera mea de oaspeţi până facem nouăzeci de ani. Mă îmbrăţişează şi o ia spre camera ei, adăugând: Dacă te trezeşti înaintea noastră, nu te jena să pui de cafea.

După ce o aud închizând uşa dormitorului, îmi iau trusa de toaletă şi mă duc la baie.

Lumina de aici e nemilos de puternică, chiar dură, cum se zice. Lângă chiuvetă e o oglindă cosmetică. O trag spre faţa mea. îmi dau seama că trebuie să-mi aranjez sprâncenele, însă în mare nu prea am de ce să mă plâng. Când dau să împing oglinjoara la loc, surprind ceva la coada ochiului stâng.

Mă trag de piele, nevenindu-mi să cred ce văd. Pliul se instalează la loc. Mă cercetez cu atenţie.

Am început să fac riduri la coada ochilor.

Nu am apartament, nu am job. Nu am o relaţie stabilă şi nici vreun oraş anume pe care să-l numesc „acasă". Habar n-am ce vreau să fac cu viaţa mea, habar n- am ce vreau de la viaţă şi ce viitor îmi doresc. Şi totuşi timpul nu m-a neglijat. Toţi anii pe care mi i-am pierdut frecând menta cu diverse joburi în diverse oraşe şi-au lăsat amprenta pe chipul meu.

Am riduri.

Las oglinda deoparte. Mă spăl pe dinţi. îmi propun să-mi iau o cremă de noapte şi să încep să mă dau cu cremă de protecţie solară. Apoi dau cuvertura deoparte şi mă bag în pat.

Poate că viaţa mea e cam dezastru. Poate că uneori nu fac cele mai fericite alegeri. însă n-am de gând să zac în pat cu ochii în tavan toată noaptea, măcinată de griji.

Din contră, adorm tun, cu speranţa că mâine o să mă descurc mai bine. Mâine o să-mi fie mai bine. Mâine o să mă prind ce am de făcut.

Pentru mine, mâine e un nou început.

Când mă trezesc, camera e inundată în lumina soarelui şi sună telefonul.

— Ethan! şoptesc în telefon. E ora nouă dimineaţa, sâmbătă!

— Da, îmi răspunde el, şi vocea i se aude îngroşată pe fir. Numai că tu încă funcţionezi după fusul orar de pe coasta de est. E prânzul pentru tine. Trebuia să te fi trezit deja.

— Bine, şoptesc mai departe, numai că Gabby şi Mark încă dorm.

— Când ne vedem în sfârşit? mă întreabă el.

Pe Ethan l-am cunoscut când eram în clasa a zecea, la balul liceului.

încă locuiam cu ai mei. Gabby a primit o ofertă de babysitting în seara aia şi a hotărât să accepte în loc să meargă la bal. Până la urmă m-am dus singură, nu că mi-aş fi dorit neapărat să mă duc, ci doar pentru că taică-meu m-a tachinat, zicându-mi că nu mă duc nicăieri fără ea. Aşa că m-am dus ca să-i dovedesc că n-are dreptate.

Am ars-o mai toată noaptea lipită de un zid, omorându-mi timpul până puteam să plec. M-am plictisit în aşa hal, că mi-a venit s-o sun pe Gabby ca s-o conving să vină şi ea după ce termină de stat cu copilul. însă Jesse Flint a dansat toată seara bluesuri cu Jessica Campos în mijlocul ringului. Iar Gabby era îndrăgostită de Jesse Flint, tot ofta după el de când începuse liceul. Nu puteam să-i fac aşa ceva.

Pe măsură ce trecea timpul şi perechile începeau să se giugiulească în lumina chioară din sala de sport, mi-am întors

privirea la singura persoană care mai rămăsese lângă zid. Era un băiat înalt şi slab, cu părul ciufulit şi cămaşa boţită. Nici nu-şi strânsese ca lumea nodul de la cravată. M-a privit şi el ţintă. Apoi a venit la mine să se prezinte.

— Ethan Hanover, mi-a zis, întinzându-mi mâna.

— Hannah Martin, am răspuns, strângându-i-o.

Era în clasa a unşpea, la altă şcoală. Mi-a zis că venise la rugămintea unei vecine, Katie Franklin, care nu avusese cu cine să meargă. O cunoşteam destul de bine pe Katie. Ştiam că e lesbiană şi nu se simţea pregătită să le zică alor ei. Toată şcoala ştia că ea şi Teresa Hawkins nu erau doar prietene. Aşa că, ce mi- am zis eu, dacă flirtez cu băiatul cu care se afişează ea de ochii lumii, nimeni n- are de ce să se supere.

însă n-a trecut mult şi deja uitasem că nu eram singuri la bal. Când a venit într-un final Katie să plece cu el acasă, parcă mi-l fura de sub nas. îmi venea să-l trag spre mine în semn că al meu era.

Ethan a dat o petrecere le ai lui în weekendul următor şi m-a invitat şi pe mine. în mod normal, nu mergeam niciodată cu Gabby pe la bairamuri, însă de data asta am convins-o să vină cu mine. De cum am intrat pe uşă, l-am văzut cum se înviorează. M-a luat de mână şi m-a prezentat amicilor. Gabby a rămas de izbelişte lângă bolul cu chipsuri de porumb.

Nu ne-a luat mult să ne facem curaj să mergem la etaj. Ne-am aşezat în capul scărilor, lipiţi unul de celălalt, discutând despre ce trupe ne plac cel mai mult. Acolo m-a sărutat pentru prima oară, pe întuneric, în vreme ce jos, sub picioarele noastre, lumea îşi făcea de cap la petrecere.

— Am dat cheful ăsta doar ca să am de ce să te sun şi să te invit, mi-a zis el. Ţi se pare o prostie?

Am clătinat din cap şi l-am sărutat iar.

După vreo oră, când a dat Gabby de mine, aveam buzele un pic umflate şi o mică muşcătură pe gât.

Ne-am pierdut virginitatea împreună peste un an jumate. Eram îh dormitorul alor lui, care erau plecaţi din oraş. Deasupra mea în pat, mi-a zis că mă iubeşte şi m-a întrebat întruna dacă sunt bine.

Unii oameni îşi prezintă prima experienţă sexuală drept ceva de-a dreptul ilar sau lamentabil. Pentru mine n-a fost deloc aşa. Eu am avut prima mea experienţă sexuală cu cineva pe care-l iubeam şi care habar n-avea ce facem acolo. Când am făcut prima dată sex, am făcut de fapt dragoste. Tocmai de asta Ethan mi-a rămas cumva drag.

Ca apoi să se ducă totul naibii. Ethan a intrat la UC Berkeley. Sarah a intrat la Şcoala Regală de Balet, iar părinţii mei şi-au făcut bagajele şi s-au mutat la Londra. Eu m-am mutat la familia Hudson. Iar apoi, într-o dimineaţă înmiresmată de august, cu o săptămână înainte să încep clasa a douăşpea, Ethan s-a urcat în maşina alor lui şi a plecat în nordul Californiei.

Am rezistat împreună până la sfârşitul lui octombrie. La vremea respectivă, ne-am tot făcut asigurări că pur şi simplu nu e timpul potrivit şi relaţia la distanţă e prea dificilă. Ne-am zis că la vară o să fim iar împreună. Ne-am zis că nu se schimbă nimic de fapt, suntem tot suflete-pereche.

însă situaţia noastră era una din numeroasele ritualuri banale prin care trec proaspeţii studenţi de colegiu când vine toamna.

Am început să iau în calcul universităţile din Boston şi New York, căci dacă locuiam pe Coasta de Est era mai uşor să călătoresc la Londra. Când s-a întors Ethan acasă în vacanţa de Crăciun, eram cu un tip pe care îl chema Chris Rodriguez. Când s-a întors el acasă în vacanţa de vară, era cu o fată pe care o chema Alicia Foster.

Când am intrat la Universitatea din Boston, totul s-a terminat definitiv.

Curând, aveam să ne aflăm la vreo cinci mii de kilometri unul de altul şi niciunul n-avea de gând să vină mai aproape.

Am ţinut cât de cât legătura cu Ethan, ne mai sunam din când în când, mai dansam pe la nunţile prietenilor comuni. însă între noi s-a menţinut un soi de încordare mută. Am rămas amândoi cu impresia că nu ne-am ţinut de cuvânt.

Până şi după atâţia ani, parcă îl văd într-un nimb de lumină, mai presus de restul oamenilor. Chiar şi după ce mi-am revenit după despărţire, tot n-am reuşit să-mi sting cu totul focul din

suflet, parcă tot timpul o să ardă acolo o luminiţă plăpândă, bine temperată, însă încă foarte vie.

— Conform calculelor mele, eşti în oraş de douăsprezece ore, îmi spune Ethan. Nici nu mă gândesc să las să mai treacă încă douăsprezece fără să ne vedem.

— Păi, cred că o să fim la limită, îi zic râzând. Gabby spune să ieşim diseară în nu ştiu ce bar din Hollywood. A invitat o groază de prieteni din liceu, ca să mă văd iar cu toată lumea. Zice că e o petrecere de casă nouă. Ceea ce n-are nicio noimă. Habar n-am.

— Dă-mi mesaj când şi unde şi vin, îmi spune Ethan, râzând şi el.

— Super. Minunat.

Mă pregătesc să închid, când îi aud din nou vocea.

— Auzi, Hannah, începe el.

— Da?

— Mă bucur că te-ai hotărât să vii acasă.

Râd.

— Păi, nu mai aveam unde în altă parte să mă mut.

— Nu ştiu, zice el. îmi place să cred că pur şi simplu ţi-a venit mintea la cap.

Tot scot lucruri din geamantan şi le azvârl prin camera de oaspeţi.

— Jur c-o să strâng tot, le zic lui Gabby şi Mark.

S-au îmbrăcat deja şi stau la uşă. Sunt gata să ieşim de mai bine de zece minute.

— Nu te duci la o paradă a modei, îmi spune Gabby.

— E prima mea ieşire în Los Angeles, îi amintesc. Vreau să arăt bine.

îmi pusesem pe mine o cămaşă neagră, blugi negri şi cercei lungi la urechi şi- mi prinsesem, desigur, părul în creştetul capului. însă apoi mi-am amintit că nu mai sunt la New York. Sunt în L.A. După-amiază au fost cinşpe grade.

— Caut un maiou, le zic.

Mă apuc să trec în revistă hainele pe care le-am aruncat deja prin cameră. Găsesc un maiou cu găurele albastru-verzui şi îl trag pe mine. îmi pun pantofii negri cu toc. îmi aranjez cocul în

oglindă.

— Promit să strâng tot când ne întoarcem, îl văd pe Mark cum râde de mine. Ştie că se mai întâmplă să nu fac tot ce zic că o să fac. Gabby sigur l-a atenţionat când i-a cerut acordul să mă mut aici: „Probabil o să-şi arunce lucrurile alandala". Sigur i-a răspuns că nu-l deranjează. Aşa că nu mi-e cine ştie ce jenă.

însă de fapt am impresia că nu de-asta râde.

— La cât de dezordonată eşti, laşi o impresie foarte bună.

Gabby ne zâmbeşte pe rând.

— Aşa e. Parcă, nu ştiu, radiezi. Apoi adaugă, cu mâna pe mânerul uşii: însă femeia nu se judecă doar după aspectul fizic.

Nu se poate abţine. îi stă în fire toată corectitudinea asta politică. De-asta o iubesc.

— Vă mulţumesc, le zic şi o luăm spre maşina lor.

Când ajungem, barul e destul de liniştit. Gabby şi Mark se aşază la masă, iar eu mă duc la bar să iau de băut. Comand bere pentru mine şi Mark şi un pahar de Chardonnay pentru Gabby. Totul face douăzeci şi patru de dolari – achit cu cârdul. Habar n-am câţi bani mai am în cont, mi-e prea frică să verific. Insă ştiu că am suficient cât să trăiesc câteva săptămâni şi să închiriez un apartament. Nu vreau să fiu scârţară, mai ales că Mark şi Gabby au fost drăguţi să mă ia sub acoperişul lor, aşa că nu-mi bat capul.

Duc berile la masă şi mă întorc să iau vinul lui Gabby. Când mă aşez, a mai venit o femeie. Ţin minte că am cunoscut-o la nunta lui Gabby cu Mark, acum vreo doi ani. Cred c-o cheamă Katherine. Acum câţiva ani a participat la maratonul din New York. Ţin minte foarte uşor feţele şi numele oamenilor. îmi amintesc fără probleme tot felul de detalii despre oameni pe care nu i-am văzut decât o dată. însă am învăţat demult să nu mă dau de gol. Lumea se cam sperie.

Katherine îmi întinde mâna.

— Katherine, se prezintă ea.

Dau mâna cu ea şi mă prezint.

— îmi pare bine de cunoştinţă, îmi spune ea. Bine-ai revenit la Los Angeles!

— Mersi, îi răspund eu. De fapt, cred că ne-am mai întâlnit.

— Serios?

— Da, la nunta lui Gabby cu Mark. Aha, da, zic eu, de parcă încep să-mi amintesc câte ceva. Mi-ai povestit că ai participat la un ştiu ce maraton, nu? La Boston sau la New York?

— La New York! exclamă ea zâmbind. Da! Ce memorie ai!

Şi aşa Katherine mă place. Dacă i-aş fi trântit din prima:

„A, ne-am mai întâlnit. La nunta lor, erai într-o rochie galbenă şi mi-ai zis că realizarea ta cea mai dificilă şi mai mare a fost când ai participat la maratonul din New York", Katherine m-ar fi luat drept o ciudată. Am învăţat pe pielea mea asemenea lucruri.

Nu după mult timp, încep să apară câteva dintre vechile mele prietene din liceu, fetele cu care o ardeam eu şi Gabby: Brynn, Caitlin, Erica. Ţip cât mă ţin plămânii când dau cu ochii de ele. E atât de bine să vezi feţe cunoscute, să fii undeva cu oameni care te ştiu de la cincisprezece ani şi încă te plac. Brynn pare mai în vârstă, Caitlin pare mai slabă, Erica e neschimbată.

Apar şi câţiva colegi apropiaţi de-ai lui Mark, cu nevestele şi soţii lor, aşa că ne trezim repede înghesuiţi la o masă prea mică.

începem să ne facem cinste unii altora. Când dă unul de băut, când altul. Eu trag de bere şi o dau apoi pe Cola fără zahăr. La New York am băut la greu. Am ţinut-o numai în băute cu Michael. De-acum gata, m-am schimbat.

Sunt iar la bar când îl văd pe Ethan intrând.

E chiar mai înalt decât mi-l amintesc, cu un tricou albastru de bumbac pe deasupra blugilor negri. Are părul scurt, ciufulit şi pare neras de câteva zile. Era drăguţ în liceu. Acum e chiar arătos. Bănuiesc că o să se facă tot mai chipeş pe măsură ce îmbătrâneşte.

Mă întreb dacă şi el are riduri la coada ochiului.

Mă uit cum trece în revistă barul, căutându-mă în mulţime. Achit băuturile, le iau şi mă duc la el. Chiar când încep să-mi fac griji că n-o să mă vadă în veci, mă zăreşte în sfârşit. Chipul i se luminează şi îmi zâmbeşte larg.

O porneşte în viteză spre mine şi distanţa dintre noi se topeşte parcă într-o clipă. Mă ia în braţe şi mă strânge bine. Las puţin băuturile pe marginea barului ca să nu le vărs.

— Bună, mă salută.

— Ai ajuns! zic.

— Ii/ ai ajuns! îmi răspunde.

îl mai îmbrăţişez o dată.

— Chiar mă bucur mult să te văd, îmi spune. Frumoasă cum te ştiu.

— îţi foarte mulţumesc, îi răspund.

Gabby îşi face loc prin mulţime până la noi.

— Gabby Hudson, face el şi se apleacă s-o îmbrăţişeze.

— Ethan! exclamă ea. Mă bucur să te văd.

— îmi iau ceva de băut şi vin imediat, ne zice.

încuviinţez din cap şi o iau cu Gabby spre masa noastră.

Gabby ridică din sprâncene.

Eu îmi dau ochii peste cap drept răspuns.

O întreagă conversaţie pe muteşte.

Nu peste mult timp, muzica urlă şi barul se aglomerează în aşa hal, că e greu să mai faci conversaţie.

Mă chinui să aud ce spune Caitlin când ajunge Ethan la masă. Rămâne în picioare lângă mine, cu braţul lipit de al meu fără pic de stânjeneală. Soarbe din bere întors spre Katherine – amândoi încearcă să audă ce zice celălalt cu muzica urlând pe fundal. Când mă uit o clipă la el, îl văd cum o priveşte fix, gesticulând parcă în glumă. O observ cum izbucneşte în râs, dându-şi capul pe spate.

E mai drăguţă decât am crezut. înainte părea să n-aibă nimic deosebit. însă acum văd că-ţi ia ochii. Are părul blond, lung, aranjat drept. Poartă o rochie albastru-safir care îi vine foarte bine, dându-i un aer lejer. Parcă nici nu-i trebuie sutien pe dedesubt.

Eu nu pot să ies din casă fără sutien pe mine.

Gabby mă trage de mână spre ringul de dans. Vine şi Caitlin, urmată de Erica şi de Bìynn. Dansăm pe câteva melodii, după care îi văd pe Ethan şi Katherine venind lângă noi. Mark rămâne cu restul, trăgând de bere.

— Nu dansează? o întreb pe Gabby.

Gabby îşi dă ochii peste cap. Râd şi o surprind pe Katherine făcând o piruetă, învârtită de Ethan.

Mă-ntreb dacă o s-o conducă acasă. Mă mir cât de mult mă deranjează ideea şi cât de clar îmi e că simt ce simt.

Când se termină cântecul, Ethan râde şi perechea se desparte bătând palma. Pare un gest prietenesc, nu romantic.

Când îl privesc acum, amintindu-mi cum era pe vremuri între noi, cât îmi plăcea cu el în preajmă, cât de frumoasă mi se părea lumea şi cum locul meu în lume era alături de el, cât de mult am suferit când a plecat la colegiu, îmi amintesc cum era să iubesc cu adevărat pe cineva. Pentru că aşa era bine. Şi cum trebuia.

Gabby mă bate pe umăr, readucându-mă la realitate. Mă întorc spre ea. încearcă să-mi zică ceva. N-o aud.

— O gură de aer! urlă ea, arătând spre curte.

îşi face vânt cu mâinile ca un ventilator. O urmez, râzând, afară.

De cum ieşim, parcă suntem în altă lume. E răcoare, muzica se aude înăbuşit dintre pereţii clădirii.

— Cum te simţi? mă întreabă Gabby.

— Cine, eu? fac. Bine, de ce?

— Te întreb doar, zice.

— Aşa deci, Mark nu dansează, ai? fac eu, schimbând subiectul. Tu adori să dansezi! Nu te scoate la dans?

Clatină din cap, încreţindu-şi sprâncenele.

— Nici gând. Nu e genul. Dar nu-i nimic. Nimeni nu-i perfect – cu excepţia ta şi-a mea, glumeşte ea.

Se deschide uşa şi iese Ethan.

— Despre ce vorbiţi voi aici afară? ne întreabă.

— Lui Mark nu-i place să danseze, îi zic.

— Mai bine mă duc să văd dacă nu cumva îl conving

să dea o tură pe ring o dată în viaţă, spune Gabby.

îmi zâmbeşte şi pleacă.

Rămân singură afară cu Ethan.

— Arăţi de parcă ţi s-a făcut un pic frig, îmi zice el, aşezându-se pe banca goală. Ţi-aş da cămaşa de pe mine, numai că n-am nimic pe dedesubt.

— S-ar putea să strici eticheta, h zic. Mi s-a părut că în L.A. trebuie să ies la maiou, numai că…

— Numai că e februarie, zice el. Şi suntem în Los Angeles, nu la ecuator.

— Ce nebunie, oraşul mi se pare cu totul nou, chiar dacă am locuit o groază de timp aici pe vremuri, îi spun, aşezându-mă lângă el.

— Da, numai că ai plecat la optâşpe ani. Acum ai aproape treizeci.

— Prefer termenul *douăzeci şi nouă*, îi răspund.

Râde.

— Mă bucur că te-ai întors, îmi zice. N-am mai locuit în acelaşi oraş de… să tot fie treişpe ani.

— Uau, fac eu. Acum mă simt şi mai bătrână de când mi-ai zis că am aproape treizeci de ani.

— Cum eşti? mă întreabă, râzând iar. Eşti bine? Ţi-e bine?

— Sunt OK, îi răspund. Trebuie să pun nişte chestii la punct.

— Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

— Poate, zic, zâmbind. La un moment dat?

— Mi-ar plăcea să te ascult, încuviinţează el din cap. La un moment dat.

— Care-i faza cu tine şi Katherine adineauri? îl întreb pe un ton nonşalant.

încerc să fac pe dezinteresata şi chiar îmi iese.

— Nu, nu, clatină el din cap. Nu-i nimic între noi. A deschis discuţia şi mi-a plăcut s-o distrez un pic. Apoi îmi zâmbeşte: Nu pe ea am venit s-o văd.

Ne uităm unul la altul, lung, fără să clipim. Ochii lui sunt aţintiţi într-ai mei, de parcă numai eu aş mai fi pe lume. Mă

întreb dacă aşa se uită la toate femeile.

Apoi se apleacă şi mă sărută pe obraz.

Când îi simt buzele pe piele, îmi dau seama că ani în şir am tot încercat să găsesc senzaţia asta fără să reuşesc. M-am mulţumit cu relaţii fără obligaţii, legături căldicele şi un bărbat însurat, căutând să ating clipa când simţi cum îţi zvâcneşte inima în piept.

Mă întreb dacă să-l sărut pe bune, dacă să-mi întorc capul un pic ca să-mi lipesc buzele de ale lui.

Pe uşă ies Gabby şi Mark.

— Hei, face Gabby, apoi se uită lung la noi. A, scuze.

— Nu, zic. Hei.

— Eşti Mark, nu? spune Ethan râzând, apoi se ridică şi dă mâna cu el. Ethan. N-am făcut cunoştinţă oficial mai devreme.

— Da. Bună. îmi pare bine de cunoştinţă.

— îmi pare rău, se scuză Gabby. Tre' să plecăm.

— Tocmai am aflat că mâine-dimineaţă lucrez, spune Mark.

— Duminica? mă mir eu.

— Da, tre' să rezolv ceva la muncă.

Mă uit la ceas. E trecut de miezul nopţii.

— A, bun, zic şi dau să mă ridic.

— De fapt, pot să te conduc eu, spune Ethan. Acasă la Gabby, mai târziu. Dacă mai vrei să stai. Cum vrei.

O clipă, surprind un zâmbet discret pe chipul lui Gabby.

în sinea mea mă amuz. Se vede de la o poştă totul.

M-am întors în L.A. nu doar ca să-mi clădesc o viaţă mai bună cu sprijinul bunei mele prietene. în felul ăsta am readus în vizor chestiunea relaţiei mele neterminate cu Ethan.

Am stat ani întregi departe unul de altul. Am ajuns să trăim cu totul altfel. Iar acum am revenit în punctul ăsta de început, în care flirtăm retraşi de restul lumii, care dansează.

Să fim împreună sau nu? şi Dacă-l las să mă conducă acasă, oare o să fiu mai implicată în povestea asta decât el?

Mă uit la Ethan şi apoi la Gabby.

Viaţa e lungă şi înţesată de un număr infinit de decizii. Trebuie să mă gândesc că deciziile minore nu contează, că o să ajung în punctul în care trebuie să ajung indiferent ce fac.

O să mă găsească destinul.

Aşa că decid să…

Aşa că decid să mă duc acasă cu Gabby.

Nu vreau să mă grăbesc deloc.

Mă întorc şi îl îmbrăţişez pe Ethan de despărţire. Prin uşă aud DJ-ul punând-o pe Madonna cu „Express Yourself" şi pentru o clipă parcă-mi regret decizia. îmi place la nebunie melodia. O cântam tot timpul cu Sarah în maşină. Mama nu ne lăsa deloc să cântăm partea cu cearşafurile de satin. însă ne plăcea melodia şi gata. O ascultam încontinuu.

Mă gândesc dacă să renunţ la despărţire, de parcă universul îmi spune să rămân la dans. însă nu.

— Mai bine mă duc acasă, îi zic lui Ethan. E târziu şi vreau să trec pe fusul orar al Coastei de Vest, ştii?

— înţeleg perfect, spune. M-am simţit foarte bine în

seara asta.

— Şi eu! Te sun, da?

Ethan încuviinţează din cap şi se duce la Gabby s-o îmbrăţişeze. Dă mâna cu
Mark. Apoi se întoarce spre mine şi-mi şopteşte la ureche:

— Sigur nu pot să te conving să mai rămâi?

Clatin din cap şi îi zâmbesc.

— îmi pare rău, zic.

Zâmbeşte şi el, oftând foarte discret, de parcă se dă bătut.

Mergem în bar să ne luăm rămas-bun de la toată lumea – Erica, Caitlin, Brynn, Katherine şi restul oamenilor cu care am făcut cunoştinţă în seara asta.

— Am crezut că sigur te duci la Ethan, îmi spune Gabby când o luăm spre maşină.

— Ai impresia că mă cunoşti aşa de bine, răspund, clătinând din cap.

Se uită neîncrezătoare la mine.

— OK, mă ştii la perfecţie. însă cred că dacă e să se întâmple ceva între mine şi Ethan, o să se întâmple la vremea sa. Nu-i cazul să ne grăbim.

— Deci chiar vrei să se-ntâmple ceva?

— Nu ştiu! fac. Poate? La un moment dat? Se pare că e cazul să mă combin cu un tip cinstit, serios şi de treabă ca el. La capitolul bărbaţi, mi se pare o mişcare bună.

Ajunşi la maşină, Mark ne deschide portierele şi-i spune lui Gabby că o ia pe Wîlshire Boulevard spre casă.

— Pe-acolo pare mai uşor, nu? E mai puţin trafic?

— Da, aprobă Gabby şi se întoarce să mă-ntrebe dacă am auzit de instalaţia de lumini urbane de la Muzeul Districtual de Artă din Los Angeles.

— Nu, îi răspund. Nu cred.

— Cred c-o să-ţi placă mult, uni spune ea. Au instalat luminile acum câţiva ani. O să trecem la un moment dat pe lângă ele şi o să ţi le arăt. Apropo, asta intră în campania mea ca să te fac să te îndrăgosteşti iar de L.A.

— De-abia aştept să le văd, spun.

— Lumea zice tot timpul că Los Angeles nu are nicio

scenă culturală, îmi spune Gabby. Aşa că, ştii, o să demonstrez că n-au deloc dreptate, sperând c-o să rămâi în oraş.

— Ai uitat că am stat aici aproape douăzeci de ani? îi zic.

— Chiar voiam să te întreb, se întoarce ea spre mine, în timp ce Mark îşi vede mai departe de condus. Ce mai fac ai tăi şi Sarah?

— Mama şi tata sunt bine, îi răspund. Sarah lucrează acum la Compania de Balet din Londra şi locuieşte cu iubitul ei, George. Nu l-am cunoscut încă, însă ai mei îl plac, aşa că e bine. Lui taică-meu îi merge bine cu serviciul, aşa că maică-mea se gândeşte să treacă la un job parttime.

Nu-mi trimit bani după tiparul tradiţional. Insă de ani întregi îmi dau de Crăciun atâta bănet, de parcă ar fi cine ştie ce primă de sărbători. Habar n-am câţi bani au de fapt ai mei, însă mi se pare că au o groază.

— Ai tăi nu mai vin deloc în State? mă întreabă Mark.

— Nu, răspund. Mă duc doar eu să-i văd.

— Orice motiv e bun ca să vezi Londra, aşa-i? face Mark.

— Aşa-i, zic, deşi nu-i tocmai adevărat.

Nu s-au arătat niciodată dornici să se întoarcă în State. Şi cum ei îmi iau bilet, nu prea am niciun cuvânt de spus în privinţa asta.

Mă întorc spre geam, privind afară, pe străzi. Nu frecventam niciodată zona asta când eram adolescentă. Nu prea cunosc cartierul ăsta.

— Te-ai distrat bine în seara asta? mă întreabă Gabby.

— Da, îi zic, cu ochii tot la trotuarele şi magazinele pe lângă care trecem. Ai o mulţime de prieteni buni aici şi a fost super să le văd pe fetele cu care ieşeam în liceu. Caitlin a dat jos vreo paişpe kile, nu?

— Urmează programul Weight Watchers, cred. îi merge foarte bine. Nu că nu i-ar fi mers bine şi înainte. Femeile nu trebuie să fie slabe ca să fie apreciate.

îl văd pe Mark zâmbind în oglinda retrovizoare şi îi întorc zâmbetul. E un mic gest de intimitate între noi doi, să ne dăm

ochii peste cap la textele de corectitudine politică ale lui Gabby. Mă bufneşte râsul, dar mă abţin. Gabby nu se înşală deloc. Femeile nu trebuie să fie slabe ca să fie apreciate. Caitlin era acelaşi om şi înainte să slăbească. E haios doar că Gabby simte nevoia să zică textele astea tot timpul. Nu poate doar să ia totul de bun.

Mobilul lui Gabby scoate un bip şi îl ia de unde e. O văd cum citeşte mesajul şi deşeşte imediat telefonul. Nu se pricepe deloc să se ascundă de mine.

— Ce e? o întreb.

— Ce să fie?

— Pe telefon.

— Nimic.

— Gabby, haide, fac eu.

— Nimic important. Nu înseamnă nimic.

— Dă-l încoace.

îmi pune fără chef mobilul în palmă. E un mesaj de la Katherine.

Mă duc acasă cu Ethan. Ţi se pare o idee foarte proastă?

îmi simt inima grea în piept îmi feresc privirea şi-i dau telefonul înapoi fără să zic nimic.

Gabby se întoarce să se uite la mine.

— Hei, îmi zice încet.

— Nu m-am supărat, îi răspund eu, însă pe un ton pierit şi piţigăiat

Chiar aşa par – supărată.

— Haide, face ea.

— Sunt bine, râd eu. N-are decât să facă ce vrea.

Mă bucur că n-am rămas în oraş până târziu cu el, ca să văd dacă mai e ceva între noi.

— De-asta n-am rămas cu el în seara asta, pentru că nu vreau să fie doar o chestie de-o noapte. Dacă e să fie ceva. Aşa că poftim. Nu mai am cum să mă fac de râs.

Gabby se uită încruntată la mine.

Râd ca să mă protejez, de parcă cu cât reuşesc să râd mai tare, cu atât pot să-i alung compătimirea mai repede şi s-o azvârl pe fereastră.

— E un tip minunat. Nu zic că nu e, numai că dacă aşa o să stea treaba cu el, mie nu-mi trebuie aşa ceva.

Mă uit iar pe geam, apoi imediat din nou la Gabby.

— De fapt, îmi place de Katherine, zic. Pare o tipă grozavă.

— Dacă-mi permiţi, intervine Mark în discuţie. Nu prea ştiu eu mare lucru despre ce s-a petrecut între voi doi, însă dacă se culcă cu altcineva nu înseamnă neapărat...

— Ştiu, zic. Totuşi. Mie mi se pare clar de-acum că noi doi mai bine ne mulţumim cu ce-a fost între noi în trecut. La o adică, a trecut o veşnicie de când am fost împreună. Nu-i nimic.

— Vrei să schimbăm subiectul? mă întreabă Gabby.

— Da, zic. Vă rog.

— Păi, mergem dimineaţă să mâncăm undeva cât e Mark la lucru?

— Da, răspund, întorcându-mă să mă uit pe geam. Hai să vorbim despre mâncare.

— Unde s-o duc? îl întreabă Gabby pe Mark şi se apucă să înşiruie rapid un pomelnic de restaurante de care nici n-am auzit.

Mark mă întreabă ce prefer, un mic dejun dulce sau sărat.

— Adică ce prefer, clătite sau ouă?

— Da, răspunde el.

— îi plac rulourile cu scorţişoară, îi spune Gabby, iar eu răspund în acelaşi timp:

— Mi-ar plăcea undeva unde au rulouri cu scorţişoară.

Când eram mică, taică-meu mă ducea la o gogoşerie cu numele de Gogoşeria lui Primo. Acolo se găseau rulouri mari şi calde cu scorţişoară. În fiecare duminică dimineaţă mergeam să ne luăm aşa ceva. Când m-am făcut mai mare, am început să fim tot mai ocupaţi. Până la urmă ai mei îşi petreceau mai tot timpul ducând-o şi aducând-o pe Sarah de pe la diverse repetiţii şi recitaluri, aşa că eu greu mai apucam să mergem. însă când ajungeam, îmi luam de fiecare dată câte un rulou cu scorţişoară. Pur şi simplu mă dau în vânt după ele.

Când m-am mutat la familia lui Gabby, Tina cumpăra rulouri

cu scorţişoară la cutie, nepreparate, şi le cocea special pentru mine când venea weekendul. Mereu se ardeau pe fund şi se cam zgârcea cu glazura cumpărată la pachet, însă nu-mi păsa. Şi un rulou mai prost cu scorţişoară tot e bun.

— Cu o groază de glazură deasupra, îi spun lui Mark. Nu-mi pasă dacă bag în mine la calorii pe toată ziua. Gabby, dacă ai chef, pot să văd dacă-mi amintesc unde era Primo, ca să mergem mâine acolo.

— S-a făcut, zice. OK, suntem aproape de muzeu. Pe dreapta aici. Se văd cât de cât luminile chiar acolo.

Mă uit unde-mi arată cu capul şi parcă văd despre ce e vorba. Trecem ca vântul pe verde, în faţă la LACMA oprim la semafor şi aşa se vede ca-n palmă.

Şiruri, şiruri de felinare de stradă îngrămădite unul lângă altul, răspândind lumină. Nu sunt din acelea modeme, îndreptate spre cer şi curbate mai sus deasupra străzii. Felinarele astea sunt de epocă. Arată de parcă Gene Kelly şi-a făcut vânt şi s-a rotit în jurul lor, cântând în ploaie.

Mă uit la instalaţie, cercetând-o atent pe geamul maşinii. Cred că are o frumuseţe foarte simplă. Luminile oraşului pe fundalul beznei nocturne au ceva magic. Şi poate funcţionează şi ca un soi de metaforă, ceva ce străluceşte în miezul... Ei, drăcie. Hai că mint. De fapt, nu mă prind deloc ce vrea să însemne.

— Hei, ce-ar fi să ne dăm un pic jos? propune Gabby. Ce zici, Mark? Putem să tragem pe dreapta şi să facem repede o poză lângă felinare? E practic prima noapte pe care o petrece Hannah înapoi în L.A., nu?

Mark încuviinţează din cap şi când se face verde opreşte lângă bordură. Ne dăm jos din maşină şi o luăm spre centrul instalaţiei de lumini.

Ne fotografiem pe rând, ca la concurs. Eu şi Gabby ne postăm între două şiruri de lumini şi Mark ne pozează îmbrăţişate. Rânjim cu gura până la urechi. Ne pupăm pe obraji. Pozăm de-o parte şi de alta a unui felinar. Apoi mă ofer să-i pozez şi eu pe Mark şi Gabby.

Fac schimb de locuri cu Mark şi-mi scot telefonul ca să-i

fotografiez cu el. Gabby şi Mark se strâng unul în altul, îmbrăţişându-se strâns, sub felinare. Mă dau un pic mai în spate ca să încadrez ca lumea poza.

— Staţi aşa, le zic. Vreau să surprind tot fundalul.

Nu reuşesc să prind felinarele de jos până sus de unde sunt, aşa că mă duc la marginea trotuarului. Tot nu sunt destul de departe, aşa că apăs pe butonul semaforului, aşteptând să se facă verde ca să pot sta în mijlocul străzii.

— O clipă numai! le strig.

— Sper să fie o fotografie tare! ţipă la mine Gabby.

Se face roşu. în locul mâinii portocalii se aprinde omuleţul alb şi o iau pe zebră.

Mă întorc cu spatele şi îi prind pe Mark şi Gabby în centrul unei mulţimi de lumini. Mă uit la poză. Mă apuc să mai fac una, ca să fiu sigură.

Când aud scrâşnetul cauciucurilor, nu mai apuc să fug.

Mă trezesc azvârlită de cealaltă parte a străzii. Lumea se învârte cu mine. Apoi totul e înfiorător de încremenit.

Mă uit la lumini. Mă uit la Gabby şi Mark. Se năpustesc spre mine cu gurile căscate şi braţele întinse. Cred că ţipă, însă nu-i aud.

Nu simt nimic. Nu pot să simt nimic.

Cred că mă strigă. O văd pe Gabby cum întinde mâinile să mă atingă. îl văd pe Mark formând un număr la telefon.

Miroase a metal.

Sângerez. Nu ştiu unde.

îmi simt capul greu. Parcă am o greutate pe piept, povara întregii lumi.

Gabby e foarte speriată.

— Sunt bine, îi zic. Nu-ţi face griji. Mă simt bine.

Se uită la mine fără să zică nimic.

— Totul o să fie bine, îi spun. Mă crezi?

Apoi chipul i se vede ca prin ceaţă, lumea amuţeşte şi luminile se sting.

Aşa că decid să rămân în oraş cu Ethan.

De-abia aştept să mai fiu şi în compania unui bărbat bun.

Mă-ntorc să-mi iau la revedere de la Gabby şi Mark. Chiar în

clipa aia în bar începe „Express Yourself” şi atunci ştiu că am luat decizia bună. Sunt înnebunită după melodia asta. Eu şi Sarah îi sileam pe ai noştri s-o asculte încontinuu în maşină, o cântam în gura mare. Trebuie neapărat să rămân ca să dansez pe ea.

— Nu te superi, nu? îi zic lui Gabby când o îmbrăţişez. Vreau să mai rămân un pic. Să văd ce-mi oferă noaptea asta.

— Ei, te rog, fă-ţi de cap, îmi spune ea cât îl îmbrăţişez pe Mark.

Numai eu o văd cum zâmbeşte şmechereşte. îmi dau ochii peste cap drept răspuns, numai că tot îmi scapă un surâs în ultima clipă. Apoi Gabby şi Mark o
iau spre uşă.

— Ei, face Ethan, întorcându-se spre mine, toată noaptea e a noastră.

O zice cu o notă licenţioasă în voce, încât mă simt de parcă am redevenit adolescenţi.

— Dansezi cu mine? îl întreb.

Ethan îmi deschide, zâmbind, uşa barului.

— Să înceapă dansul, îmi spune.

Mai prindem doar vreun minut din melodie, apoi începe alta. Noul cântec are un aer spaniol, un tempo latino. Simt că şoldurile mele încep să se mişte fără să le dau eu voie. Se leagănă o clipă dintr-o parte în alta, parcă de probă. Nu trece mult şi-mi las corpul să se mişte cum vrea el. Ethan mă cuprinde cu braţul de talie, jos de tot. Abia dacă-mi atinge cu piciorul interiorul coapsei. Se mişcă în faţă, în spate şi mă trage repede spre el. Mă roteşte. Uităm de toată lumea din jur şi rămânem aşa, cântec după cântec, mişcându-ne în tandem. Ne ţinem feţele apropiate, dar fără să se atingă. Din când în când, îl văd cum se uită la mine şi mă trezesc îmbujorându-mă uşor.

Spre dimineaţă, când nu se mai dansează şi mulţimea din bar s-a cam risipit, mă uit în jur şi-mi dau seama că tot grupul cu care eram a plecat acasă.

Ethan mă ia de mână şi mă conduce afară. Când o luăm pe trotuar, îndepărtându-ne de larma din bar, mă resimt după o noapte de muzică dată tare, într-o încăpere ticsită. Lumea

exterioară pare să se audă înăbuşit faţă de bar. îmi simt ochii un pic uscaţi. Mă dor tălpile de mor.

Ethan mă conduce în josul străzii, în timp ce lumea din bar o ia care încotro.

— Unde-ai parcat? îl întreb.

— Am venit pe jos. Stau la doar câteva străzi de aici. Hai s-o luăm încoace, îmi spune. Am o idee.

De-abia reuşesc să mă ţin după el. Merge prea repede şi mă dor rău picioarele.

— Stai, stai, stai, îi zic.

Mă aplec şi-mi scot pantofii. Trotuarul e mizerabil. Văd bile de gumă de mestecat atât de vechi, că s-au preschimbat în pete negre, una cu betonul. Ceva mai în faţă, un copac s-a înfipt atât de zdravăn în pământ, că a spart trotuarul, creând muchii zimţate şi fisuri. Numai că mă dor prea tare picioarele. Iau pantofii în mână şi îl urmez pe Ethan.

Ethan se uită la picioarele mele şi se opreşte locului.

— Ce faci?

— Mă dor picioarele. Nu pot să merg încălţată. Nu-i nimic, zic. Haide.

— Vrei să te duc în braţe?

Mă pun pe râs.

— Ce-i aşa de haios? mă întreabă el. Pot să te duc în braţe.

— Mă descurc, zic. Nu e prima oară când merg desculţă prin oraş.

O ia din loc, râzând.

— Cum ziceam... mi-a venit o idee tare.

— Ce anume?

— Ai dansat ceva, spune el, trăgându-mă în faţă.

— Evident.

— Şi ai băut.

— Un pic.

— Şi ai asudat la greu.

— Ăăă... presupun?

— Numai o singură chestie n-ai făcut deloc.

— OK?

— N-ai mâncat.

De cum o spune, mi se face o foame de lup.

— Dumnezeule, unde mergem să mâncăm? îl întreb.

O ia şi mai în viteză spre o intersecţie mare. Parcă miros ceva. Ceva afumat. O iau la fugă pe lângă el, lipăind tare pe betonul mizerabil, până când ajungem la mulţimea strânsă pe trotuar. Mă uit la Ethan, care mă anunţă a ce miroase.

— Hotdogi. înveliţi în bacon.

O ia prin mulţime, spre căruciorul cu mâncare. Comandă doi. Căruţul seamănă cu o tonetă clasică de îngheţată pe roţi împinsă de vânzătorii din parc. Doar că vânzătoarea de la tonetă ţine pasul cu comenzile clienţilor abţiguiţi de pe stradă.

Etan se întoarce cu hotdogii noştri în chiflele lor. îmi vâră unul sub nas.

— Ia miroase.

Miros.

— Ai mai mirosit ceva aşa de bun la ora asta din noapte în vreun oraş pe unde ai fost?

Pe moment, chiar nu-mi vine nimic în minte.

— Ne, fac eu.

Dăm colţul şi ne trezim pe o stradă cu locuinţe. Sunetul mulţimii şi fumul tonetei s-au risipit de tot. Aud greierii. *Sunt în centrul oraşului.* Am uitat că aşa e la Los Angeles. în centru te simţi ca în suburbie.

Strada e mărginită de palmieri atât de înalţi, că nici nu poţi să le vezi vârfurile fără să-ţi dai capul pe spate. Şirurile de palmieri se întind de-a lungul întregii străzi şi pe străzile de la nord şi de la sud. Ethan o ia spre un copac înconjurat de iarbă. Se aşază pe bordura îngustă care-i separă de şosea, cu picioarele în stradă şi spatele sprijinit de copac. îl imit, aşezându-mă lângă el.

De-acum am tălpile negre. îmi închipui deja ce hal de mizerie o să fac mâine- dimineaţă în duşul lui Gabby.

— Dă-ncoace, îi zic, aşteptând cu mâna întinsă să se hotărască Ethan ce hotdog e pentru mine.

Mi-l dă.

— Mulţumesc, zic. Că mi-ai făcut cinste cu cina. Sau micul dejun. Nici eu nu ştiu care.

Dă din cap, cu gura deja plină.

— Ah, am făcut o greşeală de începător, face el după ce înghite. Trebuia să iau şi nişte apă.

Parcă lumea se vede ceva mai bine, acum că am plecat de la bar. Aud mai bine. Văd mai bine. Şi, poate cel mai important, pot să savurez mai bine gustul acestui delicios hotdog, cu învelişul lui glorios din bacon.

— Ştiu, că a ajuns un clişeu, zic. însă totul e mai bun cu bacon.

— Oh, daaa. Nu vreau să par un sclifosit, însă chiar sunt convins că eu am descoperit chestia asta înainte tuturor. De ani întregi mă dau în vânt după bacon.

— Ţie-ţi plăcea baconul încă de pe vremea când era doar un fel banal de la micul dejun, zic râzând.

Râde şi el, luându-şi un ton afectat.

— Acum nu mai e la fel. A devenit ceva atât de comercial.

— Da, zic. Tu prin două mii trei deja mâneai gogoşi cu bacon.

— Acuma, lăsând gluma, spune Ethan, chiar cred că eu am descoperit desertul cu bacon.

Râd de el, muşcând din hotdog.

— Nu glumesc deloc! Când eram mic, îmi turnam întotdeauna sirop de arţar pe bacon. Sirop de arţar plus bacon egal… desert cu bacon. Poţi să-mi mulţumeşti, America.

îi pun o mână pe spate, râzând de el.

— îmi pare rău să-ţi spun, zic, însă lumea face aşa ceva de ani buni.

Mă priveşte ţintă.

— Numai că nimeni nu mi-a zis. A fost invenţia mea, spune el. Mie mi-a venit ideea.

— Cum crezi că le-a trecut oamenilor prin cap să mănânce gogoşi cu bacon şi sirop de arţar sau bacon cu zahăr brun? Ani şi ani la rând, oamenii din toată ţara şi-au turnat sirop de arţar pe bacon şi le-a plăcut la nebunie.

— Tocmai mi-ai făcut praf singura realizare personală de care ştiam, îmi spune el, zâmbindu-mi.

— Ei, haide, râd eu. Doar stai de vorbă cu o femeie fără carieră, fără casă, aproape lefteră şi fără niciun potenţial, zic. Hai să nu vorbim de realizări personale.

Ethan se întoarce spre mine. Şi-a terminat de mult hotdogul.

— Doar nu vorbeşti serios.

în mod normal, acum aş face o glumă. însă mi-e atât de greu să glumesc.

— Nu ştiu, zic, înclinând din cap de parcă acum mă decid. Cam vorbesc serios.

Ethan clatină din cap, însă continui fără să-l iau în seamă:

— Vreau să zic că pur şi simplu nu credeam deloc că aşa o să-mi duc viaţa. Şi când mă uit la Gabby sau la tine, de exemplu, ce să zic, cam am impresia că am rămas în urmă. Nu-i aşa de grav, spun când îmi dau în sfârşit seama că mă plâng. Doar că mai am de lucru la capitolul ăsta. Ce să zic, cred că doar sper să găsesc un oraş unde să pot prinde rădăcini cât de curând.

— întotdeauna am crezut că aici e de tine, spune Ethan, privindu-mă în ochi.

Zâmbesc, însă când Ethan nu-şi mai ia ochii de la mine, încep să mă
emoţionez. Atunci mă bat uşor peste coapse, zicând:

— Păi, s-o luăm din loc, nu?

Ethan rămâne o clipă cu ochii pierduţi în gol, la pământul de la picioarele lui. Apoi parcă se dezmeticeşte, revine la realitate.

— Da, face. Ar trebui s-o luăm spre casă.

Se ridică odată cu mine şi aşa, preţ de-o clipă, ne trezim că stăm mai aproape decât ne-am aşteptat. îi simt căldura pielii.

Dau să mă retrag, însă mă ia uşor de mână ca să mă oprească. Mă priveşte în ochi. îmi feresc prima privirea.

— Tot vreau să te-ntreb un lucru de ceva vreme, spune el.

— OK.

— De ce ne-am despărţit?

Mă uit la el, înclinând uşor din cap fără să vreau. întrebarea chiar m-a luat pe nepregătite. Râd încet.

— Păi, zic, cred că aşa se face la optâşpe ani. Te

despărţi de cineva.

încordarea din aer nu cedează deloc.

— Ştiu, spune el. însă chiar am avut un motiv întemeiat?

Mă uit la el zâmbind.

— Dacă am avut un *motiv* întemeiat? repet eu întrebarea. Nu ştiu.

Adolescenţilor nici nu le trebuie motive întemeiate.

Ethan râde şi o ia înapoi de unde am venit. Mă duc după el.

— Mi-ai frânt inima, zice el, zâmbindu-mi. Ştii, nu?

— Poftim? A, nu, nu, nu, fac eu. *Eu* m-am ales cu inima frântă. Mie mi s-au dat papucii când iubitul meu s-a dus la colegiu.

Clatină din cap, zâmbind fără să vrea.

— Ce prostii mi-e dat să aud, zice. Ii/ mi-ai dat papucii *mie*.

Clatin şi eu din cap zâmbind.

— Cred că ai cam rescris istoria, îi spun. *Eu,* una, voiam să nu ne despărţim.

— Ridicol! exclamă el.

Şi-a vârât adânc mâinile în buzunare, aplecându-se de spate. Merge încet pe lângă mine.

— Absolut ridicol. O femeie îţi frânge inima, se întoarce în oraş peste un deceniu şi dă vina pe tine.

— OK, OK, fac eu. N-avem cum să cădem de acord şi gata.

Se uită la mine, clătinând din cap.

— Nee, face râzând. Nu accept aşa ceva.

— Acuma te prosteşti, îi zic.

— Ba nu, spune. Pot să-ţi dovedesc.

— Să-mi dovedeşti?

— Să-ţi dovedesc clar şi irefutabil.

Mă opresc şi îmi încrucişez mâinile pe piept.

— Hai că-mi place. Ce dovadă ai?

Se opreşte şi el şi vine mai aproape.

— Probă A: Chris Rodriguez.

Prietenul meu din clasa a douăşpea.

— Ei, haide, fac. Ce treabă are Chris Rodriguez?

— Tu te-ai combinat prima după ce ne-am despărţit. Când am venit acasă de la Berkeley de Crăciun, gata să-ţi bat la uşă şi să te cuceresc, îmi spune el, de cum am ajuns în oraş, am aflat că erai cu Chris Rodriguez.

Râd, dându-mi un pic ochii peste cap.

— Chris n-a însemnat nimic. Nici nu mai eram cu el

când ai venit de la colegiu în vacanţa de vară. Mi-am zis, ştii, poate o să stai acasă lunile alea trei şi...

Dă din sprâncene sugestiv, semnalându-mi intenţiile necurate. Râd, uşor jenată.

— în fine, oricum n-a mai contat, nu? Pentru că deja erai cu Alicia.

— Doar pentru că am crezut că erai cu Chris, spune. Numai de-asta am fost cu ea.

— Groaznic! exclam eu.

— Păi, la vremea aia n-am ştiut! zice. Credeam că o iubesc. Ştii, nu aveam decât nouăşpe ani. Mă cunoşteam mai bine decât o cizmă.

— Poate atunci chiar ai iubit-o, spun. Poate tu ai fost ăla care şi-a văzut de viaţă după ce ne-am despărţit.

— Nuu, face el, clătinând din cap. Ea mi-a dat papucii de cum ne-am întors la colegiu. Mi-a zis că-i trebuie cineva care poate să-i spună sincer că o iubeşte numai pe ea.

— Adică tu nu puteai?

— Nu, răspunde el, privindu-mă ţintă.

O clipă, se aşterne tăcerea. Niciunul nu simte că are ceva de zis sau mai degrabă nu ştie *ce* să zică.

— Atunci, ne-am frânt inimile unul altuia, zic într-un final, luând-o iar la pas.

Ethan mă ajunge din urmă şi zâmbeşte.

— N-avem cum să cădem de acord, spune.

O luăm mai departe pe stradă şi ne oprim la trecere, aşteptând să se facă verde.

— N-am făcut niciodată sex cu Chris, îi zic în timp ce o luăm prin cartierul de locuinţe.

— Nu? face Ethan.

— Nu, zic şi clatin din cap.

— Ai avut vreun motiv anume? mă întreabă Ethan.

înclin din cap intr-o parte şi alta, încercând să explic ce simţeam pe atunci.

— Nu... nu suportam să fiu atât de intimă cu altcineva în afară de tine, spun într-un final. Nu mi se părea corect să fac aşa ceva cu oricine.

Când am făcut sex cu altcineva, aveam douăzeci şi unu de ani. Dave, iubitul meu de la colegiu. Şi nu m-am culcat cu el pentru că ţineam la el la fel de mult ca la Ethan. Ci pentru că începea să mi se pară ciudat că *nu* o făceam. Sincer acum, cred că la un moment dat nici n-am mai simţit că trebuie s-o fac cu cineva special, că era un act cumva sacru.

— Pun pariu că tu n-ai refuzat avansurile Aliciei, îl tachinez.

O clipă, mi se pare că roşeşte.

Mă conduce spre o casă învelită în iederă de pe o stradă liniştită, neluminată. Deschide uşa de la intrare şi aşteaptă să intru.

— Aici m-ai prins, spune el. Cu toată jena, recunosc că au fost momente în viaţă când respingerea femeii pe care o iubeam m-a împins doar să mă culc cu altcineva. Nu mă mândresc cu asta. Insă mai uit de durere aşa.

— Sunt sigură, fac eu.

Mă conduce la apartamentul lui de la etaj.

— însă aşa ceva nu contează, spune. Dacă m-am culcat cu Alicia nu înseamnă că nu te iubeam. Că n-aş fi renunţat la tot ca să mă fim împreună. Dacă aş fi ştiut... mă rog, ştii unde bat.

— Da, ştiu, zic, uitându-mă la el.

Deschide uşa şi-mi face semn să intru. îi arunc o privire, apoi păşesc în apartamentul lui. E o garsonieră, însă e mare, încât are un aer intim fără să pară neîncăpătoare. E un spaţiu ordonat, însă nu neapărat curat, cu alte cuvinte, nimic nu e alandala, însă prin colţuri s-au strâns ghemotoace de praf şi pe măsuţa de cafea din lemn închis la culoare e un cerc de umezeală. A văruit pereţii într-un albastru intens, însă neţipător. Pe peretele din faţa canapelei e montat un televizor cu ecran plat şi peste tot sunt rafturi ticsite cu cărţi. Cearşafurile de pat sunt gri, aşa că nu-ţi dai seama cât de curate sunt. Oare pe vremuri ştiam cum o să ajungă Ethan la maturitate? Nu cred că ştiam.

— Mi-a fost foarte greu să te uit, îmi spune el.

— Pe bune? zic.

Mi s-a pus un nod în gât, însă încerc să-l maschez cu un ton lejer, de flirt.

— Ce ţi-a fost aşa de greu să uiţi?

Aruncă cheile pe o măsuţă de lângă perete.

— Trei chestii, începe el.

Zâmbesc, în semn că sunt curioasă să aud ce zice.

— Hai c-o să-mi placă!

— Vorbesc serios. Te simţi pregătită să le auzi? Să ştii că nu mă joc aici.

— Sunt pregătită, zic.

Ethan ridică degetul mare, începând numărătoarea.

— Unu, zice el. întotdeauna îţi ţineai părul strâns ca acum, în vârful capului. Şi foarte rar îl lăsai liber. După o pauză, continuă: îmi plăcea momentul ăla. Când nu era nici strâns, nici liber, când îţi cădea pe gât şi îţi încadra faţa.

Mă trezesc făcându-mi de lucru cu cocul din creştetul capului. De-abia mă abţin să nu mi-l aranjez.

— OK, zic.

— Doi, spune el. Aveai întotdeauna gust de scorţişoară şi zahăr.

încep să râd. Dacă înainte nu prea eram sigură, acum ştiu că e sincer.

— De la rulourile cu scorţişoară.

— De la rulourile cu scorţişoară, încuviinţează el, dând din cap.

— Şi al treilea lucru? îl întreb.

Mai că nu vreau să aflu, de parcă cel de-al treilea lucru pe care o să mi-l zică o să aducă cu sine o avalanşă de sentimente din adolescenţă, un val de căldură în obraji şi inima bătând nebuneşte. Sentimentele adolescenţei te iau de cap cel mai rău, doar ele au puterea să-ţi răpească toată voinţa.

— Miroseai a mandarine, spune el.

Mă uit la el încruntată.

— Portocale şi ghimbir.

— Da, face el. Tot timpul miroseai a portocale şi ghimbir. îşi apropie nasul de gâtul meu. Şi acum miroşi.

E atât de aproape, că şi eu pot să-l adulmec – un amestec de

detergent de rufe şi transpiraţie.

începe să-mi ardă obrajii şi mi se accelerează pulsul.

— Şi tu miroşi bine, îi zic fără să mă mişc.

— Mulţumesc, îmi răspunde.

— în liceu miroseai a Tide.

— Cred că eu asta spăla maică-mea, zice.

— După ce-ai plecat, îţi miroseam tricourile vechi, îi spun. Dormeam în ele.

Mă ascultă. îmi ia cuvintele şi sentimentele şi mi le azvârle înapoi în chip de
fapte concrete.

— M-ai iubit, spune.

— Da, zic. Te-am iubit atât de mult, că uneori simţeam că-mi arde inima în piept.

Se dă doar o idee mai în faţă.

— Vreau să te sărut, îmi spune.

— Bine, zic, respirând adânc.

— însă nu vreau s-o fac dacă... Nu vreau să fie doar o partidă de sex.

— Nu ştiu ce anume e, spun. însă sigur nu e doar o partidă de sex.

Zâmbeşte şi se dă mai aproape.

La început, e doar o atingere blândă a buzelor, însă când adâncesc sărutul, senzaţia ne copleşeşte pe amândoi.

O luăm cu spatele spre uşa închisă de la intrare şi-mi simt umerii atingând uşor cadrul.

îşi mişcă buzele fix ca pe vremuri şi corpul îi pare la fel la atingere, şi dacă e posibil ca doi oameni să dea ceasul înapoi, să anuleze trecerea timpului, noi doi reuşim.

Când ajungem în pat, parcă nici n-am plecat unul de lângă altul. Parcă nici nu ne-am despărţit, ai mei nu s-au mutat, n-am început să ies cu Chris Rodriguez şi Ethan n-a întâlnit-o niciodată pe Alicia Foster. Parcă nici n-am simţit frigul din Boston pătrunzându-mi în mâini sau vânturile din Washington în păr. De parcă n-am simţit ploile din Portland şi Seattle pe umeri şi arşiţa din Austin pe piele. De parcă New York-ul nu mi-a rămas deloc în inimă, cu toate dezamăgirile lui.

De parcă în sfârşit am făcut alegerea bună în viaţă.

PESTE TREI ZILE

Deschid ochii.

îmi simt capul greu. Văd totul ca prin ceaţă. Ochii mi se adaptează lent.

Sunt pe un pat de spital. îmi văd picioarele întinse, sub o pătură. Braţele îmi sunt pe lângă corp. în faţa mea stă o femeie blondă, care mă priveşte cu un aer rezervat, însă blând totodată. Are vreo patruzeci de ani. Nu sunt sigură, însă nu cred c-am mai văzut-o până acum.

Poartă un halat alb şi ţine un dosar în mână.

— Hannah? îmi spune. Dă din cap dacă mă auzi, Hannah. Nu încerca încă să vorbeşti. Doar dă din cap.

Dau din cap. E un gest mărunt, dar mă doare. îl resimt în spinare. Tot corpul mă doare surd, parcă din ce în ce mai tare.

— Hannah, eu sunt doctor Winters. Te afli la Spitalul Hollywood Presbyterian. Ai avut un accident de maşină.

Dau iar din cap. Nu ştiu dacă aşa trebuie să fac, dar încuviinţez.

— Detaliile o să le discutăm mai încolo, acum vreau să te anunţ chestiile majore, OK?

Dau din cap. Nu ştiu ce altceva să fac.

— întâi şi-ntâi, pe o scară de la unu la zece, cât de tare te doare? Zece înseamnă o durere atât de cumplită, că nu ştii dacă mai poţi s-o înduri vreo secundă. Unu înseamnă că te simţi foarte bine.

Dau să zic ceva, însă mă opreşte.

— Arată-mi cu degetele. Nu le ridica. Nu-ţi mişca braţele. Arată-mi doar cu mâinile întinse pe lângă corp.

îmi privesc mâinile, apoi strâng patru degete de la mâna stângă.

— Şase? zice ea. Bun.

Scrie ceva în fişă şi se apucă să manevreze un aparat din spatele meu.

— O să facem cumva să ajungi la unu.

îmi zâmbeşte. E un zâmbet liniştitor. Pare să creadă că totul o să fie bine.

— în curând o să-ţi vină mai uşor să-ţi mişti braţele şi trunchiul şi nici să vorbeşti n-o să-ţi fie greu, odată ce mai trece un timp de când ţi-ai revenit. Ai pierdut ceva sânge şi ai nişte fracturi. Nu e totul chiar atât de simplu, însă până una, alta, aşa stă situaţia. O să te faci bine. La început o să mergi greu. Va trebui să exersezi un pic, până o să reînveţi mişcările, însă într-o bună zi mersul o să vină ca de la sine. Asta vreau să înţelegi din discuţia noastră.

Dau din cap. De data asta nu mă mai doare aşa de tare.

— Bun, ai fost în comă trei zile. în parte pentru că te-ai lovit la cap când ai avut accidentul şi în parte pentru că te-am anesteziat ca să te operăm.

O clipă nu mai spune nimic, o văd uitându-se într-o parte. Apoi se întoarce iar spre mine.

— E perfect normal dacă nu ţii minte niciun accident. O să-ţi ia ceva să-ţi aminteşti. îţi aminteşti accidentul?

Deschid gura să-i răspund.

— Deocamdată doar dă din cap în semn de da sau nu, îmi spune.

Clatin uşor din cap.

— Nu-i nimic. E perfect normal. N-ai de ce să-ţi faci griji.

încuviinţez în semn că înţeleg.

— Bun, cum ziceam, putem să discutăm în detaliu toate rănile suferite şi operaţia când o să te simţi ceva mai întremată, însă vreau să mă asigur că ştii cât mai repede un ultim lucru.

Mă uit lung la ea, aşteptând să-mi zică ce are să-mi zică.

— Erai însărcinată, spune ea. Când a survenit accidentul.

îmi ia fişa şi se uită pe o foaie de hârtie.

Stai aşa, ce-a zis?

— Se pare că erai aproximativ în a zecea săptămână. Ştiai? Dă din cap de da sau nu dacă te simţi în stare.

Parcă îmi bate inima mai tare. Clatin din cap.

încuviinţează înţelegător.

— Bun, spune. Se-ntâmplă mai des decât îţi imaginezi.

Dacă nu faci eforturi speciale ca să rămâi însărcinată şi dacă nu-ţi vine ciclul regulat, e posibil să nu-ţi dai seama în primă fază că eşti însărcinată.

Mă uit mai departe cu ochi mari la ea, fără să înţeleg prea bine ce se întâmplă, mută de uimire.

— însă copilul nu a supravieţuit, spune. Ceea ce, din păcate, iarăşi se întâmplă frecvent.

Aşteaptă reacţia mea, însă n-am nicio reacţie. Mi s-a golit mintea de tot. Simt doar cum clipesc rapid.

— îmi pare rău, îmi spune. îmi închipui că ţi-e greu să digeri toate informaţiile astea dintr-odată. Aici, la spital, avem mai multe resurse care să te ajute să faci faţă situaţiei prin care ai trecut. Vestea cea bună, şi chiar sper că poţi să vezi că există o veste bună, e că nu o să treacă mult şi o să-ţi revii la normal din punct de vedere fizic.

Se uită la mine. îmi feresc privirea. Apoi încuviinţez din cap. îmi dau seama atunci că am părul desfăcut, întins de-o parte şi alta a feţei. Probabil că mi-am pierdut elasticul de păr. Mi se pare cumva aiurea aşa, cu el desfăcut. Vreau să mi-l strâng la loc în coc.

Chiar am auzit bine, că am pierdut o sarcină?

Am pierdut o sarcină?

— Uite cum facem, îmi spune doctoriţa. Au venit să te vadă o mulţime de oameni care ţi-au dus dorul în ultimele zile. O mulţime de oameni care au aşteptat cu nerăbdare clipa asta, clipa când o să te trezeşti.

închid încet ochii.

Un copil.

— însă, din câte ştiu, unii pacienţi simt nevoia să rămână un pic singuri după ce îşi revin. Nu se simt în stare să-şi vadă mama, tata, sora şi prietenii.

— Mama, tata? dau să zic, însă glasul îmi e doar o şoaptă nedesluşită, răguşită şi pierită.

— Ai fost o vreme intubată. O să-ţi fie greu să vorbeşti, însă cu cât o să vorbeşti mai mult, cu atât o să-ţi revină vocea. Ia-o uşor, atât. Un cuvânt, două până una, alta, bine? Când poţi, dă doar din cap.

încuviinţez din cap. însă nu mă pot abţine.

— Sunt aici? întreb.

Mă doare când vorbesc. Mă doare în gâtlejul iritat.

— Da. Mama, tata, sora ta, Gabby, nu? Sau... Sarah? Pardon. Pe sora ta o cheamă Sarah şi eşti prietenă cu Gabby, nu?

încuviinţez din cap zâmbind.

— Deci asta vreau să te întreb. Ai nevoie să rămâi un pic singură? Sau eşti gata să-ţi vezi familia? Ridică braţul drept dacă vrei să fii singură. Şi stângul dacă vrei să fii cu familia ta.

Mă doare, însă braţul stâng îmi ţâşneşte în aer, mai sus decât credeam că pot să-l ridic.

Deschid ochii.

îmi simt capul greu. Văd totul ca prin ceaţă. Ochii mi se adaptează lent.

Apoi zâmbesc larg, pentru că în faţa ochilor îmi apare Ethan Hanover, privindu-mă la rândul lui.

Mă întind încet şi îmi apăs capul în pernă. E moale patul lui. Genul de pat din care nu-ţi mai vine să te dai jos. Presupun că aşa s-a şi întâmplat în ultimele zile.

— Bună, mă salută blând. Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa, îl salut şi eu.

— Sunt ameţită de somn. Răguşită. îmi dreg glasul.

— Bună, zic.

Aşa mai merge.

— N-ai mâncat niciun rulou cu scorţişoară de când ai venit, îmi spune el. Asta înseamnă cel puţin trei zile întregi fără niciun rulou.

E la bustul gol pe sub cearşaf. Are părul ciufulit şi lăţos. I-a crescut barba. îi simt respiraţia mirositoare până pe perna mea. Situaţia nu e chiar ideală.

— îţi pute gura, îl tachinez.

Sunt sigură că şi a mea miroase la fel de rău. îmi duc imediat mâna la gură, vorbind printre degete:

— Poate ar fi cazul să ne spălăm pe dinţi, îi zic.

încearcă să-mi ia mâna de la gură, însă nu-l las, ci mă ascund sub cearşaf. Am pe mine un tricou de-al lui şi chiloţii pe care i-

am luat ieri din geamantanul meu de la Gabby. în afară de drumul ăla până la ea acasă ca să luăm nişte lucruri, eu şi Ethan n-am plecat deloc de la el de sâmbătă, când am ajuns aici împreună.

Se vârâ sub cearşaf după mine şi îmi ia mâinile de pe faţă.

— O să te sărut, spune el.

— Ba nu, zic. Nu, îmi miroase prea groaznic gura. Eliberează-mă din strânsoarea asta supraomenească şi lasă-mă să mă spăl pe dinţi.

— De ce faci atâta caz? râde el, fără să-mi dea drumul. Puţi. Put. Hai să puţim împreună.

Scot capul de sub cearşaf ca să iau o gură de aer, apoi mă vâr la loc.

— Bine, zic şi-i respir în faţă.

— Bleah, face el. Absolut dezgustător.

— Şi dacă aşa o să-mi miroasă gura în fiecare dimineaţă? Tot o să mai vrei să fii cu mine? îl tachinez.

— Daa! face el şi mă sărută adânc. Nu prea ai şanse să câştigi la jocul ăsta.

Tot glumim aşa de duminică seară. Oare cum ar putea s-o ia razna povestea
dintre noi? Ce anume ar putea să strice idila asta frumoasă
care se înfiripează?

Până în momentul ăsta am stabilit că dacă aş da spectacole imitându-l pe Elvis Presley şi m-aş ţine de capul lui să vină la toate reprezentaţiile, tot ar vrea să fie cu mine. Dacă mi-aş lua un şarpe pe post de animal de companie şi i-aş da numele de Bartholomew, tot ar vrea să fie cu mine. Se pare că nici dac-aş avea
halenă definitivă nu s-ar răzgândi.

— Şi dacă tot ce pun în maşina de spălat intră la apă?

Nu e o întrebare ipotetică. Asta e cât se poate de reală.

— Nu contează, spune el, dându-se jos de deasupra mea şi din pat. îmi spăl singur rufele.

Mă întind la loc, cu capul pe pernă.

— Şi dacă pronunţ aiurea cuvântul *cupon*?

— Clar e în regulă, pentru că tocmai l-ai pronunţat

aiurea.

Îşi ia blugii de pe podea şi îi trage pe el.

— Ba nu! zic. Cu-pon.

— Se pronunţă *cu-pon,* mă corectează el, punându-şi tricoul pe el.

— Vai, Doamne! exclam ultragiată, ridicându-mă în capul oaselor. Te rog, zi- mi că glumeşti. Te rog, zi-mi că nu se pronunţă *cu-pon.*

— Nu pot să-ţi zic aşa ceva, spune. Pentru că ar fi o minciună.

— Atunci asta e. Numai asta ne mai desparte.

îmi azvârle pantalonii.

— îmi pare rău, dar nu. Va trebui să treci peste asta şi gata. Dacă te simţi mai bine aşa, n-o să folosim cupoane în viaţa noastră, bine?

Mă ridic şi-mi pun pantalonii. Fără să-mi dau jos tricoul de la el, îmi iau sutienul de pe podea şi îl pun pe mine, aşa, îmbrăcată. E un act atât de bizar şi de stângaci, să-mi pun sutienul cu tricoul pe mine, că în toată vânzoleala aia ajung să mă întreb de ce nu mi-am scos tricoul de la bun început.

— OK, spun. Dacă-mi promiţi că n-o să vorbim niciodată despre cupoane, de acord, putem să fim împreună.

— Mulţumesc, spune şi-şi ia portofelul. Pune-ţi pantofii.

îmi desfac o clipă părul ca să-mi refac cocul. O clipă, Ethan urmăreşte cu atenţie cum mi se răsfiră pe gât. Când mi-l strâng la loc, zâmbeşte.

— Unde mergem? îl întreb. De ce nu rămânem în pat?

— Ţi-am zis doar, îmi răspunde, punându-şi pantofii. N-ai mâncat un rulou cu scorţişoară de trei zile.

încep să râd.

— Hai, mai cu viaţă, colega, îmi spune – s-a îmbrăcat şi e gata de plecare. N- am toată ziua la dispoziţie.

îmi pun pantofii.

— Ba ai.

Dă din umeri. îmi iau geanta şi ies pe uşă atât de rapid, că trebuie să mă ajungă din urmă. în garaj reuşeşte să mi-o taie în

faţă şi-mi deschide portiera.

— Ce domn te-ai făcut, îi zic când se urcă în faţă şi porneşte motorul. Nu ţin minte să fi fost la fel de cavaler în liceu.

— Eram adolescent, ridică el iar din umeri. Sper că m-am mai maturizat de atunci. Mergem?

— Hai la rulouri cu scorţişoară! strig. De preferinţă cu glazură din belşug.

Iese de pe alee zâmbind.

— Dorinţa ta e ordin pentru mine.

aţa stă la dreapta, ţinându-mă de mână. Mama e la capătul patului, cu ochii la picioarele mele. Sarah stă lângă punga cu morfină intravenoasă.

Gabby a intrat cu ei acum o oră. Numai ea a putut să mă privească în ochi din prima. După ce m-a îmbrăţişat şi mi-a zis că mă iubeşte, a zis că ne lasă singuri să vorbim. A promis că se întoarce repede. A plecat ca să le dea alor mei un moment de intimitate, însă cred că avea şi ea nevoie să se adune puţin. Când s-a întors să plece, am văzut-o cum îşi trage nasul şi se şterge la ochi.

Cred că nu sunt o privelişte prea plăcută.

îmi dau seama că părinţii mei şi Sarah au tot plâns azi. Au ochii sticloşi. Arată obosiţi şi pământii la faţă.

Nu i-am mai văzut de la Crăciun, acum doi ani, mă tulbură să-i văd pe toţi acum. Sunt în Statele Unite. în Los Angeles. Noi, cei patru membri ai familiei Martin, nu ne-am mai aflat în Los Angeles împreună de când eram în clasa a unşpea. De atunci ne-am ţinut reuniunile anuale de familie la ei în apartamentul din Londra, la *fiat,* cum îi zice Sarah nonşalant şi fără nicio ironie, ca britanicii.

însă acum sunt în lumea mea, în ţara mea şi în oraşul în care locuiam cu toţii pe vremuri.

— Doamna doctor spune că o să poţi să mergi din nou destul de curând, îmi zice Sarah, făcându-şi de lucru cu braţul patului de spital. Ceea ce cred că e de bine? Nu ştiu. Se opreşte, lăsându-şi privirea în podea. Nu ştiu ce să zic.

îi zâmbesc.

E în blugi negri şi un flanel crem elegant. Părul blond şi lung a fost uscat cu grijă şi aranjat drept. Amândouă avem de la natură păr castaniu-închis. însă îmi dau seama de ce s-a făcut blondă. îi stă bine blondă. Şi eu am încercat o dată, numai că, Dumnezeule, ştiai că trebuie să te duci la salon ca să-ţi vopsească rădăcinile din şase în şase săptămâni? Cine are timp şi bani de-aşa ceva?

Sarah a împlinit douăzeci şi şase de ani. Cred că ar semăna ceva mai bine cu mine, care sunt mai cu forme, dacă n-ar dansa toată ziua. Aşa că e musculoasă, însă reuşeşte să se menţină graţioasă. îşi ţine corpul atât de drept, că dacă n-ai cunoaşte-o, ai putea să bănuieşti că e un robot.

E genul care face totul ca la carte, cum trebuie. Ii plac hainele elegante, mâncarea bună şi arta înaltă.

Acum câţiva ani mi-a făcut cadou de Crăciun o poşetă Burberry. I-am mulţumit şi m-am străduit din greu să n-o zgârii sau s-o stric cumva. însă prin martie am pierdut-o. Mi-a părut rău, însă în acelaşi timp mi-am zis: *Bine, ce-a fost în mintea ei să-mi dea tocmai mie o poşetă Burberry?*

— Ţi-am adus reviste, îmi spune acum. Reviste britanice din alea bune. M-am gândit că dac-aş fi în spital mi-aş dori chestii de primă mână.

— Mă... ne bucurăm mult că eşti bine, spune mama, gata să plângă iar. în ce hal ne-ai speriat, adaugă ea.

Mama are un păr blond-închis de la natură. Are părul mai deschis la culoare decât noi, restul.

Tata are părul negru tăciune, atât de des şi de lucios, că pe vremuri spuneam că ar trebui să-i pună poza pe cutiile de vopsea de păr pentru bărbaţi Just For Men. De-abia la colegiu mi-a trecut prin cap că probabil se vopsea chiar el cu Just For Men. Mă strânge zdravăn de mână de când s-a aşezat lângă mine. Acum mă strânge şi mai tare o clipă, ca să aprobe ce spune mama.

Dau din cap zâmbind.

E ciudat. Mă simt jenată. N-am ce să le zic, chiar dacă nici nu pot de fapt să le zic nimic, însă mi se pare bizar că stăm toţi aici fără să vorbim.

Sunt familia mea şi îi iubesc. însă nu pot să spun că suntem prea apropiaţi. Iar uneori, când îi văd pe toţi trei laolaltă, cu preţiozităţile lor ne-americane şi revistele lor britanice, mă simt nelalocul meu.

— Mi-e somn, zic.

Auzindu-mi glasul, devin dintr-odată atenţi.

— A, bine, spune mama. Te lăsăm să dormi.

Tata se ridică şi mă sărută pe tâmplă.

— Aşa deci? Să plecăm? Să te lăsăm să dormi? Mai bine nu rămânem, nu? Cât dormi? face mama, iar Sarah şi tata încep să râdă de ea.

— Maureen, se simte bine. Poate să doarmă singură,

o să fim îh sala de aşteptare dacă are nevoie de ceva, spune tata, făcându-mi cu ochiul.

încuviinţez din cap.

— Le las aici, îmi spune Sarah, scoţând un teanc de reviste din geantă. Le pune pe tava de la capul patului. Doar îh caz că ai chef să te uiţi la poze cu Kate Middleton când te trezeşti. Eu asta aş face toată ziua dacă aş putea.

îi zâmbesc.

Şi pleacă toţi.

Şi rămân în sfârşit singură.

Eram însărcinată.

Şi acum nu mai sunt.

Am pierdut un copil care nici n-am ştiut că există. Am pierdut un copil pentru care nici nu mă pregătisem şi pe care nici nu-l voiam.

Cum deplângi aşa ceva? Cum plângi pentru ceva ce nici nu ştiai că ai? Ceva ce nu ţi-ai dorit niciodată, însă totuşi ceva real, ceva important. O viaţă.

începe să mă preocupe *când* anume am rămas însărcinată. Mă chinui să-mi amintesc de câte ori mi-am luat pilula mai târziu decât trebuia sau când una a alunecat sub pat şi n-am mai găsit-o. îmi amintesc când i-am zis lui Michael să folosim câteva zile prezervativ ca măsură suplimentară de siguranţă şi Michael a zis că nu-i pasă. Şi, nu ştiu de ce, atunci mi s-a părut în regulă. Mă-ntreb când anume s-a întâmplat. Când am conceput din greşeală un copil.

Un copil care acum nu mai există.

Pentru prima oară de când m-am trezit, încep să plâng.

Am pierdut un copil.

închid ochii şi mă las invadată de emoţii. îmi ascult inima şi nuntea.

Mă simt uşurată şi distrusă. Mi-e frică. Sunt furioasă. Nu ştiu dacă o să-mi mai fie vreodată bine cumva.

Lacrimile îmi şiroiesc pe obraji m aşa hal, că n-am cum să le opresc pe toate, îmi picură pe halatul de spital. începe să-mi curgă nasul. Fizic, n-am cum să mi-l şterg de mânecă.

Mă doare capul de la apăsarea din ţeastă. Mă întorc spre

pernă şi-mi îngrop faţa în aşternuturi. Le simt cum se umezesc.

Când aud cum se deschide uşa, nu mă mai obosesc să mă uit cine e. Ştiu cine
e.

Oftează şi se urcă în pat lângă mine. Nu mă întorc s-o văd la faţă. Nu e nevoie să-i aud vocea. E Gabby.

Las totul să mă inunde. Frica, furia şi confuzia. Jalea, uşurarea şi sila.

M-a lovit cineva cu maşina. M-a călcat cineva. Mi-a rupt oasele, mi-a spintecat arterele şi mi-a omorât copilul pe care încă nu-l iubeam.

Gabby e singurul om din lume faţă de care mă simt în siguranţă ca să-mi descarc durerea.

Urlu în pernă. Mă strânge mai tare în braţe.

— Descarcă-te, îmi spune. Scoate tot.

Respir atât de adânc, că mă simt sleită. Mă ia ameţeala de atâta oxigen şi suferinţă.

Apoi mă întorc spre ea şi văd că şi ea a plâns.

Cumva, asta mă face să mă simt mai bine. Ca şi cum o să preia şi ea o parte din durerea mea, eliberându-mă puţin.

— Respiră, îmi spune. Mă priveşte în ochi, inspirând şi expirând lent. Respiră, îmi repetă. Ca mine. Haide.

Nu ştiu de ce-mi spune asta, până când uni dau seama că de fapt nu respir deloc. Aerul e blocat în piept. Mi-am umplut plămânii cu aer. Când îmi dau seama ce fac, îl dau afară. Năvăleşte din mine de parcă s-a rupt un zăgaz.

Când inspir din nou, suspin. Tare şi dureros.

Şi, poate pentru prima oară de când m-am trezit, mă simt în viaţă. Sunt vie.

Azi sunt vie.

— Eram însărcinată, zic şi izbucnesc din nou în plâns. în zece săptămâni.

E prima dată când vorbesc cu adevărat de când m-am trezit şi simt acum în ce hal mă măcina pe dinăuntru, ca un glonţ care mi-a ricoşat în măruntaie.

Nu mi-e aşa de greu să vorbesc până la urmă. Cred că pot să vorbesc fără probleme. însă nu mai trebuie să zic nimic.

Nu trebuie să-i zic lui Gabby că n-am ştiut. Nu trebuie să-i zic lui Gabby că n- aş fi fost pregătită pentru copilul pe care nu-l am.

Ştie deja. Gabby ştie întotdeauna. Şi, ceea ce contează şi mai mult, ştie că nu-i nimic de zis.

Aşa că mă ţine ui braţe, mă ascultă cum plâng. Şi din două în două minute îmi aminteşte să respir.

Şi respir. Pentru că sunt vie. Poate că sunt distrusă şi speriată, dar sunt vie.

Dăm colţul spre cafeneaua la care vrea să mă ducă Ethan. Cu toate că e marţi dimineaţa şi te-ai aştepta ca mai toată lumea să fie la serviciu, strada e ticsită de maşini.

— Apropo, când te duci iar la muncă? îl întreb.

Deja s-a dat bolnav două zile la rând.

— O să mă duc mâine, spune. Mi-au rămas nişte zile libere, aşa că nu-i nicio problemă.

Nu vreau să se ducă mâine la serviciu, deşi, ştii, clar trebuie, însă... m-am bucurat că pot să evadez din lumea reală. îmi cam place să mă ascund la el acasă, într-un cocon de corpuri calde şi mâncare la pachet.

— Şi dacă bag în mine atâtea rulouri cu scorţişoară, că pun două sute de kile? Dar atunci?

— Atunci ce? zice.

Nu e prea atent la ce zic. Se concentrează să găsească un loc de parcare.

— Atunci s-ar termina între noi? I-ar pune cruce şi gata?

— N-ai decât să încerci cât vrei, Hannah, râde el. Nimic nu poate să ne pună cruce, întorc privirea spre geam.

— Ei, las că-ţi găsesc eu punctul slab, domnu' Hanover. O să-l găsesc chiar dacă mă omoară.

Râde, încetinind la semafor. Se uită la mine.

— Ştiu cum e să-ţi duc dorul, îmi spune.

Se face verde şi ia viteză pe bulevard.

— Aşa că trebuie să găseşti o problemă absolut imposibilă dacă vrei să te las iar să pleci.

îi zâmbesc, cu toate că nu prea ştiu dacă mă vede. în ultima

vreme am tot zâmbit o groază.

în sfârşit, găseşte un loc liber destul de aproape de cafenea.

— De-asta pleacă lumea din oraşul ăsta, ştii, îi zic când se strecoară între cele două maşini.

învârte cheia în contact şi o scoate. Coboară din maşină.

— Nici nu trebuie să-mi aminteşti, uni spune. Urăsc oraşul ăsta de câte ori dau târcoale pe străzi ca un vultur.

— Păi, asta-ţi zic, la New York e metrou. Iar în Austin ai loc de parcare oriunde vrei. Metroul din Washington e curat lună, că poţi să mănânci de pe jos.

— Nicăieri nu-i perfect. Da' nu căuta acum motive să o-ntinzi deja.

— Nu caut, zic, uşor în defensivă.

Nu vreau să se aştepte toată lumea s-o iau una-două din loc.

— OK, face. Bine.

Se întoarce să-mi deschidă uşa cafenelei. Ne aşezăm la coadă, care se întâmplă să ocolească vitrina cu produse de patiserie. Văd rulourile cu scorţişoară de pe raftul de sus. Sunt pe jumătate cât capul meu. Glazurate până la refuz.

— Mamă, fac eu.

Ştiu, zice. Mi-am dorit să te aduc aici de când am descoperit locul ăsta.

— Când a fost asta? îl tachinez eu.

Zâmbeşte. O clipă, mă întreb dacă se simte jenat.

— Acum mult timp. Să nu crezi că doar dacă mă păcăleşti o să recunosc că mă gândesc de ani buni la tine. Am curajul să ţi-o zic verde-n faţă.

îi zâmbesc, iar el râde şi face un pas în faţă.

— Un rulou cu scorţişoară, vă rog, îi spune persoanei de la casă.

— Stai aşa, nu vrei şi tu unul?

— Sunt imense! zice Ethan. Credeam c-o să-l împărţim.

Mă uit la el încruntată.

— Pardon, îi spune el râzând persoanei de la casă. Două rulouri cu scorţişoară. Mă scuzaţi.

Vreau să plătesc eu, nisă Ethan nu mă lasă.

Ne luăm apă şi ne aşezăm la geam, aşteptând să ne încălzească cineva rulourile şi să ni le aducă la masă. îmi fac de lucru cu suportul de şerveţele.

— Dacă n-aş fi rămas cu tine la bar sâmbătă, ai fi încercat să te culci cu Katherine? îl întreb.

îmi stă pe creieri de atunci. încerc să pun direct întrebările care mă preocupă, în loc să le evit.

Bea apă. îmi dau seama că întrebarea îl surprinde.

— Ce vrei să zici?

— Flirtai cu ea. Şi m-a deranjat. Nu vreau decât să mă asigur că... că e doar ceva între noi doi, că nu suntem... că nu mai e altcineva.

— Din partea mea, tu eşti singura femeie de pe planetă. Pe tine te plac. Numai pe tine.

— însă dacă n-aş fi rămas...

Ethan lasă apa pe masă şi mă priveşte ţintă.

— Ascultă-mă, am venit la barul ăla cu speranţa că o să putem să rămânem între patru ochi, să vorbim, să-mi dau seama ce simţi. Mi-am pus zece cămăşi pe mine până m-am hotărât care merge. Mi-am luat gumă, să am în buzunarul din spate dacă îmi miroase gura. Mi-am aranjat părul la oglindă, ca să arate ca şi cum nu l-am aranjat deloc. Pentru tine. Numai tu eşti. Am dansat cu Katherine pentru că eram prea emoţionat ca să vorbesc cu tine. Şi, ca să fiu absolut sincer cu tine, recunosc că nu ştiu ce-aş fi făcut dacă mă refuzai sâmbătă, însă, orice aş fi făcut, aş fi făcut-o doar pentru că aş fi avut impresia că nu eşti deloc interesată de mine. Dacă eşti interesată, şi eu sunt. Şi numai de tine.

— Sunt interesată, zic. Sunt foarte interesată.

Zâmbeşte.

Ne aduc rulourile cu scorţişoară la masă. Mirosul de mirodenii şi zahăr e... liniştitor. Mă simt ca acasă.

— Poate că de la bun început mi-am tot căutat casa undeva, n zic lui Ethan, şi nu mi-am dat seama că mă simt acasă când am un rulou cu scorţişoară.

— Păi, dacă aveai de gând să baţi toată ţara ca să-ţi găseşti căminul, râde Ethan, puteam să-ţi zic chiar eu acum

mulţi ani că dacă ai un rulou cu scorţişoară în faţă, ai ajuns acasă.

Iau un cuţit şi o furculiţă şi fac o incizie, chiar m miezul spiralei. îmi duc
furculiţa la gură.

— Chiar sper că e bun, mai zic înainte să mănânc.

E absolut delicios. Minunat, excesiv şi divin de delicios. Las tacâmurile şi-mi ridic privirea în tavan, savurând îmbucătura.

Râde de mine.

— Te-ar mira să mă vezi mâncând singură tot ruloul ăsta? îl întreb.

— Nu, doar ai insistat să-ţi iei unul numai pentru tine, îmi spune el.

Muşcă din al lui. îl urmăresc cum mestecă nonşalant, ca pe un sandviş cu şuncă sau mai ştiu eu ce. Pe mine mă răsfaţă cu dulciuri, însă el nu se omoară cu aşa ceva.

— Şi dacă l-aş termina şi pe al tău? îl întreb.

— Da, atunci chiar mi-aş permite să mă arăt şocat.

— îţi accept provocarea, zic, numai că silabele nici nu se desluşesc.

Mi-am îndesat prea mult aluat în gură. îl împroşc din greşeală cu scorţişoară.

Ethan îşi duce mâna la obraz ca să se şteargă. Pe o scară de la unu la zece,
simt o jenă cam de nivelul şase. Cred că m-am făcut roşie la faţă. înghit.

— Pardon, spun. Nu prea sunt o doamnă.

— E cam greţos, mă tachinează el.

Clatin din cap.

— Ce zici de asta? Dacă o să încep să te împroşc cu bucăţele de rulou cu scorţişoară, îi punem cruce relaţiei?

Ethan clatină din cap, cu ochii la masă.

— Treci peste asta, bine? Noi doi suntem împreună şi gata. Nu mai încerca atâta să găseşti minusuri. Ethan îşi pune jos cuţitul şi furculiţa. Eşti în stare să faci faţă situaţiei?

— Da, zic. Sunt în stare.

Sunt, nu? Sunt în stare să fac faţă situaţiei.

m observat că în serialele TV există un program anume de vizite în spitale. „Ne pare rău, domnule, însă s-a terminat programul de vizite” şi aşa mai departe. O fi valabil pentru restul secţiilor, însă aici, la etajul unde sunt eu internată, habar n-am care, nimeni nu pare să se sinchisească de aşa ceva. Părinţii mei şi Sarah au stat cu mine până la nouă. Au plecat doar pentru că am insistat să meargă la hotel. Asistenta mea, Deanna, s-a tot fâţâit pe uşă şi nu le-a zis niciodată că e cazul să plece.

Gabby a apărut acum vreo două ore. A insistat să se instaleze pe dezastrul de că o să-mi fie bine singură, însă a refuzat. A zis că deja i-a spus lui Mark că doarme aici. Apoi mi-a înmânat buchetul de flori pe care mi l-a trimis el. L-a pus pe noptieră şi mi-a dat cartonaşul cu urările lui de bine. După care şi-a făcut patul şi a închis ochii, vorbind mai departe cu mine.

A adormit acum vreo jumătate de oră. Sforăie de cel puţin douăzeci de minute. Şi mie mi-ar plăcea mult să adorm, numai că sunt prea în priză, prea agitată. Nu m-am mai mişcat şi îi am mai stat în picioare de patru zile, de când mă aflam în faţa Muzeului de Artă. îmi vine să mă ridic din pat şi să mă plimb de colo-colo. Vreau să-mi mişc picioarele.

Numai că nu pot. De-abia sunt în stare să-mi ridic braţele deasupra capului. Aprind o veioză mică de la capul patului şi deschid una din revistele lui Sarah. O frunzăresc. Numai poze colorate cu femei îmbrăcate absurd, surprinse în tot felul de locuri ciudate. Un pictorial arată de parcă s-au dus în Siberia să fotografieze femei în bikini cu picăţele. Se pare că sunt la modă picăţelele. Cel puţin în Europa.

Arunc revistele deoparte şi deschid televizorul, cu sonorul dat încet. Nu mă mir deloc când văd că a început un episod din *Lege şi ordine.* Nu mi s-a întâmplat niciodată să nu dau peste serialul ăsta de câte ori deschid televizorul.

Aud genericul binecunoscut, când intră un asistent m salon.

E înalt şi puternic. Brunet, cu ochii negri şi obrazul ras. E foarte bronzat, într-o uniformă bleumarin. Pe sub uniformă poartă un tricou alb.

Atunci mă prind că probabil Deanna nu lucrează douăzeci şi

patru de ore pe zi. Tipul ăsta e probabil în tura de noapte.

— A, îmi şopteşte el. Nu mi-am dat seama că nu eşti singură.

Observ că are ditamai tatuajul pe braţul stâng. Pare un soi de scris standard, cu litere mari, cursive, însă nu reuşesc să desluşesc ce scrie.

— N-o să se trezească, îi şoptesc şi eu.

Se uită la Gabby şi se strâmbă.

— Mamă, face el încet, duduie ca un buldozer.

îi zâmbesc. Aşa e.

— Nu durează mult, îmi spune.

Se duce la aparatele de la capul patului. Toată ziua am fost cuplată la drăciile astea, deja parcă sunt parte din mine.

Se apucă să bifeze nişte chestii de pe o listă, ca Deanna mai devreme. Aud sunetul pixului pe clipboard. *Bifă. Bifă. Bifă. Scris ceva.* Apoi vârâ fişa înapoi m locul ei. Oare scrie acolo că am pierdut o sarcină? îmi alung gândul din minte.

— îmi permiţi? mă întreabă, arătând spre stetoscopul pe care-l ţine în mână.

— A, fac. Sigur. Orice trebuie.

Trage de gulerul cămăşii mele de noapte şi îşi strecoară mâna pe sub material, aproape de piele, lipind stetoscopul în dreptul inimii. îmi spune să respir normal.

La fel a făcut şi Deanna mai înainte şi nici n-am observat, însă cu el pare un gest intim, aproape deplasat. însă, desigur, nu e. Evident că nu e. Şi totuşi mă cam jenez. E un tip arătos, de vârsta mea, cu mâna pe sânii mei goi. Acum resimt acut lipsa sutienului. întorc capul ca să nu mă uit la el. Miroase a gel de duş bărbătesc, probabil ceva cu o cascadă de munte în nume sau sintagma „rece şi curat ca gheaţa".

Scoate stetoscopul când a aflat ce voia. Scrie ceva în fişă. Sunt disperată să schimb atmosfera – deşi probabil nici nu e conştient de ea.

— De când lucrezi aici? îl întreb în şoaptă, să n-o trezesc pe Gabby.

îmi place că trebuie să vorbesc în şoaptă. Când şoptesc, nu se simte că am probleme cu vocea.

— A, lucrez aici de când m-am mutat în L.A. acum vreo doi ani, îmi şopteşte, cercetându-mi fişa. Sunt din Texas.

— Mai precis? îl întreb.

— Lockhart, îmi spune. Nici n-ai auzit de locul ăsta. E un orăşel de lângă Austin.

— Am locuit în Austin, zic. Pentru puţină vreme.

Se uită zâmbind la mine.

— Pe bune? Când te-ai mutat în oraş?

E greu să-i răspund pe scurt şi nu mă ţine vocea să-i tom toată povestea, aşa că simplific.

— Am copilărit aici, însă m-am mutat înapoi săptămâna trecută.

încearcă să nu lase să se vadă nimic, însă observ că a făcut ochii mari.

— Săptămâna trecută?

— Vinerea trecută, seara, zic dând din cap.

— Uau, face el, clătinând din cap.

— Pare cam nedrept, nu?

Clatină din cap şi se întoarce la fişă. Apasă pe butonul pixului.

— Nu, nu se poate să gândeşti aşa, spune el, uitându-se iar la mine. îţi zic din experienţă că dacă te tot străduieşti să înţelegi ce e drept în viaţă sau dacă ţi se cuvine ceva sau nu, foarte greu mai ieşi din labirintul ăsta.

— Se poate să ai dreptate, îi zic zâmbindu-i, apoi închid ochii.

Discuţia asta mă oboseşte mai tare decât credeam.

— Ai nevoie de ceva? uni şopteşte înainte să plece.

Clatin uşor din cap.

— A, de fapt... poate un elastic de păr?

Arăt spre cap. Părul îmi atârnă pe umeri. Stau culcată pe el. Urăsc să-l simt sub mine.

— Nimic mai uşor, face şi scoate un elastic din buzunarul bluzei.

Mă uit mirată la el.

— Le găsesc prin tot spitalul. Poate-o să-ţi zic într-o zi despre sofisticatul meu sistem mnemotehnic cu elastice de păr.

Vine lângă mine şi mi-l pune în palmă. Reuşesc să-i văd tatuajul ceva mai bine. însă tot nu înţeleg ce scrie.

— Mersi, îi zic.

Mă aplec ui faţă, încercând să găsesc unghiul potrivit ca să-mi strâng toate şuviţele de păr. însă e greu. Mă doare tot corpul. îmi vine imposibil să-mi ridic destul braţele.

— Stai, îmi şopteşte el. Lasă-mă pe mine.

— Păi, zic, nu vreau o coadă de cal.

— OK... face. Nu vrei să ţi-l împletesc, nu? Pare complicat.

— Un simplu coc ajunge. în vârful capului.

Şi îi arăt creştetul.

Nu-mi pasă dacă arată bine. Vreau doar să nu mi se mai reverse pe umeri şi gât. îl vreau strâns bine, să nu mă mai deranjeze.

— Bun, apleacă-te cât poţi în faţă, îmi spune, apucându-se să-mi strângă părul. Cred că o să iasă un adevărat dezastru.

Mă dau mai în faţă râzând. Apoi mă strâmb de durere.

— Haide să-ţi creştem un pic doza de calmante. Ţi se pare OK? mă întreabă el. Nu trebuie să suferi atâta.

— OK, aprob, însă cred că mai mult de-atât nu se poate.

— Ei, nu ştiu. S-ar putea să reuşim s-o mai mărim un pic.

îmi lasă părul o clipă şi se duce la instalaţia de perfuzii. Nu văd ce face, e în spatele meu. Apoi vine iar în faţă şi-mi strânge părul de pe umeri.

— Ei, s-ar putea să te-apuci să zici tot felul de ciudăţenii şi să ai halucinaţii, glumeşte el, însă mai bine aşa decât să ai dureri mari.

îi zâmbesc.

— Bun, deci strâng tot părul în vârful capului şi apoi îl leg cu un elastic?

— Da.

Se apleacă spre mine, apropiindu-şi mult faţa de a mea. Respiraţia îi miroase a cafea. Simt că mă trage de păr şi mă apasă. Mi-a prins mare parte din păr şi mă

trage de pielea capului.

— Poate nu aşa de strâns? Ce zici? n spun.

— Nu aşa de strâns? OK.

îşi ţine braţele în dreptul feţei mele, însă tatuajul e într-o parte. Pun pariu că e un nume de femeie. Pare genul de tip care a întâlnit o femeie undeva pe o insulă exotică, a luat-o de nevastă şi acum trăiesc cu cei patru copii ai lor într-o casă cu bucătărie ca pentru gurmanzi. Probabil că ea găteşte feluri de mâncare minunate, în care încorporează toate grupele alimentare şi pun pariu că îh curtea din spate au o livadă. Nu doar cu portocali, ci şi lămâi cu fructe galbene şi verzi şi arbori de avocado. Cred că mi-a crescut prea. Mult doza.

— OK, face. Ei, poftim, cred că-i gata.

Se dă un pic mai îh spate să-şi admire opera.

După mutra pe care o face, îmi dau seama cât de ridicol arată cocul. însă *simt* că e în ordine. Aşa se simte un coc înalt. Pentru prima dată pe ziua de azi, mă simt în apele mele. Ceea ce... e minunat. Mă simt minunat. Şi mai sunt şi super drogată.

— Arăt caraghios? îl întreb.

— Probabil că nu e chiar o capodoperă, zice. însă ţie îţi stă bine.

— Mersi.

— Cu plăcere, îmi răspunde. Bun, dacă vrei să-ţi aranjez părul în alt stil, apasă doar pe buton. Sunt de serviciu opt ore.

— Aşa o să fac, zic. Eu sunt Hannah.

— Ştiu, zâmbeşte el. Eu sunt Heniy.

Când se întoarce să plece, îi văd în sfârşit ca lumea tatuajul. *Isabelle.*

Of, de-alde Isabelle astea se aleg cu cei mai tari bărbaţi.

îmi las capul pe pernă, savurând senzaţia de ceafă goală.

Heniy îşi vâră la loc capul pe uşă.

— Ce fel de puding îţi place? mă întreabă el.

— Cu ciocolată, cred, zic. Sau cu tapioca? Merge şi cu vanilie.

— Deci toate? îţi place orice fel de puding? mă tachinează el.

— Cu ciocolată, râd eu. îmi place cu ciocolată.

— La două am pauză, îmi spune şi se uită la ceas. Dacă eşti încă trează, deşi sper, pentru binele tău, să nu fii, oricum, dacă eşti trează, atunci o să-ţi aduc nişte puding cu ciocolată.

încuviinţez din cap, zâmbind.

— Ar fi drăguţ, şoptesc.

Tot etajul e cufundat în linişte şi întuneric. Gabby sforăie atât de tare, că mă

gândesc că sigur n-o să adorm, Heniy o să mă prindă perfect trează.

Deschid televizorul. Dau de pe un canal pe altul.

Iar a doua zi dimineaţă mă trezeşte vocea lui Gabby:

— De unde-a apărut pudingul ăsta cu ciocolată?

tău întinsă pe canapeaua lui Ethan, cu ochii în tavan.

Azi s-a dus la muncă. Toată dimineaţa am făcut curăţenie în garsonieră. N-am curăţat după *el*, ţin să zic. Am curăţat după mine. Mi-am împrăştiat hainele pe toată mobila lui. Chiuveta din bucătărie era plină de vase murdare – cele mai multe, dacă nu toate, lăsate de mine. Fire din părul meu rămăseseră lipite, răsucite unele de altele, pe pereţii duşului. însă acum totul luceşte de curăţenie şi trebuie să recunosc că nu mi-a mai rămas nimic de făcut. Acum că Ethan e la serviciu şi viaţa a revenit la normal, îmi dau seama că n-am niciun program normal de viaţă.

Gabby vine să mă ia după program, pe la şase. Mergem acasă la ai ei, la cină. însă până atunci nu am nimic de făcut.

Deschid televizorul lui Ethan, zapând de pe un canal pe altul. Mă uit să văd dacă a înregistrat ceva cât de cât interesant. Nimic, aşa că închid televizorul. Tăcerea parcă îmi amplifică vocea care îmi spune că asta nu e viaţă.

E minunat să-ţi petreci timpul flirtând, mâncând rulouri cu scorţişoară şi distrându-te în pat zile întregi cu fostul iubit din liceu. însă relaţia mea cu Ethan nu-mi rezolvă deloc problemele cu care mă confrunt.

Iau un pix şi o foaie de hârtie de pe biroul lui Ethan şi mă apuc să întocmesc un plan de bătaie.

Sunt un om super spontan. Genul care se lasă dus de val. Numai că abordarea asta nu prea dă rezultate în cazul meu. Aşa ajung să servesc pe la mese şi să mă culc cu bărbaţi însuraţi. Nu mai vreau aşa ceva. Vreau să fac un pic de ordine în tot haosul ăsta.

Chiar se poate. Pot să mă organizez. Nu? La o adică, am făcut ordine în toată garsoniera azi. Acum totul e frumos, ordonat. Nici urmă de Uraganul Hannah. Poate asta înseamnă că nu trebuie să fiu neapărat un uragan.

Vreau să-mi clădesc viaţa aici. în Los Angeles. Aşa că primul pas e să-mi fac o listă.

Brusc, mă ia greaţa. Am o senzaţie de stomac acid. însă apoi sună telefonul şi- mi iau gândul de la asta.

E Gabby.

— Bună. Vrei să te şochez? Să ştii că-mi fac o listă. O listă ca lumea, bine pusă la punct, cu un plan de viaţă.

— Cu cine vorbesc şi ce-ai făcut cu Hannah? râde ea.

— Dacă vrei s-o mai vezi vreodată, ascultă aici, zic. Vreau un milion de dolari în bancnote nemarcate, cu serii neconsecutive.

— Am nevoie de timp să fac rost de banii ăştia.

— Ai la dispoziţie douăsprezece ore.

— A, face ea. Clar nu-mi ajung douăsprezece ore. N-ai decât s-o omori. Nu-i nimic. O să-i placă în rai.

Oare de ce mi-a luat atâta să realizez că trebuie să locuim în acelaşi oraş?

— Hei! exclam, râzând.

Râde şi ea.

— Aaa, face, Hannah, tu eşti? Nu mi-am dat seama.

— Da, bine, bine, zic. Atunci să nu vii să mi te plângi când o să te răpească *pe tine* cineva.

— Am sunat să-ţi zic că ajung mai devreme decât credeam, îmi spune râzând iar. Cam pe la cinci, dacă n-ai nimic împotrivă. Mergem la mine, după care o luăm spre Pasadena să-i vedem pe ai mei pe la un şapte.

— Super. Mă grăbesc să termin lista, zic şi închidem.

Mă uit la foaia de hârtie din faţa mea. Pe ea scrie „Ia-ţi maşină". E primul lucru de pe listă. Singurul lucru.

Scriu repede „Fă rost de job" şi nu mă pot hotărî dacă să scriu „Găseşte-ţi un apartament" sau nu. Adevărul e că, datorită lui Gabby şi Ethan, chiar am unde stă. Pot să presupun fără probleme că o să mă descurc. însă apoi mă hotărăsc că nu, trec şi asta pe listă. N-o să stau să văd ce se întâmplă. O să pun totul la punct din timp. O să trec la fapte.

Maşină.

Job.

Apartament.

Pare o listă simplă, în ordinea asta. O clipă, mă uit la hârtie şi mă întreb: *Asta-i tot*? apoi îmi dau seama că simplu şi uşor sunt două chestii diferite.

Când vine Gabby să mă ia, o aştept pe trotuar.

Mă sui în maşină şi Gabby o ia din loc.

Se uită clătinând din cap la mine, zâmbind. Rânjesc cu gura până la urechi.

— Ei, ţi-am zis eu sau... ţi-am zis eu? face ea.

— Ce să-mi zici? o întreb râzând.

— Despre tine şi Ethan.

— S-a întâmplat pur şi simplu! răspund eu, clătinând din cap. N-am *ştiut* c-o să se-ntâmple.

— Bine, dar nu ţi-am zis eu c-o să se-ntâmple?

— Ce-are asta a face? zic. Important e că acum suntem împreună.

— împreună? râde Gabby. Adică sunteţi *împreună*?

— Da, suntem *împreună,* râd şi eu.

— Atunci să înţeleg că, în afară de câte un drum, două cu maşina şi o ieşire la restaurant din când în când, noul tău iubit mi te-a furat de tot?

— Nu de data asta, clatin eu din cap. Nu mai am şapteşpe ani. Trebuie să-mi fac viaţa aici. E minunat să ai o idilă. însă o viaţă împlinită nu e numai atât Ştii?

Gabby îşi duce mâinile la inimă şi zâmbeşte pentru sine. încep să râd. Nu încercam să-i închid gura. Doar că nu cred că un iubit bun îmi rezolvă toate problemele.

Mai am o groază de probleme de rezolvat.

canna vine să-mi aducă micul dejun şi să-mi facă un control. Aproape imediat ce pleacă, vine doctoriţa Winters ca să discutăm în detaliu, eu, ea şi Gabby, despre leziunile mele, acum că m-am mai stabilizat. Părinţii mei sunt pe drum, ştiu că vor şi ei să fie de faţă, însă nu mai pot să aştept. Trebuie să ştiu.

Doctoriţa Winters mă lămureşte că impactul accidentului mi-a retezat artera femurală şi mi-a fracturat piciorul drept şi pelvisul. Cât mi-am pierdut cunoştinţa, m-au operat de urgenţă

ca să oprească hemoragia şi să-mi amelioreze fracturile. Am pierdut mult sânge şi m-am lovit grav la cap când am căzut. îmi explică totul, subliniind totodată faptul că toate rănile sunt tipice pentru un accident rutier de magnitudinea asta şi că o să mă fac bine. Acum, că ştiu în ce condiţie critică m-am aflat, nu uni mai e atât de uşor să cred că o să mă refac, însă presupun că şi dacă-mi vine mie greu să înţeleg ceva nu înseamnă că nu-i adevărat.

După ce îmi pune nişte întrebări ca să-mi testeze memoria, doctoriţa Winters îmi spune că o să merg o vreme într-un scaun cu rotile după ce mă externează. Câteva săptămâni, până se vindecă pelvisul, n-o să fiu în stare să merg. Şi nici după aceea n-o să mă mişc decât foarte încet şi cu grijă. Va trebui să urmez nişte şedinţe de fizioterapie ca să-mi lucrez muşchii deterioraţi şi o să mă doară... cam tot timpul, ce mai.

— Ai mult de tras, îmi spune doctoriţa Winters. însă e un proces încet şi sigur. Nu am absolut niciun dubiu că într-o zi, destul de curând, o să poţi da o tură de alergat prin cartier.

— Păi, nu mi s-a mai întâmplat să dau ture de alergat prin cartier, râd eu când o aud, aşa că numai bine aş putea să încep de acum, dacă tot sunt invalidă.

— Glumeşti, îmi spune ea, ridicându-se, dar am avut pacienţi care stăteau toată ziua la televizor, dar după ce au reuşit să meargă din nou, au început să se antreneze pentru maraton. Odată ce trec prin perioada asta şocantă de invaliditate, oamenii simt nevoia să-şi încerce cu adevărat foiţele. Mă bate uşor pe mână şi se duce la uşă. Dacă ai nevoie de ceva, vorbeşte cu asistentele. Dacă mai ai întrebări, îţi stau la dispoziţie, îmi spune.

— Mulţumesc, îi zic şi mă întorc spre Gabby. Grozav. După ce că nici nu sunt în stare acuma să merg singură la toaletă, dacă n-o să încep să visez la maratoane şi adidaşi Nike, o să fiu trântor.

— Cred că da, ăsta a fost mesajul. A zis că dacă nu începi să te antrenezi din secunda asta pentru maratonul din L.A., degeaba ai mai trăit pe lumea asta, n-ai decât să crăpi.

— Frate, ce scorpie mai e şi doctoriţa asta, zic şi chiar

atunci se aude un ciocănit în uşă.

O clipă mă sperii, crezând că e doctoriţa Winters. N-am vorbit serios. Am glumit şi eu. E o femeie foarte drăguţă. îmi place.

E Ethan.

— Pot să mă furişez la voi? spune Ethan. Am nimerit într-un moment bun?

Scoate de la spate un buchet imens de crini.

— Bună, îl salut.

Ador crinii. Mă întreb dacă şi-a amintit sau dacă e doar o coincidenţă.

— Bună, spune şi el, cu un glas blând, de parcă poate să mă rănească dacă vorbeşte prea tare. Nu s-a mişcat din uşă. E... Pot să...?

— E în regulă, îi spune Gabby. Intră. Ia loc.

Se mută de cealaltă parte.

Se apropie şi-mi dă florile. Le iau şi le miros. îmi zâmbeşte de parcă numai eu aş fi pe lume.

Când mă uit la el, încep să-mi amintesc, la început aproape ca prin vis, iar apoi, pe măsură ce-mi amintesc mai multe lucruri, senzaţia de realitate devine mai puternică.

Ţin minte că Gabby mi-a dat mobilul ei. Ţin minte că m-am uitat pe ecran. Şi am văzut mesajul de la Katherine.

Mă duc acasă cu Ethan. Ţi se pare o idee foarte proastă?

îmi afund faţa în flori, evitând să mă uit la el. Aici, în spitalul ăsta atât de rece şi de inodor, cu aerul lui stătut, ai impresia că poţi să te îmbeţi de la parfumul crinilor. Respir din nou, mai tare, străduindu-mă să trag în piept cât pot de mult din viaţa şi prospeţimea lor. Nu-mi scapă deloc ironia situaţiei. Fiind tăiate din rădăcini, florile astea sunt prin natura lor pe moarte.

— Mmm, exclam.

Nu vrea nimic serios. Nu e interesat să fim împreună, odată ce s-a dus acasă cu ea. Se repetă povestea cu Michael. Trebuie neapărat să învăţ să privesc adevărul în faţă. Era să mă sărute, numai că după aia s-a dus cu altă fată acasă.

— Miros grozav, zic.

— Cum te simţi? mă întreabă el.

Ia loc pe scaunul de lângă pat.

— Sunt bine, zic. Serios.

Mă privește o clipă fix.

— Ai putea să le iei tu? zic, dându-i florile lui Gabby. Nu prea am unde să…

— A, face Gabby. Stai să găsesc ceva în care să le pun în apă. E bine așa?

Caută un pretext să ne lase singuri și tocmai i-am livrat unul perfect. Se
strecoară afară pe ușă, zâmbindu-mi.

— Așa deci, începe el, trăgând adânc aer în piept.

— Așa deci, zic.

Rămânem tăcuți, uitându-ne unul la altul. îmi dau seama că-și face griji pentru mine. îmi dau seama că i-e greu să mă vadă într-un pat de spital. îmi mai dau seama și că nu e vina lui că m-am supărat amintindu-mi că a mers cu Katherine acasă. Doar nu aveam nicio pretenție unul de la altul, nu ne-am promis nimic.

Oricum, totul uni e foarte proaspăt în minte pentru că tocmai ce mi-am amintit, pentru că informația s-a rătăcit în haosul din creierul meu, însă totul s-a întâmplat de fapt cu zile în urmă. Pentru el nu mai e o noutate.

Dăm să vorbim amândoi odată.

— Cum te simți pe bune? mă întreabă el.

— Ce mai faci? îl întreb eu.

— Chiar m-ai întrebat ce mai fac? râde el. *Tu* ce mai faci? Asta contează acum. Mi-am făcut niște griji teribile pentru tine.

— Sunt bine.

— Am tras o sperietură de moarte, îmi spune el. Știai? Știi cât de distrus aș fi să trăiesc într-o lume fără tine?

Știu că ar trebui să-l cred. Știu că e sincer. însă mă tem să nu-i dau prea tare crezare, ăsta e adevărul, că o să mă convingă prea ușor să cred ce vreau despre el. Nu mai vreau să mă port ca înainte. Nu mai vreau să mă încred în cuvintele unui om și să ignor ce face. Nu vreau să văd doar ce vreau să văd și atât.

O dată în viață, vreau să fiu realistă. Vreau să fiu cu picioarele pe pământ. Vreau să iau hotărâri înțelepte.

Aşa că atunci când Ethan îmi zâmbeşte de parcă i-am pus lumea la picioare, nouă-nouţă, când vine atât de aproape, că-i simt căldura corpului şi mirosul de detergent al hainelor, ca în liceu, trebuie să nu iau în seamă nimic. Pentru binele meu.

— Chiar sunt OK, îi spun. Nu-ţi face griji. Doar nişte oase rupte. în rest sunt OK.

Mă ia de mână. Mă cutremur. Când vede, îşi retrage mâna.

— îţi e bine aici? mă întreabă. Din câte am auzit, mâncarea de spital nu e chiar fantastică.

— Da, zic, aş mânca ceva bun. însă au un puding destul de comestibil.

— Ţi-au zis cât te ţin aici? mă întreabă. Vreau să ştiu când pot să te mai scot în oraş.

Râd politicos. Exact aşa ceva, flirtul ăsta care te farmecă – asta mă dă pe spate.

— O să mai fie până atunci, zic. Mai bine îţi găseşti altă fată cu care să ieşi la băute.

— Nu, spune el zâmbind. Cred că prefer să te aştept.

Ba nu.

Tot sper să se întoarcă Gabby, însă s-a făcut nevăzută.

— Ei, n-o face, zic pe un ton politicos, însă nu chiar cald.

Cum şi-aşa n-a fost atât de amabil din partea mea să zic una ca asta, cred că m-am dat de gol.

— OK, spune el. Ar cam trebui să plec. Probabil că trebuie să te odihneşti şi eu trebuie să ajung la muncă...

— Da, zic. Sigur.

O ia spre uşă, apoi se întoarce.

— Ştii că aş face orice pentru tine, nu? Dacă ai nevoie de ceva...

— Mersi, zic, dând din cap.

înclină şi el din cap, cu ochii în podea, apoi se uită iar la mine. Arată ca şi cum ar vrea să spună ceva, însă se răzgândeşte. în loc de asta, ciocăneşte o dată în cadrul uşii şi iese.

Gabby se întoarce îndată.

— Mă scuzi, spune. N-am vrut să trag cu urechea,

numai că m-am întors cu florile acum câteva minute şi v-am auzit discutând. N-am vrut să...

— Nicio problemă, zic şi o văd cum pune florile pe masa de lângă uşă.

Oare de unde a făcut rost de vază? E drăguţă. Florile sunt frumoase. Majoritatea bărbaţilor ar fi adus garoafe.

Gabby se uită la mine.

— Eşti supărată din cauza lui Katherine.

— Deci chiar ai tras cu urechea.

— N-am zis că n-am tras. Am zis doar că n-am vrut.

Râd.

— Nu sunt *supărată* din cauza lui Katherine, mă apăr eu. Doar că mi s-a confirmat că... poate nu-i o idee aşa de bună să mai încercăm o dată.

— OK, zice ea, luându-mă o clipă de mână.

Iau telecomanda şi deschid televizorul. Gabby îşi ia geanta.

— Pleci?

— Da, trebuie să mă duc la serviciu, am o şedinţă. Dar mai e un pic şi ajung ai tăi. Acum câteva minute mi-au dat mesaj că parchează. O să stai un pic cu ei şi mai târziu plec eu de la serviciu, îmi iau schimburi pentru mâine şi mă întorc pentru petrecerea noastră în pijamale.

— Nu trebuie să rămâi peste noapte, zic.

Se încruntă la mine de parcă tocmai am minţit-o.

— Serios, râd eu. Pot să stea părinţii mei cu mine. Sau Sarah. Sau nimeni. Serios. Du-te acasă. Du-te să-l mai vezi pe Mark. Sunt bine.

Chiar atunci vâră mama capul pe uşă.

— Bună, scumpo! face ea. Bună, Gabrielle! adaugă când o vede.

— Bună, Maureen, spune Gabby şi mă îmbrăţişează. Eu tocmai plecam. Te sun mai încolo, îmi strigă din uşă. Discutăm chestiunea.

— OK, râd eu.

Mama înaintează în salon, urmată de tata.

— Salut, zic. Ce faceţi?

— Ce facem? spune tata. *Ce facem?* apoi se întoarce

spre maică-mea: Tu auzi ce zice asta mică? Accidentată cum e, ce întreabă ea de cum u revine vocea – ce facem *noii?*

Vine şi mă îmbrăţişează blând. Toată lumea îmi scoate ochii, numai că *Ce faci?* e o întrebare perfect rezonabilă când te vezi cu cineva.

— Incredibil, spune mama, venind pe partea cealaltă a patului.

— Ajunge şi Sarah imediat, mă anunţă tata.

— Se enervează când trebuie să parcheze în lateral, îmi şopteşte mama. A învăţat să tragă pe stânga când şi-a luat carnetul.

— Nu puteţi să parcaţi în garajul spitalului? întreb.

— Clar n-ai vizitat niciodată pe nimeni la spital, râde tata. Te costă de te rupe.

Dragii de ei! Atunci intră şi Sarah pe uşă.

— Ai reuşit? o întreabă mama.

— Am rezolvat, spune Sarah, răsuflând adânc. Bună, mă salută. Cum eşti?

— Bine, zic.

— Pari să te simţi mai bine decât ieri, spune tata. Ai prins un pic de culoare în obraji.

— Şi vorbeşti bine, adaugă mama.

Sarah vine mai aproape.

— Nici n-am cuvinte să-ţi zic cât mă bucur să văd că eşti bine. Să-ţi aud glasul. Îşi dă seama că mama mai are un pic şi plânge şi spune repede: însă am o veste proastă: cocul e foarte strâmb. Ia să vedem.

îmi ia capul în mâini şi îmi scoate elasticul din păr.

— Ai grijă, îi zic. Părul e în capul cuiva.

— N-are nimic, spune ea. Ia stai. Se opreşte. Eşti bine, nu? Gabby a zis că doar jumătatea inferioară e afectată.

— Da, da, fac. Dă-i bătaie.

îmi lasă părul şi se duce la poşeta ei.

— Trebuie pieptănat. Nimeni nu te piaptănă în spitalul ăsta?

Scoate o perie din poşetă şi începe să o treacă prin părul meu. E plăcut, cu excepţia momentelor când mai găseşte câte

un nod la baza capului. Când trage de el, încercând să îl descâlcească, mă strâmb de durere.

— Mai ţii minte când erai mică, spune mama, aşezându-se, şi te alegeai cu nişte noduri cât toate zilele în păr când te chinuiai să ţi-l împleteşti singură?

— Nu prea, zic. Dar dacă mă durea ca acum când mă trage Sarah de păr, înţeleg de ce nu-mi mai amintesc deloc.

Nu se aude nimic şi nu-i văd chipul în spatele meu, însă suni absolut sigură că Sarah îşi dă ochii peste cap.

Da, nici atunci nu-ţi plăcea şi ţi-am zis să nu te mai joci i. U părul dacă n-ai chef să stai până ţi-l descâlcesc. Mi-ai zis că vi ei să-l tai pe tot şi gata. Şi nu te- am lăsat.

— Evident, spune Sarah, lăsând peria şi făcându-mi un coc în vârful capului.

— Mai sus nu poţi? o întreb. Nu-mi place când se atinge de pat.

Mi-l desface şi mai încearcă o dată.

— Bun, şi, ca să nu mă lungesc... continuă mama.

— E prea târziu de-acum, glumeşte tata.

Mama se uită la el. Cum se uită nevestele şi mamele la soţi şi taţi de secole.

— în fine, spune ea răspicat, atunci te-ai dus la bucătărie când nu eram eu atentă şi ţi-ai tăiat părul.

— A, da, fac eu, amintindu-mi vag că am nişte poze în care apar cu părul scurt. Cred că mi-ai mai zis povestea asta.

— Era atât de scurt! Nici nu-ţi ajungea la urechi! exclamă ea. Am dat fuga la bucătărie şi când am văzut ce-ai făcut, te-am întrebat: „De ce-ai făcut aşa ceva?" şi tu, cică: „Nu ştiu, aşa mi-a venit".

— Concepţie marca Hannah-Savannah, spune tata cu mândrie. Nici că se poate o descriere mai bună, sincer. „Nu ştiu, aşa mi-a venit".

Şi râde singur.

Fix asta vreau să schimb la mine.

— Da, bine, Doug, numai că nu asta-i morala poveştii, spune mama.

Tata ridică mâinile, mimând regretul.

— Să am pardon, spune el. Urăsc când nu sunt în stare să ghicesc care-i morala bună. Cineva să cheme poliţia!

— Chiar ţii morţiş să mă întrerupi de câte ori povestesc ceva? îl întreabă mama şi dă din mână a lehamite. Unde voiam eu s-ajung: a trebuit să te ducem la coafor şi ţi-au făcut o tunsoare ca de spiriduş – nu mai văzusem aşa ceva la fetiţe. Doar n-aveai mai mult de şase ani.

Aşa îmi amintesc şi eu, că în poze aveam părul tuns scurt şi lipit de cap.

— Treci la subiect, mamă, o zoreşte Sarah. în ritmul ăsta o să fac nouăzeci şi patru de ani când termini tu povestea.

E şocant s-o aud pe Sarah luând-o pe mama peste picior. Eu, una, nu i-aş zice în veci aşa ceva.

— Bine, zice mama. Hannah, aveai un păr superb. într-adevăr fenomenal. Mă opreau femeile la supermarket să mă întrebe cum de mi-a venit ideea să te tund aşa. Iar eu le tot dădeam numărul doamnei care te-a tuns. Până la urmă şi-a mutat coaforul din San Fernando Valley în Beverly Hills. Ultima dată am auzit că l-a tuns pe puştiul ăla din *Jerry Maguire*. Sfârşit.

— Nici nu mă aşteptam să fie atât de nasoală povestea, spune Sarah. Gata! Am terminat.

— Cum îmi stă? îi întreb pe tata şi mama.

îmi zâmbesc.

— Eşti o fată superbă, îmi spune tata.

— Poate că lumea o să vadă cocul lui Hannah şi într-o bună zi o să-i fac un coc Angelinei Jolie, o tachinează Sarah pe mama.

— Nu contează coafeza! exclamă mama. Ce voiam să zic e că întotdeauna trebuie să-ţi pui încrederea în Hannah. Pentru că şi atunci când pare să fi dat rău de tot în bară, de fapt ţi-a luat-o înainte. Asta e morala poveştii. Hannah o s-o scoată mereu cumva la capăt. Ştii? S-a născut sub o stea norocoasă sau ceva.

Uneori mă gândesc că poveştile de viaţă ale mamei ar avea nevoie de o notă explicativă. Odată ce stă cineva să te lămurească ce vrea să spună, nu sunt rele deloc.

— Mi-a plăcut mult povestea asta, n zic. îţi mulţumesc că mi-ai zis-o. Nu mai ţineam minte nimic.

— Am pozele pe undeva, spune ea. O să le caut când ajungem acasă şi ţi le trimit. Chiar arătai minunat. De-asta îţi tot spun să te tunzi.

— Bine, dar ce-o să se facă fără coc? întreabă Sarah.

— Da, zic. Fără coc sunt zero barat.

— Ei, şi zi-ne şi nouă cum stă situaţia, Hannah Savannah, îmi spune tata. Doctorii au zis că o să te refaci bine, însă, ca un tată ce sunt, îmi fac griji despre starea ta de acum.

— Fizică şi mentală, adaugă mama.

— Sunt bine, zic. îmi toarnă calmante non-stop. Nu mi-e comod deloc. însă sunt bine.

Ce rost are să le zic de copil? îmi alung gândul din minte. Nici măcar n-am impresia că îi ţin în ceaţă.

— Chiar eşti bine? mă întreabă mama, cu glas tremurător.

Tata o cuprinde cu braţul.

Oare de câte ori va trebui să repet ca să mă creadă cineva? Of, poate doar dacă e adevărat.

— Ce teamă ţi-o fi fost, spune mama şi i se umezesc ochii.

Tata o cuprinde mai strâns, însă văd că-i dau şi lui lacrimile.

Sarah îşi fereşte privirea. Se uită pe geam.

Toate glumele, aranjatul părului şi amintirile de familie sunt doar de ochii mei. Sunt mâhniţi şi îngrijoraţi. în stare de şoc, disconfort, nefericire şi greaţă. Şi dacă e să fiu sinceră, cumva mă alină să-i văd aşa.

Nici nu mai ţin minte de când nu m-am mai simţit un membru deplin al grupului. De mai bine de un deceniu, mă simt ca o musafiră în sânul familiei. De-abia dacă mai ţin minte cum era când locuiam toţi laolaltă, în aceeaşi casă, în aceeaşi ţară. însă când îi am pe toţi trei în faţă, cu garda lăsată, să se vadă cât sunt de afectaţi, simt şi eu că sunt parte din familie. Că fără mine nu e grupul complet.

— Ce bine-ar fi să staţi şi voi aici, zic, cuprinsă de emoţie.

E ceva ce n-am mai zis până acum. Nu prea ştiu de ce.

— Mă simt atât de singură şi... pur şi simplu mi-e dor de voi.

Tata vine lângă mine şi-mi strânge mâna.

— Nu trece zi să nu-ţi ducem dorul, îmi spune. Nu trece zi. Ştii?

Dau din cap. Deşi nu ştiu dacă e tocmai cinstit să zic că da.

— Dacă tu eşti aici şi noi acolo, nu înseamnă că nu ne gândim tot timpul la tine, îmi spune mama.

Sarah încuviinţează din cap, îşi întoarce privirea şi se şterge la ochi. Apoi pune mâna pe genunchiul meu şi mă priveşte în ochi zâmbind.

— Nu ştiu ei cum sunt, dar eu, una, te iubesc de nu mai pot, îmi zice.

ari şi Tina s-au mutat în Pasadena acum câţiva ani.

Şi-au vândut casa unde au stat când eram noi în liceu şi au luat alta mai mică, în stil American Craftsman, pe o stradă liniştită, cu mulţi copaci.

Eu, Gabby şi Mark ajungem la ei pe la opt fără ceva. Mark a fost reţinut la serviciu. Pare să stea peste program o groază de vreme sau să lucreze până seara târziu. Aş fi crezut că profesia de dentist e una cu program fix. însă mereu se iveşte câte o chestie de ultim moment

Tragem pe aleea din faţă şi intrăm în casă. Gabby nici nu se mai sinchiseşte să bată la uşă. Intră din prima.

Tina ridică ochii de la ce face în bucătărie şi vine spre noi zâmbind larg, încântată, cu braţele deschise.

îi îmbrăţişează pe Gabby şi Mark, apoi se întoarce spre mine.

— Hannah Mărie! face ea, luându-mă în braţe.

Mă strânge tare şi mă leagănă în braţe cum fac numai mamele cu copiii lor.

— Bună, Tina, o salut. Mi-a fost dor de tine!

îmi dă drumul şi se uită cu atenţie la mine.

— Şi mie, scumpa mea, şi mie. Du-te să-l saluţi pe care. De-abia aşteaptă să te vadă ca lumea la faţă.

Mă duc pe cealaltă uşă, lăsându-i pe Gabby şi Mark cu Tina. Care e în curtea din spate, ia carnea de pe grătar. Chiar e un plus când locuieşti la Los Angeles: poţi să faci grătare douăsprezece luni pe an.

— Oare nu văd eu bine? face el, punând carnea într-o farfurie şi închizând grătarul. Oare chiar o am în faţa ochilor pe celebra Hannah Martin?

Care e într-un tricou de polo verde şi pantaloni crem. Pare mai tot timpul îmbrăcat pentru o partidă de golf. Habar n-am dacă a jucat vreodată golf în viaţa lui, însă şi-a însuşit stilul ăsta de minune.

— Alta nu e, zic, desfăcând braţele ca pentru a mă prezenta.

Mă îmbrăţişează. E un bărbat solid, care te strânge zdravăn.

Mai că-mi taie respiraţia. O clipă, mi se face dor de tata.

îi ofer lui Care florile pe care le-am adus cadou.

— Ei, vai, mulţumesc frumos! întotdeauna mi-am dorit un buchet de... crizanteme? mă întreabă.

Ştie că nu le-a nimerit.

— Grini, zic.

— Cam tot pe-acolo, spune şi mi le ia din mână. Nu mă pricep deloc la flori. Doar cumpăr câte un buchet de câte ori o dau în bară.

încep să râd.

îmi face semn să iau farfuria cu fripturi. O iau şi mergem în casă.

Intrăm prin bucătărie. Tina le toarnă vin lui Gabby şi Mark. Care se duce la ei.

— Tina, tocmai ţi-am luat crinii ăştia. Poţi să-mi mulţumeşti, spune el, făcându-mi cu ochiul.

— Vai, dragă, ce romantic, spune ea. Mă bucur că mi i-ai cumpărat chiar tu. Şi că n-ai fost nepoliticos să-ţi însuşeşti florile pe care ni le-a adus Hannah.

— Aşa e, spune Care, îmbrăţişând-o pe Gabby, apoi

dă mâna cu Mark şi-l bate pe spate. Ar fi oribil din partea mea.

Gabby îşi dă jos poşeta şi-mi ia geanta, ducându-le pe amândouă în hol.

— Dacă vrei, poţi să-ţi scoţi şi pantofii, spune ea. însă ascunde-i undeva.

Mă uit nedumerită la ea. Tina mă lămureşte.

— Barker, spune ea.

— Barker?

— Barker! urlă Care şi un Saint Bernard cât toate zilele coboară scările şi vine în bucătărie.

— Dumnezeule mare! fac eu. Barker!

Gabby începe să râdă. Barker se duce în fugă spre Mark, care se dă înapoi.

— Mi-am uitat pastilele antialergice, spune el. îmi pare rău. Mai bine stau mai la o parte.

— Ai alergie la câini? îl întreb.

Mark încuviinţează din cap şi Gabby se uită la mine, încercând să-mi transmită ceva. Nu-mi dau seama ce, pentru că, dintr-o mişcare, e deja la podea şi-l mângâie viguros pe Barker pe spinare. Barker se-ntoarce încântat cu labele-n sus, ca să-l mângâie pe burtă.

— Aşadar! ne anunţă Tina. Avem o cină gen friptură cu cartofi prăjiţi. însă, în cinstea voastră, Care a hotărât să iasă la bătaie cu un sos *chimichurri* la friptură, piure cu usturoi şi arpagic, plus varză de Bruxelles pentru că... sunt mamă, aşa că nu mă pot abţine, vreau să mâncaţi şi nişte legume.

Ai mei m-au silit să mănânc legume până am împlinit paisprezece ani sau pe- acolo, şi de-atunci s-au lăsat păgubaşi. Mereu i-am apreciat pentru asta. Cât am locuit la care şi Tina, aveam impresia că seară de seară mă îndoapă cu riboflavină.

Pe de altă parte, fiica lor este directoarea unei organizaţii nonprofit, măritată cu un dentist, aşa că trebuie să-şi fi făcut treaba bine.

Ne aşezăm toţi la masă, iar Care mă ia din prima la întrebări, ca un tată ce e.

— Hannah, ia mai zi-ne ce-ai făcut, îmi spune el, atacând grătarul.

— Păi... Oftez, făcând ochii mari. Chiar nu prea ştiu cu ce să încep. M-am întors! zic, ridicând braţele şi dând din mâini pentru efect.

Preţ de o clipă, am impresia că nu mai trebuie să spun nimic. Fireşte că trebuie.

— Îhî, face el. Şi?

Se apucă să pună în farfurii, care ajung din mână-n mână la fiecare. Când îmi primesc porţia, am o groază de varză de Bruxelles în farfurie. Dacă n-o mănânc pe toată, sunt sigură că Tina o să comenteze.

— Şi... în ultimul timp m-am tot mutat dintr-un oraş în altul. O vreme am stat prin nord-vest. Apoi prin New York.

— Ne-a zis Gabby că stai la New York, spune Tina, mâncând o bucăţică de grătar. A fost fabulos? Ai văzut vreun spectacol de pe Broadway?

Râd încet, fără să vreau.

— Nu, zic. Nu prea.

Nu vreau să aduc deloc vorba despre Michael. Nu vreau să le destăinui în ce m-am băgat. Nu-s părinţii mei, însă Care şi Tina se comportă exact de parcă ar fi. Chiar îmi pasă ce cred despre mine.

New York-ul n-a fost de mine, zic, sorbind din vinul pe care mi l-au pus în faţă, dar în clipa următoare las paharul pe masă.

Miroase oribil. Nu-mx place.

Gabby, observând că nu mă simt în apele mele, îmi sare în ajutor.

— Hannah se simte bine aici, cu noi, pe Coasta de Vest, ştiţi? Aici e de ea.

— Amin, face Care, tăindu-şi o bucăţică de friptură şi ducându-şi-o la gură. (Care mestecă uneori cu gura deschisă.) Mereu am zis că cel mai bine te duci unde ai parte de soare. Numai proştii se duc la ninsoare.

Tina îşi dă ochii peste cap.

Care se uită la Mark.

— Mark, ce faci, bei vin la grătarul ăsta?

Mark e cam deconcertat. Acum îmi dau seama că lui Mark îi e un pic teamă de care. Nu mi-e greu să înţeleg de ce. E un socru

redutabil.

— Asta am avut în faţă, râde Mark. Nu prea ţin cont

Care se ridică de la masă şi merge la bucătărie. Se întoarce cu o bere pe care i- o pune lui Mark în faţă.

— Aşa mai merge! exclamă Mark, râzând.

Pare să bea berea mai cu poftă decât vinul pe care i l-a pus Tina în pahar, însă nu ştiu dacă e doar de ochii lui Care sau nu. A început şi să se scarpine destul de rău la încheieturile mâinilor şi la ceafă. Probabil din cauza lui Barker.

Care se aşază la loc.

— Bărbaţii beau bere, spune el, luând o gură din a lui. E simplu.

— Tată, spune Gabby, genul n-are nicio treabă cu preferinţele oamenilor în materie de băuturi. Unii bărbaţi beau *appletini*. Unele femei beau bourbon. Nu contează.

— Recunosc că habar n-am ce-i aia *appletini*, însă ai absolut dreptate, spune Care, pe un ton meditativ. Am fost prea simplist, îmi cer scuze.

Acum că sunt iar la ei în casă, îmi amintesc de unde vine toată povestea asta. Cum de simte Gabby nevoia să se exprime cât mai clar şi precis posibil pe chestiunea politicii de gen. E din cauza lui Care. Din când în când îşi expune ideile sale învechite despre bărbaţi şi femei, însă de obicei se corectează singur când îi atrage Gabby atenţia.

— Ei, Hannah, schimbă Tina subiectul, ce planuri ai? Rămâi o vreme în L.A?

îmi înghit îmbucătura de carne.

— Da, răspund. Aşa sper.

— Ai făcut rost de vreun job aici? mă întreabă Care.

Gabby îmi sare imediat în apărare.

— Tată, nu începe.

Care îşi ia un aer defensiv.

— Am întrebat şi eu.

— Nu, clatin eu din cap. N-am făcut.

Mă uit la paharul de vin din faţa mea. Nu-mi vine deloc să mai iau o gură. Nu vreau să-i simt iar mirosul. Iau paharul de apă de lângă el şi beau.

— însă o să fac! urmez eu. E pe listă. Maşină. Job. Apartament Ştii, temeliile unei vieţi funcţionale.

— Ai bani de maşină? mă întreabă Care.

— Tată! exclamă Gabby. Dă-o-ncolo.

Mark nu se bagă. E prea preocupat să se scarpine pe mâini. Plus, am impresia că Mark nu se bagă într-o groază de chestii.

— Gabby! Fata a stat la noi aproape doi ani. E practic fiica mea rătăcitoare. Pot să-mi permit s-o întreb dacă-i trebuie bani să-şi ia maşină. Nu? se întoarce el spre mine.

Am o relaţie tare ciudată cu soţii Hudson. Pe de-o parte, nu sunt părinţii mei. Nu ei m-au crescut de fapt şi nici nu mă sună regulat, să vadă cum îmi merge. Pe de altă parte, dacă aş avea nevoie de ceva, întotdeauna am ştiut că m-ar ajuta. Doar m-au avut în grijă într-una din perioadele mele de formare majore. Şi adevărul e că părinţii mei nu sunt alături de mine. Părinţii mei nu mi-au mai fost alături de ceva timp.

— Nu-i nevoie, spun. Am ceva bani puşi deoparte. Destul ca să plătesc în avans pentru o maşină sau chiria pe două luni şi garanţia unui apartament. Dacă mă scot ieftin, poate o să fac rost de amândouă.

— Adică ai vreo cinci mii de dolari în mână, spune Care.

Gabby clatină din cap. Mark zâmbeşte. Poate se bucură că a scăpat din vizorul lui Care.

Tina intervine înainte să zic eu ceva.

— Care, ce-ar fi să lăsăm chestiile mai spinoase după cină?

— Hannah, mă întreabă el de-a dreptul, te simţi prost din cauza mea? Te deranjez cu ceva?

Ei, haide! Şi ce pot să zic? Da, mă simt cam prost să discut acuma despre cât de lefteră şi de nepregătită pentru viaţă sunt. Dar care om pe lumea asta recunoaşte că se simte prost dacă e întrebat verde-n faţă? E o întrebare imposibilă. Eşti silită să dai asigurări cuiva care-ţi invadează intimitatea că e în regulă.

— Nu mă deranjează, zic. Serios.

Care se întoarce spre Gabby şi Tina.

— Spune că n-o deranjează.

— Bine, bine, face Tina. Cine mai vrea vin?

Gabby ridică paharul. Eu nici nu m-am atins de al meu.

— Eu mai am, zic.

Tina mi se uită în farfurie.

— Ai terminat? mă întreabă.

Toată lumea şi-a golit farfuriile aproape de tot. în a mea a mai rămas doar varza de Bruxelles.

— Mai am un desert fenomenal pe meniu.

Ştiu că e imatur, însă chiar uni fac griji că o să mă judece că trec la desert fără să-mi fi terminat legumele din farfurie. Mă apuc să le mănânc repede, cât mai discret.

— Minunat, zic printre îmbucături. Mai am un pic şi termin.

Tina se duce la bucătărie. Tocmai când Care îl ia la întrebări pe Mark despre cabinetul lui, Tina îl cheamă s-o ajute să deschidă încă o sticlă de vin.

— îmi pare rău că te piseză taică-meu la cap, îmi spune Gabby după ce Care şi Tina nu mai pot să ne audă.

Termin varza de Bruxelles, îndesându-mi ultimii muguri în gură. Mestec rapid şi înghit.

— Nu mă deranjează, zic. Nu mi-e aşa de teamă de întrebările lui taică-tău, mai tare mi-e groază c-o să mă judece maică-ta că nu mi-am terminat legumele din farfurie.

— Pe bună dreptate, râde Gabby.

Mark intervine şi el:

— Odată nu mi-am pus niciun morcov fiert de-al ei în farfurie şi mai târziu m- a luat deoparte şi m-a întrebat dacă nu mă tem să nu mă aleg cu o carenţă de vitamina A.

Mai iau o gură de apă. Se poate să fi exagerat cu varza de Bruxelles. încep să mă simt cam balonată şi îngreţoşată.

— Mai bine nu mâneam aşa de repede, zic, mângâindu-mi stomacul. Dintr- odată mă simt... bleah.

— A, ştiu, eu mi-am învăţat lecţia, râde Gabby.

— Nu, mi-e... Chiar nu mă simt bine dintr-odată, spun.

— Ţi-e greaţă sau cum? mă întreabă Mark.

— Da, răspund râgâind.

Chiar am râgâit, pe bune.

— Mi-e foarte greaţă.

Vin Tina şi Care, Tina aduce vinul şi Care, un platou plin de rulouri cu scorţişoară foarte moi şi înmiresmate.

Zâmbesc larg când Tina îmi face cu ochiul.

— Ei, aşa-i că ştim ce-i place lui Hannah? spune Care. îmi pune platoul în faţă. Tu îţi alegi prima. Nici nu mă aştept să nu-ţi alegi ruloul cel mai înecat în glazură.

Respir adânc, trăgând pe nări mirosul de scorţişoară şi zahăr. Apoi, dintr- odată, trebuie s-o tai de-acolo.

împing cu toată forţa scaunul de sub mine şi dau fuga la baia de pe hol, închizând uşa în urma mea. De cum mă postez în faţa vasului de toaletă, vărs tot din mine. Mă simt slăbită şi un pic ameţită. Sleită de puteri.

Mă aşez în faţa vasului. îmi face bine să simt gresia rece pe piele. Nu ştiu cât stau aşa. Când Gabby începe să bată la uşă, revin la realitate. Intră fără să mai aştepte să-i răspund.

— Eşti bine? mă întreabă.

— Da, zic, ridicându-mă.

Deja mi-am revenit mult

— Sunt bine, spun, scuturând din cap ca să mi-l limpezesc. Oi fi alergică la varza de Bruxelles?

— Of, face ea zâmbind. Ce bine-ar fi, nu?

După câteva minute, cât să mă adun şi să găsesc apa de gură, mă întorc la masă.

— Scuze, zic. Corpul meu o fi intrat în stare de şoc după consumul de legume.

— Sigur eşti bine? mă întreabă Tina râzând.

— Da, o asigur eu. Mă simt perfect normal.

Gabby ia poşeta ei şi geaca mea.

— Numai că mă gândesc că ar fi cazul s-o ducem acasă, ne anunţă ea.

Chiar mă simt în stare să mai rămân, însă ar fi probabil o idee mai bună să plec acasă. Să mă culc.

— Da, face Mark, scărpinându-se iar. Sincer, şi eu mă simt cam copleşit de la întâlnirea cu câinele.

Nu ştiu dacă observă şi altcineva, însă Gabby îşi dă ochii peste cap. O enervează Mark. Cu alergia lui la câini. Presupun

că tocmai mărunţişurile te calcă pe nervi într-o căsnicie.

— Vai, ne pare rău, spune Tina. De-acum o să-ţi luăm medicamente antialergice, să le ai când vii la noi. în caz că uiţi iar.

— A, mersi, zice Mark. E adevărat că nu ajută chiar aşa de mult.

După care se apucă să vorbească cinci minute întregi despre simptomele lui şi pe care anume le combate medicaţia antialergică. Vorbeşte de parcă a fost diagnosticat cu nu ştiu ce boală incurabilă, nu doar o alergie la câini. Dumnezeule, până şi mie mi s-a luat de alergia lui de-acum.

— Ei, oricum, face Care când o luăm spre uşă, nouă ne face plăcere când veniţi pe la noi.

— A! exclamă Tina. Hannah, stai să-ţi dau nişte rulouri cu scorţişoară la pachet E bine aşa?

— Mi-ar plăcea foarte mult, zic. Mulţumesc frumos.

— Bun, numai o clipă.

Dă fuga la bucătărie, însoţită de Gabby. Rămân cu care la uşa din faţă. Mark stă lângă trepte. Apoi se scuză că trebuie să meargă la baie.

— încep să-mi curgă ochii, ne explică el.

Care se uită în urma lui, apoi mă trage deoparte.

— Ia-ţi maşină, îmi spune Care.

— Hm?

— Ia-ţi maşină. Stai la Gabby şi Mark până câştigi destui bani de avans.

— Da, zic. Mi se pare cel mai deştept aşa.

— Şi după ce ţi-ai luat maşină, sună-mă la serviciu.

Ia o carte de vizită din portofel şi mi-o întinde. Dr. *Care Hudson, pediatru.*

— A, fac eu. Nu ştiu dacă...

— Avem o recepţioneră, spune. E îngrozitoare. Absolut îngrozitoare. Trebuie s-o concediez.

— Oh, îmi pare rău.

— Câştigă patruzeci de mii de dolari pe ani, cu asigurare medicală şi tot.

Mă uit la el.

— După ce-o concediem, o să ne trebuiască cineva care să răspundă la telefon, să facă programări şi să facă un pic de imagine pentru cabinet.

— A, fac eu.

îmi oferă o slujbă.

— Dacă-mi spui când crezi că poţi să preiei postul, o s-o mai ţin câteva săptămâni. Să mă asigur că slujba e disponibilă pentru tine.

— Serios? îl întreb.

— Nici n-am de ce să mă gândesc mai bine, încuviinţează el. Meriţi să-ţi poarte cineva de grijă un pic.

— Uau, mulţumesc, spun emoţionată.

— Când o să te întrebe ce salariu îţi doreşti, zi patruzeci şi cinci. Probabil o să obţii un patruzeci şi doi, trei. Asigurare completă. Concediu plătit. Tot tacâmul.

— Nu am deloc pregătire să lucrez într-un cabinet medical, zic.

— Eşti deşteaptă, îmi răspunde el, clătinând din cap.

O să te prinzi repede. Gabby şi Tina ies din bucătărie cu rulourile învelite în staniol şi un vas de plastic cu mâncare de la cină. Mark vine de la baie.

— Mergem? întreabă Gabby, luând-o spre uşă. îmi dă o parte din mâncare şi deschide uşa.

Barker vine în fugă spre noi şi îşi pune labele pe mine. îl dau jos. Mark sare cât colo, ca ars.

— Poţi să le încălzeşti la microunde, îmi spune Tina. Sau în cuptor, la o sută şaptezeci de grade.

— Şi zi-mi cum rămâne cu ce-am vorbit, îmi spune şi Care.

Le mulţumesc amândurora, însă nici n-aş putea să exprim cât de mişcată sunt.

— Vă mulţumesc. Mult de tot, zic iar.

— Cu plăcere, îmi răspunde Tina, mibrăţişându-mă de despărţire.

îl îmbrăţişez şi pe care, pe când Tina îi îmbrăţişează pe Gabby şi Mark. După ce ne mai luăm la revedere câteva clipe şi Gabby îl drăgăleşte pe Barker de plecare, ieşim pe uşă.

Mark se urcă la volan. Gabby se urcă în faţă lângă el. Eu mă întind pe bancheta din spate.

— Cum te simţi? mă întreabă Gabby.

— Bine, răspunde Mark, apoi îşi dă seama că pe mine mă întreba.

Nu zice nimic.

— Bine, zic.

Sincer. Chiar mă simt bine.

Când m-am mutat la colegiu de la familia Hudson, nici nu mi-a trecut prin cap că pot să mă întorc.

Le-am tot zis oamenilor: „Ai mei sunt la Londra, ai mei sunt la Londra", însă ar fi trebuit să le spun: „Mai am o familie şi la Los Angeles. Locuiesc pe o stradă liniştită, mărginită de copaci, într-o casă în stil American Craftsman din Pasadena".

în seara asta, ai mei au plecat pe la nouă, după ce am tot insistat să se ducă să doarmă la hotel. Ei voiau să rămână peste noapte, numai că de fapt nu prea aveau ce să facă aici, doar să stea şi să se uite la mine. Şi uneori mai simt nevoia să rămân singură. Simt nevoia să nu mai fac atâta pe curajoasa măcar o vreme. Acum sunt singură, e linişte şi pace. Aud zumzăitul aparaturii electrice, bipăitul slab al aparatelor din alte saloane.

Lumea mi-a adus un morman de cărţi. Le oferă ca să-ţi treci timpul cu ele. Cărţi şi flori. Flori şi cărţi.

Iau o carte din teancul de la Gabby şi încep să citesc. începe cam greu, are numai descrieri. O carte lentă, cu multe descrieri, ar merge bine într-o zi ca oricare, o zi în care nu încerc să-mi înăbuş gândurile, însă în momentul ăsta nu e deloc bună. Aşa c-o pun înapoi în teanc şi iau alta. Iau toate cărţile la rând, până găsesc o voce destul de alertă şi palpitantă ca să o reducă pe a mea la tăcere.

Când vine Henry să mă controleze, sunt atât de adâncită în lectură, că am şi uitat unde şi cine sunt. Ceea ce e o adevărată binecuvântare.

— Mai rezişti? îmi spune Heniy, încuviinţez din cap şi vine la mine.

Mă uit iar la tatuajul lui. Nu scrie *Isabelle,* ci *Isabella.* Pe loc îmi schimb fantezia, înlocuind zvârluga blondă şi stilată cu o

brunetă voluptuoasă, cu pielea măslinie. Dumnezeule mare, trebuie să-mi văd de viaţa mea şi gata.

— Tu nu dormi niciodată? mă întreabă el, punându-mi tensiometrul pe braţ. Eşti vampir? Care-i faza?

Râd şi mă uit la ceas. De-abia e trecut de miezul nopţii. La spital, timpul îşi pierde semnificaţia. Serios. Pe când eram afară, în lumea reală, prinsă de activităţile mele sociale curente, mai zicea câte cineva „Timpul e doar o construcţie mentală", la care îmi dădeam ochii peste cap şi bifam mai departe diverse sarcini de pe lista urgenţelor. însă n-aveam dreptate, ei aveau. Timpul nu e nimic. Lucru pe care îl înţelegi cel mai bine la spital.

— Nu, sunt bine, zic. Azi-noapte, după ce ai fost să mă vezi, am dormit cel puţin nouă ore.

— OK, spune. Păi, să mă anunţi dacă e vreo schimbare. Somnul ajută mult procesul de vindecare.

— Absolut, zic. Am băgat la cap.

Heniy e şi mai arătos decât ieri. Nu toate femeile se simt atrase de genul ăsta de frumuseţe fizică, bănuiesc. Nu are o faţă simetrică. Cred că are nasul un pic cam mare în comparaţie cu celelalte trăsături. Şi ochii mici. însă nu ştiu cum se face, dar arată bine.

Lasă fişa în suportul patului.

— Păi, ne vedem mai încolo... spune el, însă îl întrerup.

— Isabella, fac eu. E soţia ta?

Sunt un pic jenată că l-am întrebat tocmai când e clar că voia să plece. Dar ce să-i faci? S-a întâmplat şi gata.

Se apropie de mine. De-abia atunci îmi trece prin cap să mă uit dacă poartă verighetă. îţi închipui că m-am învăţat minte când vine vorba de prostii din astea. N-are verighetă. însă de fapt lecţia e că dacă nu poartă verighetă nu înseamnă că nu-i însurat. Aşa că e o întrebare valabilă.

— Nu, îmi răspunde, clătinând din cap. Nu sunt căsătorit.

— A, fac eu.

Heniy nu-mi spune cine e Isabella şi îmi dau seama că putea

să-mi zică dacă voia. Aşa că... mă simt cam stânjenită.

— îmi pare rău că am fost indiscretă, zic. Ştii cum e pe aici. Plictiseală. Nu mai ştii ce e sau nu politicos să întrebi când nu cunoşti pe cineva.

Heniy începe să râdă.

— Nu, nu, e-n regulă. Dacă cineva şi-a tatuat ditamai numele pe antebraţ, cred că naşte întrebări. Sincer, mă mir că nu mă-ntreabă mai multă lume.

— Păi, încep eu râzând, mersi că ai venit să mă…

însă de data asta Heniy mă întrerupe.

— A fost sora mea, îmi zice.

— A, fac eu.

— Da, spune. A murit acum vreo cinşpe ani.

îmi las ochii în jos, privindu-mi mâinile. Apoi mă forţez să mă uit iar la el.

— îmi pare rău.

— Mulţumesc, răspunde el, privindu-mă meditativ. Mersi.

Nu ştiu ce să zic, nu vreau să fiu deplasată, însă aş vrea totuşi să-i transmit că mi-ar face plăcere să-l ascult. însă ce să-i spun? Aş vrea să-l întreb cum a murit, însă pare nepoliticos. Nu-mi mai vine nimic în cap, aşa că rămân doar cu ochii la el.

— Ai vrea să ştii cum a murit, spune Heniy.

Pe loc mă jenez în ultimul hal că poate să-şi dea seama ce gândesc şi că sunt atât de vulgară.

— Da, zic. M-ai prins. Nu e oribil? Atât de morbid şi inutil, însă a fost prima chestie care mi-a venit în cap. *Cum a murit?*

Sunt îngrozitoare, zic, clătinând din cap consternată. N-ai decât să-mi scuipi în mâncare mâine-dimineaţă dacă vrei. O să te înţeleg perfect.

Heniy se aşază pe scaun râzând.

— Nu, nu, e OK, spune. E tare ciudat, nu? E prima chestie care-ţi vine în creier. *A murit? Cum a murit?* însă în acelaşi timp e cam lipsit de tact să întrebi.

— Aşa e! răspund, clătinând iar din cap. îmi pare foarte rău.

Râde amuzat.

— N-ai greşit cu nimic. Avea şaişpe ani. S-a lovit la cap într-o piscină.

— Groaznic, zic. îmi pare tare rău.

— Da, spune. N-avea voie să sară. însă avea doar

şaişpe ani, ştii? La şaişpe ani faci exact ce n-ai voie. Au dus-o imediat la spital. Doctorii au făcut tot ce-au putut. Chiar am crezut că o să supravieţuiască, însă... ştii, uneori nu-ţi mai revii şi gata. Am tot aşteptat să se trezească, însă nu s-a mai trezit.

— Uau, fac eu.

îmi pare tare rău de el şi de ai lui. Şi de sora lui.

Atâta îţi plângi de milă că eşti în spital, că e aproape un şoc să-ţi dai seama câţi oameni nu scapă cu viaţă. Şi eu puteam să ajung ca sora lui. Să nu mă mai trezesc niciodată.

Insă m-am trezit. Sunt unul din oamenii care s-au trezit.

O clipă, mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă mă aflam ceva mai în mijlocul străzii sau ceva mai lângă trotuar. Dacă maşina m-ar fi azvârlit la stânga şi nu la dreapta. Sau dacă maşina ar fi circulat cu şase, şapte kilometri mai mult pe oră. Poate nu m-aş mai fi trezit niciodată. Azi m-ar fi înmormântat poate. Nu e ciudat? Nu e absolut nebunesc? Un simplu pas într-o direcţie sau alta poate fi o chestiune de viaţă sau de moarte, o diferenţă infimă şi incomodă.

Ceea ce înseamnă că mă aflu aici şi acum, încă în viaţă, pentru că am luat nişte decizii juste, chiar dacă la vremea respectivă mi s-au părut doar câteva clipe neînsemnate. Am decis corect.

— îmi pare rău că tu şi familia ta a trebuit să treceţi prin aşa ceva, îi zic. Nici nu-mi închipui cum e.

încuviinţează din cap, acceptându-mi cuvintele de compasiune.

— De fapt, de-asta m-am şi făcut asistent. Cât am tot aşteptat la spital să aflăm cum se simte, mi-am dorit să mă aflu şi eu în salon, să ajut, să fac ceva, să mă implic, nu să aştept să facă sau să zică altcineva ceva. Am vrut să mă asigur că fac tot ce pot ca să ajut alţi oameni aflaţi în situaţia noastră.

— înţeleg foarte bine, spun.

Oare ştie că spune ceva care îl pune într-o lumină atât de bună? Bănuiesc că nu, ci doar e perfect sincer.

— Acum câţiva ani s-au împlinit zece ani de la moartea ei. Nici n-am ştiut de mine, sincer. Nu reuşisem să accept o mulţime de lucruri care au ieşit dintr-odată la

suprafaţă atunci. La vremea aia, părinţii mei erau divorţaţi, se mutaseră înapoi în Mexic, de unde veniseră. Aşa că am rememorat totul singur. Oricum, m-am simţit mai bine când m-am hotărât să-mi fac tatuajul. Aşa că am trecut la fapte. Nu prea m-am gândit la altceva.

— Aşa fac şi eu! râd. M-am simţit mai bine, aşa că am trecut la fapte.

— Poate ar fi cazul să-ţi faci un tatuaj cu fraza asta, îmi spune el.

— Nu ştiu dacă sunt genul ăsta de om, râd eu iar. Sunt mult prea nehotărâtă. Deşi recunosc că al tău îţi ia ochii. A fost primul lucru pe care l-am observat la tine când ai intrat.

— Nu ce bărbat superb sunt? râde Heniy.

— îmi cer scuze. A fost *al doilea* lucru pe care l-am observat.

Heniy bate uşor în patul meu şi se ridică.

— Deja am întârziat, remarcă. Poftim, e vina ta.

— îmi pare rău, zic. De fapt, tu ar trebui să-ţi ceri scuze. Că mă distragi de la odihna foarte necesară.

Zâmbesc.

— Ai dreptate, spune el, clătinând din cap. Unde mi-a fost mintea? O fată drăguţă mă întreabă ceva şi dintr-odată pierd noţiunea timpului. Vin să văd ce faci mai încolo, spune el şi iese pe uşă.

Nu reuşesc să-mi înăbuş zâmbetul care parcă ţine morţiş să mi se întindă pe toată faţa. Clatin din cap, amuzându-mă de propria mea purtare ridicolă. însă pentru o clipă chiar mă gândesc dacă să stau trează la noapte. îmi propun să-l aştept să se întoarcă.

însă e o nebunie. Probabil că se poartă aşa de amabil cu toţi pacienţii lui. Le spune tuturor femeilor că sunt drăguţe. Iar eu mă simt singură şi plictisită aici. Sunt disperată să mi se întâmple ceva interesant, ceva bun.

Sting veioza de la capul patului şi mă las mai în jos, potrivindu-mi comod capul pe pernă.

Nu mi-e deloc greu să adorm, odată ce-mi propun. Asta mi-a plăcut întotdeauna la mine. Nu adorm deloc greu.

înd ajungem acasă la Gabby şi Mark, deja am hotărât să accept jobul. Gabby şi Mark au vorbit despre asta tot drumul, Gabby mi-a zis că, fără nicio îndoială, i se pare o idee excelentă.

— Ştiu sigur că se poartă foarte frumos cu angajaţii lui, cabinetul lui pune foarte mare accent pe bunăstarea asistentelor şi personalului, a zis ea. Iar taică- meu te iubeşte, aşa că o să fii favorita lui.

Când ne urăm noapte bună şi ne retragem în camere, încep să realizez că am o ofertă de job. Chiar am şansa să-mi găsesc un job pe bune. Uneori nici nu-mi dau seama cât mă apasă grijile până nu scap de ele. însă în seara asta mă simt mult mai liberă decât azi-dimineaţă.

îl sun pe Ethan din pat, să-i dau vestea cea bună. E în culmea fericirii. Apoi îi povestesc ce-am mai făcut în seara aia.

— Cred că am alergie la varza de Bruxelles, îi spun. De-abia am răzbit de la masă la budă ca să borăsc tot ce-am mâncat la cină.

— Ce? îţi mai e rău? Stai, că vin să te iau, zice.

— Nu, îi spun. Mi-e bine aici. Nu trebuie să vii.

— Vreau să vin. E o scuză numai bună să te văd. Vin. N-ai cum să mă opreşti.

Râd, dându-mi seama imediat că nici nu mi-am închipuit serios că o să dorm
acolo la noapte. Cred c-am ştiut că trebuie să-mi umplu timpul cu ceva până vine el să mă ia.

— OK, da, da, da, vino să mă iei! zic. De-abia aştept să te văd.

— Plec acum, spune el.

Aşa că n-a trecut nici jumătate de oră de când am ajuns acasă şi deja o iau spre uşă, să ies la maşina lui Ethan.

Când mă duc în living să-mi iau geanta, o văd pe Gabby la bucătărie în pijama, umplându-şi un pahar cu apă.

— Pleci undeva? mă tachinează ea.

— M-ai prins, zic.

— Mi-am dat seama, spune. Deşi m-am gândit c-o să ne zici să te lăsăm la el pe drum, aşa că ai rezistat mai mult

decât m-am aşteptat.

— Cel puţin sunt oarecum imprevizibilă.

— Ei, nu exagera, zice ea când eu mă întorc spre uşă. Stai aşa. Ia rulourile cu scorţişoară de pe masă şi mi le aduce. Te rog, ia-le cu tine şi lasă-le la Etban. Dacă le văd în faţa ochilor, o să-mi vină să le mănânc pe toate.

— Şi crezi că mie n-o să-mi vină? râd eu.

— Da, bine, spune ea, oriunde apari, se ivesc şi rulourile cu scorţişoară în peisaj. Eu aşa nu pot să trăiesc.

Iau rulourile cu scorţişoară.

— Ar fi cazul să le trimit alor tăi un bilet de mulţumire, zic.

Aud cum trage Ethan în faţa casei.

Gabby se uită la mine de parcă nici n-a mai auzit aşa o nerozie de când e.

— O să-i jigneşti aşa, spune ea. Ar fi ca şi cum le-aş trimite eu un bilet de mulţumire că m-au crescut. Termină.

Râd.

— Şi acuma fugi de-aici, mă îndeamnă ea. Cred că te aşteaptă deja.

O îmbrăţişez şi îi zic că ne vedem mâine.

Ies pe uşa casei, Ethan a parcat chiar în faţă. Mă uit la el o clipă, până se prinde că l-am văzut. Scoate cheia din contact şi deschide portiera.

— Arăţi superb, îmi spune.

Zâmbesc şi apoi mă trezesc râzând, închipuindu-mi ce-ar fi dacă l-ar auzi Gabby. O şi văd deschizând fereastra şi strigând s-o audă toată strada: „Bine, dar nu în asta constă valoarea unei femei!”

O iau spre maşină zâmbindu-i, iar el îmi deschide portiera, îl îmbrăţişez şi mă urc. Se urcă şi el şi o ia din loc.

— Ce-ai acolo, o tavă-ntreagă de rulouri cu scorţişoară? mă întreabă el.

Toată maşina miroase de la ele.

— Aha, fac eu. Dacă te porţi frumos cu mine, îţi dau şi ţie unul sau cinci.

— Cu tine, totul e numai voie bună şi rulouri cu

scorţişoară.

— Exact, zic.

Ethan mă ia de mână la stop. Mă sărută pe obraz la semafor.

Cu el mă simt iar în apele mele. Şi îmi place de mine. Până acum îmi place cine am ajuns de când sunt în oraş. Parcă am redevenit o versiune a mea de mult uitată, în pielea căreia mă simt mult mai bine decât la New York.

Dintr-odată, un căţeluş şiret dă buzna în mijlocul străzii.

Ethan virează repede spre trotuar, ca să nu-l lovească. Câinele traversează mai departe strada. E destul de târziu, aşa că deocamdată nu mai apare nicio maşină din spatele nostru. Ethan trage pe dreapta.

— Tre' să luăm câinele ăla, spune el, exact când eu pun mâna pe mânerul portierei, gata să sar după el.

Ne dăm amândoi jos din maşină şi ne repezim la câine, uitându-ne să nu vină vreo maşină.

îl văd ceva mai în faţă.

— Pe dreapta, lângă tomberon, zic. îl vezi?

Ethan vine la mine, uitându-se într-acolo. O ia încet spre câine.

— Hei, amice, spune când ajunge aproape.

Câinele ţopăie mai departe pe stradă, fără nicio grijă. Ethan se furişează spre el, încercând să-l apuce, însă de cum îl vede apropiindu-se, câinele fuge în cealaltă direcţie. Mă mişc ceva mai rapid, încercând să tai calea câinelui din partea opusă, însă îl ratez. E un câine cu blana maro şi alb murdar, ceva mai mare decât am crezut când l-am văzut de departe, însă nu cine ştie ce, o fi vreun soi de terrier. Are o blană încurcată, însă cu fire scurte, e micuţ, dar drăcos.

Vine o maşină. Ethan se dă iar mai aproape şi încearcă să prindă câinele, dar nu reuşeşte. Câinele crede că ne jucăm cu el.

Maşina vine cu toată viteza pe drum. Mă apucă panica la gândul că iar o să fugă câinele în stradă. Sunt la câţiva paşi de el. Câinele ţopăie jucăuş, depărtându-se de mine.

Mârâi tare la el, încercând să scot un urlet cât de cât animalic.

Câinele se opreşte locului. Atunci îi întorc spatele şi o rup la fugă, sperând să se ia după mine. Ceea ce se şi întâmplă. Dacă înainte fugea de mine, acum o ia spre mine cu aceeaşi viteză. Când ajunge la picioarele mele, sare pe mine. Mă aplec repede să-l iau. Maşina ne depăşeşte în viteză. Mă trece un val de uşurare.

E o căţeluşă. Fără zgardă. Fără medalion.

Ethan vine în fugă la mine. Ţin câinele în braţe.

— Dumnezeule, zice, chiar am crezut că s-a zis cu ea.

— Ştiu, spun. însă a scăpat. Am prins-o.

S-a făcut covrig la pieptul meu şi mă linge pe mână.

— Ei, câinele ăsta a fost clar dresat să facă moarte de om, spune Ethan.

— Da, râd eu, sunt sigură că doar aşteaptă momentul propice ca să atace.

— Aşa deci, n-are medalion, spune Ethan. N-are lesă, n-are nimic.

— Nu, clatin eu din cap. Presupun că va trebui s-o ducem mâine la veterinar, să vedem dacă are cip. Şi să punem nişte anunţuri prin zonă.

— OK, spune el. Până atunci...

— Nu putem s-o lăsăm afară pe stradă, zic. Poţi să primeşti la tine *două* femei în loc de una la noapte?

— Sigur e loc şi pentru ea, încuviinţează Ethan.

O luăm amândoi spre maşină. Când ajungem, Ethan ne deschide portiera.

— Mai bine i-am pune un nume, spun. Ştii tu, până una, alta.

— Crezi că nu putem să-i spunem doar Câine şi gata? întreabă Ethan, ducându-se pe partea cealaltă.

— Nu, cred că merită un nume nobil. Eroic. Grandios.

— Un nume bombastic pentru o căţeluşă micuţă, propune Ethan.

— Exact, încuviinţez.

Ethan porneşte maşina. Ne gândim o vreme şi deja ştiu ce nume să-i pun.

— Charlemagne[1], zic. Micuţa Charlemagne.

— Charlemagne era bărbat, spune Ethan. Contează?

— Bine, dar nu pare mai degrabă un nume de femeie?

— Acum că zici, da, râde Ethan. Bine atunci, Charlemagne să-i fie numele. Charlemagne, mâine îţi găsim stăpânul, o să fie tare fericit mulţumită nouă. însă în noaptea asta eşti a noastră.

Când intrăm pe uşa garsonierei lui Ethan, îi dau în sfârşit drumul căţeluşei, care începe imediat să fugă prin casă, dintr-o încăpere în alta. O urmărim, minunându-ne câtă energie are, până când îşi face vânt până în pat şi se face covrig într-un colţ.

— Nu pot s-o păstrez, îmi spune Ethan. Ştiu că nici nu mi-ai zis s-o ţin, doar că... vreau să fie clar. Nu ne lasă cu animale de companie în clădirea asta.

— Nu, ştiu, clatin eu din cap. O să-i găsim stăpânii mâine. Poate mă duc cu ea la veterinar mâine-dimineaţă, cu autobuzul.

— Pot să-ţi las maşina, îmi spune. Găsesc un coleg să mă ducă.

— E OK, zic. Dacă o să încep să lucrez pentru Care, oricum trebuie să-mi iau maşină. O duc mâine-dimineaţă la veterinar şi apoi o să iau un taxi sau un autobuz, ceva, să văd dacă găsesc un magazin auto bun, să-mi cumpăr maşină.

— Ţi-ai găsit slujbă, spune el. Vrei să-ţi iei maşină.

— **Da_ zic.**

— Văd că începi să te stabileşti aici.

— Cred că da.

îmi zâmbeşte, privindu-mă lung de tot.

— Acum, că avem câinele cu noi în pat, presupun că nu ne facem de cap la noapte, glumeşte el.

— Probabil că nu.

— Bine atunci, face el, ridicând din umeri, se pare că de-acum relaţia noastră n-o să se mai bazeze doar pe sex. De acord?

Zâmbesc. Nu mă pot abţine.

— Presupun că sunt în stare să mă concentrez măcar o dată pe ce-ai în cap, îi răspund.

îşi scoate râzând cămaşa. Apoi îşi desface şliţul şi azvârle pantalonii pe un scaun.

— Acuma încerc să fiu cât mai puţin sexy, îmi spune. Bine, ştiu că încă sunt extrem de sexy, însă…

— O să încerc să mă controlez, zic.

— Ar fi ideal.

Ethan ridică cearşaful şi se bagă în pat doar în boxeri. Mă dezbrac şi-mi iau tricoul de pe podea. îl trag pe mine şi mă vâr lângă el.

— Nu eşti absolut deloc sexy, îmi spune Ethan. Niciun pic.

— Nu? îl întreb sceptică.

— Pff, dacă ai impresia că mă gândesc cât de bine arată sânii tăi pe sub tricoul meu, te înşeli amarnic. îmi vine mai uşor ca niciodată să nu fac sex cu tine acum.

Mă lipesc de el râzând. Charlemagne s-a culcuşit cam între noi. De-abia încăpem toţi trei în pat, însă ne descurcăm.

— A, stai aşa, zic când Ethan stinge lumina. Aprinde-o la loc.

— OK, face el şi se conformează.

Sar jos din pat ca să caut lista pe care am întocmit-o după-amiază. Iau un pix şi tai „Fă rost de job”.

I-o arăt.

— Mai am două şi termin.

— Of, face el, uitându-se la mine. Te rog să-ţi vâri picioarele la loc sub cearşaf, să nu le mai văd. Arată şi mai bine decât sânii tăi.

La ora două după-masă, când mă trezesc din somn, am parte de o bucurie nesperată.

— Surpriză! exclamă Tina, intrând în salon cu care.

Gabby vine la urmă, părând spăsită. Tina mi-a adus o vază cu unele dintre cele mai frumoase flori pe care le-am văzut în viaţa mea.

Flori, flori, flori. Moare cineva dacă-mi aduce nişte bomboane de ciocolată?

— M-au pus să le promit că n-o să-ţi zic că vin, îmi spune Gabby.

Care îşi dă ochii peste cap şi se apropie de mine.

— Surprizele sunt mult mai plăcute, spune el.

Se apleacă să mă îmbrăţişeze uşor. Tina vine chiar din spate şi când se dă el la o parte, vine în locul lui. Miroase a vanilie.

— Vă mulţumesc c-aţi venit.

— Glumeşti? spune Tine. Gabby ne-a interzis să venim să te vedem mai devreme. Dacă era după mine, aş fi venit aici cu zile-n urmă şi n-aş mai fi plecat.

Pune vaza cu florile pe masă, lângă restul.

Care se aşază imediat pe scaun, la capul patului.

— Cum te simţi? mă întreabă.

Mă priveşte ţintă, cu o privire plină de compasiune, înţelegere şi cunoaştere profesională. Nu ştiu dacă mă întreabă în calitate de prieten, figură paternă sau medic.

— Bine, zic.

— Ia încearcă să-ţi mişti degetele de la picioare, îmi spune, fixându-şi privirea la capătul patului.

— Tată! exclamă Gabby. Nu eşti doctorul ei. Doctoriţa Winters s-a ocupat de minune de ea.

— Niciodată nu sunt prea mulţi doctori la căpătâiul unui bolnav, spune Cari. Hannah, încearcă să-ţi mişti degetele de la picioare.

N-am chef să-mi mişc degetele.

— Mai târziu, tată, spune Gabby. Bine? Hannah se simte prost.

— Hannah, te simţi prost din cauza mea?

Ce pot să răspund? *Da, mă simt prost?* De fapt, ştii ce, dă-o-ncolo, viaţa e prea scurtă ca să minţim oamenii.

— Da, zic. Un pic. E un iad să stau imobilizată la pat şi să-mi simt corpul în halul ăsta. Mi-ar plăcea să mai uit de degetele de la picioare câteva minute!

Care mă priveşte în ochi, apoi dă din cap şi se uită la Gabby.

— Mă scuzi, îmi spune, ridicând mâinile. Lăsăm pe mai încolo.

Am impresia că a terminat, însă iar începe să vorbească.

— Vezi numai să-i dai doctoriţei un pic de lucru din când în când. Munceşte-o ca lumea, să te aibă mereu în vizor.

— Aşa o să fac, spun.

îmi face cu ochiul şi îi fac şi eu.

— Ei, începe Tina, ţi-a zis Gabby că avem un câine, Barker? Sunt topită după el. Unde mă duc, pun lumea să se uite la poze cu el.

Vine la mine cu mobilul în mână, zâmbindu-i lui Gabby. Nu-i pasă dacă mă uit la Barker sau nu. încearcă doar să schimbe subiectul, ca să termine Care.

— Tot încerc s-o conving pe Gabby să ia un Saint Bernard fix la fel, îmi spune Tina, arătându-mi o mulţime de poze cu Barker în diverse camere ale casei.

— Ştiu, spune Gabby, numai că Mark are alergie la câini. Face mare caz de asta.

O vreme discutăm, ne punem la curent cu ce-a mai făcut fiecare şi facem toţi trei mişto de Gabby. Apoi se pregătesc de plecare. Mă bucur că au venit, însă nu stau mult. Par să înţeleagă perfect cât de extenuant e să fii în compania oamenilor când eşti la spital.

— După ce te externează, îmi spune Tina, şi te simţi în stare, vreau să discutăm despre proces.

— Proces?

Tina se uită la Gabby, cerându-i permisiunea să continue, iar Gabby aprobă discret.

— Gabby mi-a povestit cum a fost cu persoana care te-a lovit şi am vorbit cu un prieten, un PDA.

Nu ştiu dacă să mă jenez sau să mă mândresc că ştiu ce-nseamnă PDA – procuror districtual adjunct – pentru că m-am uitat la o groază de episoade din *Lege şi ordine.*

— Bine, zic.

— Au aflat cine e femeia care te-a lovit. A fost acuzată că a fugit de la locul accidentului.

— Păi, e bine, nu?

— Da, încuviinţează Care. Foarte bine.

— însă voiam să-ţi sugerăm ceva. Toate procedurile medicale o să te coste scump, îmi spune Tina. Sunt sigură că ai vorbit cu părinţii tăi şi nu vrem să ne băgăm unde nu ne fierbe oala, însă vrem să ştii că o să te ajutăm, dacă ai nevoie de bani ca să te achiţi de ele.

— Ce? fac eu.

— Doar dacă ai nevoie, spune Care. Nu vrem decât să ştii că suntem alături de tine şi că poţi să apelezi la noi în caz de nevoie.

— Şi, adaugă Tina, o să te ajutăm s-o dai în judecată pe femeia asta dacă te hotărăşti.

Sunt copleşită de generozitatea şi atenţia soţilor Hudson.

— Uau, fac eu. Sunt... Nu ştiu ce să zic.

Tina mă ia de mână.

— Nu zice nimic. Ni s-a părut important să ştii, atâta tot. O să te sprijinim întotdeauna.

— Din punctul nostru de vedere, eşti membră de onoare a familiei Hudson, spune Care. însă ştii deja, nu?

Mă uit la el şi dau din cap cât se poate de sincer.

Care şi Tina o iau spre uşă şi Gabby îi conduce afară. Când se întoarce în salon, eu sunt cu ochii în tavan, încercând să diger toate noile informaţii. Nu m- am gândit deloc la cheltuielile de spitalizare. Nu m-am gândit la persoana responsabilă pentru starea în care mă aflu.

Cineva m-a adus în starea în care sunt.

Cineva e de vină.

Din cauza cuiva am pierdut copilul pe care nici nu ştiam că-l am.

— Eşti bine? mă întreabă Gabby.

Mă uit la ea şi îmi alung gândurile.

— Da, zic. Sunt bine. Părinţii tăi sunt... ce să mai... sunt... incredibili.

— Părinţii mei te iubesc, îmi spune Gabby, aşezându-se pe scaun.

— Chiar crezi că e cazul s-o dau în judecată?

— Da, încuviinţează Gabby. Absolut.

— Nu sunt genul care dă lumea în judecată, zic, deşi nu ştiu ce vreau să spun cu asta.

— Am fost de faţă, Hannah. Femeia aia te-a lovit pe trecere, cât era verde pentru pietoni. N-avea cum să nu-şi dea seama ce s-a întâmplat. A ştiut că a lovit pe cineva. Şi nici atunci măcar n-a oprit. A mers înainte. Aşa că, dat fiind că femeia asta a fugit de la locul unei fapte care putea avea

consecinţe mortale, că n-a încercat deloc să te ajute sau să cheme salvarea, chiar cred că merită nu doar să facă puşcărie, ci şi să plătească despăgubiri pentru ce a făcut. Dacă vrei să ştii ce cred, spune Gabby furioasă, n-are decât să se ducă-n pizda mă-sii.

— Doamne, Gabby.

— Nu-mi pasă cum sună, ridică ea din umeri. O urăsc. încerc o vreme să mă pun în pielea ei. A văzut cum m-a lovit o maşină. M-a văzut cum mă prăbuşesc la pământ. M-a văzut cum îmi pierd cunoştinţa. Şi a crezut probabil că pot să mor sub ochii ei. Şi brusc încep şi eu s-o urăsc pe femeia aia. Pentru că Gabby a trecut prin aşa ceva din cauza ei. Pentru că eu am trecut prin tot ce am trecut din cauza ei. Pentru tot.

— Bine, zic. Ai vrea să te ocupi de asta? Sau, de fapt, să-i zici mamei tale că

mi-am dat acordul?

— Sigur, spune ea.

— Păcat că *Lege şi ordine* nu e cu procese civile. Atunci probabil aş fi aşa o expertă în materie, că aş putea să-mi pledez cazul la proces.

Gabby râde şi se ridică de pe scaun când îi vede pe părinţii mei şi Sarah intrând. Sarah e în pantaloni de stofă negri, un tricou de bumbac şi un jerseu străveziu. Şi dacă nu i-ai vedea geamantanul, tot ai şti că se duce la aeroport.

— Bun, spune Gabby, pupându-mă pe obraz. Te las pe mâini bune. Ne vedem mâine.

îi îmbrăţişează pe ai mei şi pleacă.

Ai mei nu mi-au zis că pleacă azi la Londra, mă cam ia prin surprindere. însă, ca să fiu absolut sinceră, mă simt şi imens de uşurată. îi iubesc pe ai mei. însă îmi mănâncă din energia şi aşa foarte redusă. Iar când mă gândesc că mâine n-o să mai trebuiască să fac conversaţie, ci doar o să stau liniştită cu Gabby, deja mi se pare o zi cât se poate de bună în condiţiile actuale.

— Ce faceţi, plecaţi? îi întreb, luându-mi un ton plin de regret temperat.

Am grijă să nu ridic tonul la sfârşitul frazei, ci să pronunţ toate cuvintele egal.

Mama se aşază lângă mine.

— Doar Sarah, scumpa mea, îmi spune ea. Eu şi tata nu plecăm nicăieri.

Simt că mă încrunt, aşa că mă controlez, zâmbind şi mai laig. Ce fiică
îngrozitoare mai sunt şi eu, de vreau să plece toţi!

— A, super, fac.

Sarah îşi lasă geamantanul la uşă şi vine de cealaltă parte a patului. Tata se uită la televizorul suspendat. A început *Jeopardy!*

— îmi pare rău că trebuie să plec, îmi spune Sarah. Deja mi-am luat prea multe zile libere, aşa că nu mai am cum să lipsesc. O să mă concedieze.

— A, nu-i nicio problemă, îi zic. O să mă descurc. Nu-i

nevoie să rămână nimeni cu mine.

Poate pricep unde bat.

— Păi, eu şi mama ta clar nu plecăm prea curând, spune tata, luându-şi în sfârşit ochii de la televizor. Nu ne ducem nicăieri până nu se vindecă Hannah Savannah a noastră de tot.

Zâmbesc, fără să ştiu ce să zic. Mă-ntreb dacă-mi spune tot Hannah Savannah ca-n copilărie pentru că aşa mă cunoaşte cel mai bine. Nu prea ştie mare lucru despre femeia adultă. Poate încearcă să se convingă că nu m-am schimbat aşa de mult de când au plecat la Londra, de parcă timpul s-a oprit locului şi el n-a ratat niciun eveniment din viaţa mea.

— Am avion peste câteva ore, însă mai e destul timp să stăm împreună, îmi spune Sarah.

Jeopardy! trece la runda dublă şi tata se aşază, captivat de ecran.

Ascultăm toţi când un participant îşi alege subiectul „abrevieri poştale".

— Of, ce plictiseală, spune Sarah.

Mai bine ar schimba canalul. Nu vreau să mă uit la *Jeopardy!* vreau să mă uit la *Lege şi ordine.*

— Acest stat din Midwest este singurul a cărui abreviere formată din două litere este de asemenea o prepoziţie, se aude vocea inimitabilă a lui Alex Trebek.

— Oregon! exclamă tata, ridicând repede mâna.

— Doug, u spune, mama clătinând din cap, au zis din Midwest. Oregon e în nord-vest.

Mă mănâncă limba să le zic că or nu e prepoziţie, însă o las baltă.

— Ce este Indiana? răspunde concurentul.

— Răspuns corect.

Tata se plesneşte peste genunchi. N-a ghicit deloc. Uneori e pe dinafară. Total pe dinafară.

— Da, bravo, tată, spune Sarah.

Tonul ei şi lejeritatea cu care interacţionează toţi trei, de parcă pot să spună fără probleme tot ce le trece prin cap, îmi arată cât de stânjenită mă simt aici, în salonul meu de spital,

cu ei de faţă.

Pur şi simplu... nu pot. Nu vreau să rămână ai mei cu mine. Vreau să mă lase m pace, să mă vindec.

Trebuie să mă relaxez cât sunt la spital. Trebuie să mă odihnesc. însă nu-mi vine deloc uşor să stau cu ei şi asta nu e odihnă.

Puţin după ce se termină *Jeopardy!* trebuie să apară taxiul lui Sarah, s-o ducă la aeroport. Ia geanta şi vine să mă îmbrăţişeze uşor. E o îmbrăţişare pe jumătate, nu din partea ei, ci doar pentru că eu nu pot să îmbrăţişez pe nimeni ca lumea deocamdată.

Apoi se întoarce spre ai mei şi îi îmbrăţişează de rămas-bun.

— Ai paşaportul la îndemână? o întreabă mama.

— Da, nicio problemă.

— Vine George să te ia de la Heathrow? o întreabă tata.

— Da.

Urmează o serie de întrebări logistice, Ţi-ai amintit de cutare sau cutare lucru, apoi lumea face schimb de o să-mi fie dor de tine şi Te iubesc.

După care pleacă şi rămân doar cu ai mei.

Nu mi se-ntâmplă niciodată să rămân doar cu părinţii mei.

Chiar în clipa asta, când h văd cum se uită la mine, îmi dau seama că n-am nimic să le spun. Nu am despre ce să vorbesc, nu vreau să fac nimic, nu am nevoie de nimic de la ei, nu am nimic să le ofer.

îmi iubesc părinţii. Serios, îi iubesc. Numai că îi iubesc cum îţi iubeşti o bunică de care nu eşti prea apropiată, cum îţi iubeşti unchiul care stă în celălalt capăt al ţării.

Nu ei sunt sprijinul meu.

Şi trebuie să se ducă acasă.

— Puteţi să mergeţi şi voi acasă dacă vreţi, le zic pe un ton cât pot de blând.

— Prostii, spune mama, aşezându-se. Suntem alături de tine. O să rămânem cu tine până te faci bine.

— Da, zic. Numai că nu e nevoie.

încerc eu să par nonşalantă, însă tot îmi iese cumva brutal şi

apăsător.

Se uită amândoi la mine, neştiind cum să răspundă, apoi mama începe să plângă.

— Mamă, te rog, nu plânge, spun. N-am vrut să zic...

— Nu, mă întrerupe ea. Nu-i nimic. Mă scuzi un pic, continuă, ştergându-se la ochi. Trebuie doar... să beau nişte apă.

Apoi iese, dispare pe hol.

Mai bine-mi ţineam gura. Mai bine mă mai prefăceam un pic şi gata.

— îmi pare rău, îi zic tatii.

Nu se uită la mine. Are ochii în podea.

— Chiar uni pare rău. îmi pare rău că am zis aşa ceva.

— Nu, n-are de ce să-ţi pară rău, spune el, clătinând din cap, tot fără să mă privească. Apoi ridică ochii şi se uită la mine. Ştim că n-ai nevoie de noi. Ştim că ţi-ai clădit viaţa ta aici, fără noi.

Ce mai viaţă!

— Eu...

— Nu trebuie să zici nimic. Mamei tale u vine mai greu să accepte lucrurile astea decât mie, însă îmi pare sincer bine că ai spus ceva. Ar trebui să fim în stare să vorbim pe şleau, să fim sinceri unul cu altul. Vine lângă mine şi-mi ia mâna. Eu şi mama ta am greşit. Am greşit.

Mă izbeşte dintr-odată ce ochi verzi superbi are taică-meu. E taică-meu, aşa că nu prea observ, însă când te priveşte intens, ca acum, e greu să nu observi. Sunt verzi ca firul ierbii, verde-închis ca smaraldul.

— Imediat ce ne-am mutat la Londra, eu şi mama ta ne-am dat seama că am greşit mult că nu te-am luat cu noi. Nu trebuia să te lăsăm la Los Angeles. N-ar fi trebuit niciodată să plecăm fără tine.

îmi feresc privirea. Are ochii verzi tot mai sticloşi. Glasul tot mai tremurător. Nu suport să-l văd aşa. îmi privesc mâinile.

— De câte ori te sunam, urmează el, începeam amândoi să plângem de cum închideam. însă ţie părea să-ţi meargă bine. Aşa că ne-am gândit că eşti bine şi gata. Cred că

aici am greşit cel mai mult. Că te-am crezut pe cuvânt şi n-am vrut să-ţi spunem noi ce să faci. La o adică, păreai fericită la familia Hudson. Aveai note bune. Ai intrat la un colegiu bun.

— Aşa e, zic.

— însă, acum că mă gândesc, uni dau seama că toate astea nu însemnau că eşti bine.

Aştept să văd dacă o să spună mai multe.

— E greu să recunoşti că nu ţi-ai crescut cum trebuie copilul, spune el. Ştii, am o mulţime de prieteni cu copii mari, care s-au mutat în alte părţi, şi mi-au spus toţi ce lovitură dureroasă e să-ţi dai seama că propriii tăi copii nu mai au nevoie de tine. Şi, deşi n-o zic niciodată, întotdeauna mă gândesc că o fi dureros să-ţi dai seama că propriul tău copil n-are nevoie de tine, însă... e absolut insuportabil să ştii că a avut nevoie de tine şi n-ai fost lângă el atunci.

— Au fost doar doi ani, zic. După aia aş fi plecat oricum la colegiu.

— Ai fi plecat cum şi când ai fi dorit, era alegerea ta. Ştiind că, orice s-ar fi întâmplat, puteai să te întorci acasă. Nu cred că ţi-am zis vreodată asta clar. Că alături de noi eşti acasă.

Fără să vreau, îmi dau lacrimile. Vreau să mi le stăpânesc, să nu le las să se reverse. O vreme reuşesc. însă, ca într-o partidă echilibrată de skandenberg, una din părţi tot cedează până la urmă. în cazul ăsta, eu. Lacrimile câştigă.

îl iau pe taică-meu de mână şi i-o strâng tare. Cred că e prima dată, de mult timp, când nu mă simt stânjenită de prezenţa lui. Sunt în largul meu.

Mă bate peste mână, privindu-mă. Apoi zâmbeşte, ştergându-mi o lacrimă.

— Am discutat ceva cu mama ta şi aveam de gând să atacăm subiectul când te simţeai mai bine, îmi spune. însă vreau să discutăm acum.

— OK...

— Cred că ţi-ar fi mai bine să te muţi la Londra.

— Cine, eu?

Tata încuviinţează din cap.

— Sunt sigur că după ce mai că ţi-ai pierdut viaţa într-

un accident de maşină, îţi vine să-ţi reevaluezi viaţa şi, ce mai, după ce mai că ţi-ai pierdut fiica într-un accident de maşină, începi imediat să vezi totul mai în perspectivă. Ar fi cazul să fim din nou o familie adevărată. E un noroc pe mine că sunt tatăl tău, e un noroc că faci parte din viaţa mea. Aşa i se pare şi mamei tale. Ar fi trebuit să te întrebăm acum mulţi ani dacă vrei, însă am presupus pur şi simplu că ştii că te vrem alături de noi. însă de-acum nu mai vreau să presupun nimic. Ai vrea să vii la noi? Te rog. Noi am vrea să te muţi la Londra cu noi.

E mult prea mult. Londra. Tata. Mama care plânge pe hol. Patul de spital. Şi... toată situaţia.

îi evit ochii, coborându-mi privirea, cu speranţa că, odată ce o să mă uit la el, o să ştiu ce să-i răspund. Nu trebuie decât să mă uit în altă parte până mă hotărăsc ce să spun.

Numai că nu-mi vine nimic în minte.

Aşa că, la fel cum fac de câte ori mă simt pierdută, deviez de la subiect.

— Nu ştiu, tată, vremea e mai frumoasă aici.

El râde şi se uită apoi zâmbind larg la mine.

— Nu-ţi place să fie înnorat şi să plouă încontinuu?

Clatin din cap.

— Pramite-mi c-o să te gândeşti, bine?

— Promit, zic.

— Cine ştie, poate că la Londra ţi-a fost dat să ajungi de la bun început.

Glumeşte doar. Habar n-are ce-nseamnă aşa ceva pentru mine.

Apoi îmi dau seama cât de bizar e că nu mi-a trecut niciodată ideea asta prin cap. în toate călătoriile mele, în toate mutările mele din oraş în oraş, nici măcar o dată nu mi-a intrat în vizor tocmai oraşul unde locuiau ai mei. Să-nsemne asta că nu e de mine? Sau o fi un semn că asta trebuia să înţeleg într-un final, că trebuie să trăiesc la Londra? Vreau să-mi urmez destinul, însă nu prea am chef să mă duc la Londra.

— O să te-ntreb ceva, îmi spune tata. Şi trebuie să-mi răspunzi cât se poate de sincer. Nu-ţi face griji cum crezi că o să ne simţim eu şi mama ta. Nu vreau să te gândeşti decât la

tine şi la nevoile tale.

— OK, zic.

— Vorbesc serios, Hannah.

— OK.

— Ţi-ar fi mai uşor dacă eu şi mama ta am pleca? mă întreabă el pe un ton grav, care mă ia prin surprindere.

Iată lucrul pe care mi-l doresc. Mi se oferă pe tavă. însă nu ştiu dacă sunt în stare să întind mâna şi să-l iau. Nu ştiu dacă suport s-o zic cu voce tare, să-i zic
tatii că am nevoie să plece, mai ales după discuţia noastră.

— Nu mă preocupă ce simţim eu şi mama ta. Pentru tine îmi fac griji, adaugă el, înainte să-mi formulez răspunsul. Numai la tine mă gândesc. Numai de tine îmi pasă. Şi nu-mi trebuie decât să-mi oferi informaţiile necesare ca să decid ce e mai bine pentru fiica mea. De ce anume ai nevoie? îţi trebuie un pic de linişte şi pace în momentul ăsta?

Mă uit la el. Simt că-mi tremură buzele. Nu sunt în stare s-o spun. Nu reuşesc s-o spun.

Tata zâmbeşte şi când îl văd înţeleg că n-o să mă pună s-o spun. încuviinţează din cap, luându-mi tăcerea drept răspuns.

— Atunci ne despărţim o vreme, spune el. Ştiu că asta nu înseamnă că nu ne iubeşti.

— Chiar vă iubesc, spun.

— Şi noi te iubim.

Ne-am tot zis că ne iubim, însă de data asta o simt chiar în piept.

— Bun, stai să mă duc s-o anunţ pe mama ta.

— Vai, îmi pare atât de rău, zic, ducându-mi mâinile la faţă.

Mă simt oribil.

— Să nu-ţi fie. E mai puternică decât îşi dă seama uneori. Şi nu-ţi vrea decât binele.

Iese pe hol. Rămân o clipă singură, simţindu-mi inima grea şi ochii umezi.

Nu peste mult timp, se deschide uşa şi intră părinţii mei. Mama nu e-n stare să zică nimic. Se uită doar la mine şi vine într-un suflet să mă cuprindă cu braţele pe după umeri.

— Noi plecăm, îmi zice.

— OK, zic.

— Te iubesc, uni spune. Te iubesc mult de tot. Când te-ai născut, am plâns şase ore încontinuu, pentru că nu mai iubisem pe nimeni aşa de mult de când eram. Şi n-am încetat niciodată să te iubesc. Bine? N-am încetat nicio clipă.

— Ştiu, mamă. Şi eu te iubesc.

Îşi şterge lacrimile, îmi strânge tare mâna şi îl lasă pe tata să vină să mă îmbrăţişeze.

— Sunt mândru de tine, îmi spune el. Sunt mândru că ai ajuns omul care eşti acum.

— Mersi, tată.

Şi cu asta, ies pe uşă.

Apoi tata face cale întoarsă.

— A, era să uit, zice.

Ia o cutie de pe masă, unde o lăsase când a intrat, şi mi-o întinde.

O deschid. Un rulou cu scorţişoară de la Gogoşeria lui Primo. Glazura s-a lipit de capac şi aluatul a început să se desfacă.

— Ţi-ai amintit, zic.

E un cadou atât de bine gândit şi un gest atât de frumos, că ştiu că iar o să mă ia plânsul dacă nu pleacă imediat.

— N-aş uita niciodată aşa ceva, îmi spune el, făcându-mi cu ochiul.

După care iese pe uşă, după mama şi sora mea. O să ia un taxi până la LAX, după care iau avionul până pe cealaltă coastă, apoi pe deasupra Atlanticului, până aterizează la Heathrow.

Iar eu o să rămân aici.

Pot să declar cu toată sinceritatea că până în clipa asta nu mi-am dat seama niciodată cât de mult m-au iubit părinţii mei întotdeauna.

e când a plecat Ethan la serviciu, stau cu Charlemagne şi încerc să mă hotărăsc la ce veterinar să merg cu ea şi ce autobuz să iau.

Azi-dimineaţă, puţin după ce a plecat Ethan, am vomat iar. Mi-a fost cam greaţă când m-am trezit, apoi mi s-a părut că mă simt mai bine, aşa că am deschis frigiderul să văd dacă are

ceva bun de mâncare. Când am luat un pachet de bacon, mirosul mi-a întors stomacul pe dos. După ce am vomat, m-am simţit mult mai bine. Brusc, mi s-a făcut o foame de lup şi atunci mi-am amintit de rulourile cu scorţişoară.

Am luat unul pentru mine şi unul pentru Charlemagne, însă apoi m-am răzgândit. La urma urmelor, e o jucărie de câine. Aşa că pe al ei l-am rupt în două şi o jumătate i-am dat-o pe podea şi cealaltă mi-am pus-o în farfurie. Am hăpăit tot din trei înghiţituri. După care am mai mâncat unul.

În colegiu, când se mai întâmpla, foarte rar, să mă îmbăt, mi se făcea imediat foame. Ca şi cum corpul meu scăpase de tot ce-i făcea rău şi voia să primească ui loc ceva delicios. Dimineaţa, după ce mă trezeam, mă duceam la Dunkin Donuts şi dădeam gata o gogoaşă simplă cu scorţişoară, care semăna cel mai mult la gust cu desertul meu preferat. Unele lucruri rămân la fel toată viaţa, presupun.

Acum stau cu Charlemagne pe canapea. Mi s-a culcat în poală, iar eu stau şi mă uit la ea, încercând să-mi dau seama dacă am voie să-mi iau câinele în autobuz. Pe site nu scrie nimic concludent, aşa că închid calculatorul şi hotărăsc să văd pe parcurs cum o să se desfăşoare ziua. Dacă nu mă lasă cu ea în autobuz, o să găsesc eu o soluţie.

Încui uşa garsonierei lui Ethan şi ies. Prioritatea numărul unu: lui Charlemagne îi trebuie o zgardă şi o lesă, altfel n-am cum să mă plimb cu ea prin oraş. Mă duc la un Target situat destul de aproape de garsoniera lui Ethan. O ţin pe Charlemagne încovrigată în braţe. Mă aştept să mă oprească vreun angajat al magazinului, însă nimeni nu-mi dă atenţie. Plănuiam să zic că e câine de serviciu, însă nu e nevoie. Iau o zgardă şi o lesă şi mă duc la casă. Vânzătoarea se uită strâmb la mine, însă nu spune nimic. Mă port ca şi cum e perfect normal să vii cu câinele în braţe la magazin. În general, când faci ceva ce nu trebuie, cel mai bine mi se pare să te porţi ca şi cum faci exact ceea ce trebuie să faci.

După ce-i pun zgarda şi lesa, hotărăsc să adopt aceeaşi tactică şi în autobuz. Cât aştept autobuzul, afişez un aer foarte sigur de mine. Când soseşte, mă urc odată cu mulţimea,

sperând că şoferul o să fie prea distras de aglomeraţie.

Nu am eu norocul ăsta.

— N-aveţi voie cu câinele, îmi spune şoferul.

— E un câine de serviciu, zic.

— N-are niciun medalion oficial, îmi spune şoferul.

Dau să-i răspund, însă mă întrerupe.

— Oricum nu contează. N-aveţi voie cu câinele.

— Bine, zic.

Aş vrea să stau un pic la discuţii cu el, să văd dacă nu reuşesc să-l conving să ne lase, însă nu-mi vine nimic în minte şi aşteaptă lumea după mine.

— Mersi, îi zic şi cobor.

Să mor, şi tot o să duc câinele la spitalul veterinar cumva.

O iau înapoi spre Target Intru iar cu fruntea sus şi cu Charlemagne în braţe şi mă duc drept la raionul de rechizite să cumpăr un ghiozdan. Apoi mă duc la vânzătoarea dinainte să plătesc, ştiind că n-o să zică nimic.

— N-aveţi voie cu câini, îmi spune ea. Costă paisprezece dolari şi optzeci şi nouă de cenţi.

— Mulţumesc, zic, prefăcându-mă că n-am auzit prima parte.

Ies repede, dau colţul şi las ghiozdanul pe trotuar. Apoi o iau pe Charlemagne, o vâr în rucsac şi trag fermoarul, lăsându-i o mică porţiune deschisă, să respire.

Mă duc în staţie şi aştept următorul autobuz. Când soseşte, mă urc de parcă aş avea cărţi în rucsac, nu un terrier micuţ. Cum am adoptat atitudinea corectă şi Charlemagne nu latră deloc, totul merge ca uns. Mă aşez în spate de tot. Las cu grijă rucsacul la picioare şi deschid un pic mai mult fermoarul. Charlemagne aşteaptă liniştită în rucsac şi nu scoate un sunet.

O ţin jos, la picioare. Mai tot drumul doarme şi când e trează se uită frumos la mine, cu chipul ei blajin şi ochii imenşi. E mai murdară pe faţă decât pe restul corpului. Trebuie să-i fac o baie. Mă bucur că nu se roagă de mine s-o scot din rucsac şi nici nu încearcă să mi se urce în poală sau să ne jucăm. Are o feţişoară de-ţi vine să faci absolut orice pentru ea şi nu vreau să ne dea jos din autobuz.

Străzile se perindă una după alta prin faţa ochilor, facem o groază cu autobuzul. Chiar când mă gândesc că m-am urcat în alt autobuz, văd în faţă spitalul veterinar.

Apăs pe butonul de stop şi autobuzul încetineşte. Mă ridic, iau cu grijă rucsacul şi mă duc la uşile duble din spate. Cum aştept eu să se deschidă uşile, Charlemagne începe să latre.

Mă uit ţintă la uşi, dorindu-mi să se deschidă odată. Nu se deschid. Toată lumea se întoarce spre mine. Mă simt privită din toate direcţiile, însă refuz să mă uit la cineva, ca să nu las să se vadă că eu sunt vinovata.

Când îl văd pe şofer răsucindu-se să depisteze sursa zgomotului, se deschid uşile şi cobor în fugă din autobuz. Când ajungem pe trotuar, o scot pe Charlemagne din rucsac. O parte din pasageri ne privesc pe geam. Şoferul se uită urât la mine. însă apoi autobuzul o ia din loc, mişcându-se cu viteza melcului pe străzile Los Angelesului, iar eu şi Charlemagne suntem libere ca pasărea cerului, la o stradă de spitalul veterinar.

— Am reuşit! îi zic. I-am fraierit pe toţi!

îşi lasă capul pe umărul meu şi apoi mă linge pe obraz.

O pun jos, ţinând-o bine de lesă, şi o luăm spre clădire şi intrăm în holul de la recepţie.

Peste tot sunt câini. Miroase ca la adăpost. Oare de ce au câinii şi pisicile mirosul ăsta greu? Dacă iei fiecare animal separat, nu miroase aşa de rău, însă de cum se strâng mai multe exemplare laolaltă... îţi mută nasul din loc.

— Bună, salut recepţionera.

— Cum vă pot ajuta? mă întreabă ea.

— Am găsit un câine pe stradă azi-noapte şi voiam să văd dacă are cip.

— Bun, spune ea. Momentan ne-am cam aglomerat un pic, însă treceţi-vă numele aici şi o să văd dacă putem să ne ocupăm de dumneavoastră mai repede.

îmi arată o fişă. La rubrica *Numele câinelui* scriu „Charlemagne" şi la *Proprietar* mă trec pe mine, chiar dacă probabil n-o cheamă Charlemagne şi nu eu sunt proprietara.

— Doamnă? mă strigă recepţionera.

— Da?

— Nu e nimeni disponibil până la şase, îmi spune ea.

— Şase?

— Da, răspunde ea. îmi pare rău. Am efectuat nişte proceduri neprevăzute azi. Toată după-amiaza avem programări. Puteţi să mergeţi cu câinele acasă şi să veniţi mai târziu.

Mă gândesc cum o să fie s-o vâr pe Charlemagne înapoi în rucsac, să mă urc m autobuz cu ea şi să o luăm de la capăt diseară. Sunt sigură că eu şi Charlemagne o să rezistăm eroic, însă până la urmă şoferii de autobuz din Los Angeles o să se prindă de mişcare.

— Pot s-o las la voi? Şi să revin la şase, când e programată?

Mă întristează s-o las singură aici. însă asta e şi ideea, nu?

încerc să aflu a cui e Charlemagne. Pentru *că nu ea* mea.

Recepţionera deja clatină din cap.

— îmi pare rău. Nu se poate. O mulţime de oameni în situaţia în care vă aflaţi dumneavoastră ne aduc câini şi nu se mai întorc după ei, aşa că ne vedem siliţi să ducem câinii la adăpost.

— OK, zic, înţeleg.

— Dacă lăsaţi o sumă mare, poate să fie şi un cârd, îmi şopteşte ea încet, de multe ori reuşesc să conving asistenţii să găsească o cuşcă liberă, ceva. Odată ce ştim că vă întoarceţi.

— Adică vreţi să vă las o garanţie? o întreb pe un ton de glumă.

încuviinţează foarte politicos şi serios.

îmi scot portofelul şi cârdul. Recepţionera se ridică şi întinde mâinile, gata s-o ia pe Charlemagne, însă de ea mi-e şi mai greu să mă despart decât de Masterlard.

— E în regulă, îi spune recepţionera lui Charlemagne. O să avem mare grijă de tine câteva ore, cât se duce mămica ta la treburi.

— O, fac eu. îmi pare rău. Nu sunt... mămica ei.

Cuvântul mi se pare aproape caraghios – ideea că aş putea fi *mămică* – de copil sau altceva.

— Ei, ştiu, spune ea. însă sunteţi omul ei deocamdată,

aşa că...

— Totuşi, zic eu, nu vreau să rămână cu vreo impresie greşită. După care îmi iau portofelul şi ies pe uşă, evitând să mă uit la cineva, pentru că tocmai am spus cea mai mare tâmpenie din viaţa mea. Problema nu e că nu vreau să-i dau vreo impresie greşită *câinelui*. Problema e că nu vreau să rămân *eu* cu vreo impresie greşită.

Afară pun mâna pe telefon şi caut un magazin auto prin zonă. N-are rost să-mi pierd vremea. La doar doi kilometri de mine sunt trei magazine, unul lângă altul.

O iau la pas.

Azi o să mai bifez un articol de pe listă.

Nu peste mult timp, s-ar putea să devin o fiinţă umană pe picioarele mele.

Am sunat-o pe Gabby de cum au plecat ai mei. I-am zis că tata vrea să mă mut la Londra.

M-a întrebat cum mi se pare ideea şi i-am zis că nu prea ştiu.

Chiar dacă n-am locuit aşa de mult timp aproape de Gabby, cumva nu-mi imaginez cum ar fi să trăiesc iar atât de departe de ea.

— Deja ai trecut prin destule, îmi spune Gabby. încearcă să dormi doar şi o să trecem împreună în revistă plusurile şi minusurile când te simţi pregătită.

După ce am lăsat telefonul, m-am conformat întru totul şi am adormit imediat

Tocmai ce m-am trezit şi m-am uitat la ceas: e două noaptea.

— Te-ai trezit aşadar, îmi spune Henry când intră în salon. Adineauri dormeai.

— Am sforăit mai puţin sau mai rău decât Gabby în noaptea aia?

— A, mai rău, răspunde el. Clar mai rău.

— Ei, râd eu, nu puteţi să faceţi ceva? O operaţie, acolo?

— Nu mi-aş face griji pentru asta, îmi spune el, venind la mine. Deja ai trecut prin multe, nu ţi se pare?

Se apucă să bifeze ceva în fişă.

— Cum îmi mai merge? îl întreb.

Lasă fişa la loc şi apasă pe butonul pixului.

— Bine, îmi spune. Cred că de mâine o să te pună în scaunul cu rotile, să te mai mişti.

— Uau! fac eu. Pe bune?

După ce toată viaţa ai mers, ca ceva de la sine înţeles, fără să te gândeşti măcar, cât de rapid poţi să ajungi să te minunezi că cineva îţi permite să stai într- un scaun cu rotile?

— Da, răspunde el. Mare bucurie, nu?

— Păi, da, ce naiba?! zic.

— Ţi-a adus cineva ceva dulce? mă întreabă Heniy.

îi stă bine în uniforma albastru-închis. Adică nu-i stă doar lui bine. Vreau să zic că majoritatea asistentelor poartă uniforme trandafirii sau bleu. însă bleumarinul uniformei lui e o nuanţă atrăgătoare. Dacă aş fi asistentă, aş purta numai uniforme albastru-închis de dimineaţă până seara.

— Da, zic.

Nu-mi vine să cred c-am uitat. Iau imediat cutia.

— Mi-a adus tatăl meu un rulou cu scorţişoară.

— Vai, febleţea mea, spune Henry. Nu prea mă dau în vânt după dulciuri, însă îmi plac la nebunie rulourile cu scorţişoară.

Nici nu reuşesc să mă exprim ca lumea, atât de ahtiată sunt să-mi exprim dragostea pentru rulourile cu scorţişoară.

— Asta e şi... eu... la nebunie? Şi mie.

Heniy râde auzindu-mă.

— Vreau să zic că ador rulourile cu scorţişoară. E o adevărată problemă.

— Nu există aşa ceva, îmi spune el.

Acum că am deschis subiectul, nu mă mai pot abţine să nu mănânc un pic din el chiar acum. Deschid cutia şi rup o bucăţică.

— Vrei şi tu? îl întreb.

— A, nu, e OK, răspunde Henry.

— Eşti sigur? Taică-meu l-a luat de la Primo. După mine, avem aici unul din cele mai bune rulouri cu scorţişoară din Los Angeles.

îşi pune pixul în buzunarul bluzei

— Ştii ce? OK. Chiar aş vrea să gust.

îi întind cutia şi-şi rupe o bucăţică.

— Ei, haide, zic. Ia-ţi ca lumea.

Heniy ia o bucată mai mare râzând.

— Cred că lecţia numărul unu în materie de interacţiune cu pacienţii e să nu le mănânci mâncarea.

— Nimeni nu-i perfect, râd eu.

— Nu, spune el, mestecând. Cred că nu. Apoi adaugă: Mamă, ce bun e.

— Aşa-i? Nu vreau să mă dau mare, însă mă consider

o cunoscătoare în materie de rulouri cu scorţişoară.

— Chiar încep să te cred, îmi spune el.

— Poate ar fi cazul să bat apropouri că vreau să mănânc mai multe rulouri cu scorţişoară când vine lumea să mă vadă. Probabil aş putea să fac rost de o porţie zdravănă pentru amândoi.

— Tentant, spune el. Te simţi bine?

Cum îl aud, cum îmi amintesc cine suntem şi ce facem noi aici de fapt şi revin cu picioarele pe pământ, prăbuşindu-mă un pic.

— Da, zic. Sunt bine. Pe zi ce trece mă simt mai bine.

— Te simţi în stare să te urci mâine în scaunul cu rotile? Când te mişti prima oară, te iau pe sus şi tot aşa, poate să doară rău. Te bagi?

— Glumeşti sau ce? Mă bag, orice ar fi.

— Da, spune el. Aşa credeam şi eu.

O ia spre uşă şi se opreşte.

— Dacă-ţi plac rulourile cu scorţişoară cum îmi plac mie, atunci pun pariu că- ţi plac şi gogoşile *churro*. Ai mâncat aşa ceva?

Mă uit indignată la el.

— Glumeşti?! Dacă am mâncat *churro*? Doar sunt din Los Angeles. Am mâncat *churro*.

— Bine atunci, să am pardon… obrăznicătură ce eşti.

— Obrăznicătură? fac eu, izbucnind în râs.

— Nu ştiu de unde-am scos-o, râde şi el. Pur şi simplu mi-a ieşit pe gură. Sunt la fel de uluit ca tine.

Râd atât de tare, că-mi dau lacrimile. Mă cutremur din tot corpul. Când ai atâtea oase rupte, îţi dai cu adevărat seama cât de antrenant e un hohot de râs. însă nu mă pot opri. Nu vreau să mă opresc din râs.

— Cred că a fost un pic cam ciudat din partea mea să zic aşa ceva, îmi spune.

— Un pic? spun eu, trăgându-mi sufletul.

Se amuză şi el pe seama lui cu mine.

Apoi, dintr-odată, simt un junghi dureros în picior. E o durere ascuţită şi profundă, cutremurătoare. Mă opresc într-o clipă din râs şi scot un ţipăt.

Heniy vine în fugă la mine.

Durerea nu se potoleşte deloc. Mă doare aşa de tare, că nici nu pot să respir. Nici nu pot să vorbesc. Când mă uit la picioarele mele, văd că mi-am încordat degetele de la piciorul drept şi nu mai pot să mi le relaxez.

— Nu-i nimic, n-ai nimic, spune el, ducându-se la instalaţia pentru perfuzii, într-o clipă o să te simţi bine, îţi promit.

Vine iar lângă mine. Mă ia de mână. Mă priveşte în ochi.

— Ia uită-te la mine, îmi spune. Hai, uită-te la mine. Trece imediat durerea. E un spasm. Trebuie doar să înduri până trece. O să fie bine.

îmi mut privirea pe chipul lui. Mă concentrez asupra lui, cu toată durerea. Mă uit în ochii lui şi el, într-ai mei.

— Hai că poţi, îmi spune el. Poţi.

Apoi durerea începe să cedeze.

Degetele de la picioare mi se întind la loc.

Corpul se linişteşte.

Pot să respir uşor.

Heniy îmi dă drumul la mână şi îşi trece degetele în sus pe braţele mele, apucându-mă de umeri.

— Eşti bine? mă întreabă. Cred că te-a durut rău.

— Da, zic. Da, sunt bine.

— Bine că o să te punem curând în mişcare. Corpul tău simte nevoia să treacă la acţiune.

— Da, zic.

— Te-ai descurcat foarte bine.

— Mersi.

— O să-ţi fie bine singură?

— Da, răspund. Aşa cred.

— Dacă se mai întâmplă, apasă pe buton şi vin imediat. Apoi îşi ia mâinile de pe mine. Cu un gest atât de rapid, că nici nu prea ştiu dacă e aievea, îmi dă deoparte un fir de păr care mi-a căzut în ochi.

— Odihneşte-te. Mâine e o zi mare.

— OK, zic.

Iese pe uşă zâmbind. Chiar în ultima clipă, îşi vâră capul

înapoi pe uşă.

— Ştii că eşti super-tare, nu?

— Probabil aşa le zici tuturor pacienţilor tăi, îi răspund eu. însă după ce pleacă, mă gândesc: *Şi dacă nu le zice? Dacă numai mie îmi zice toate chestiile astea?*

Doamnă, îmi spune vânzătorul.

Stăm la biroul lui. Deja m-am decis.

— Sigur nu doriţi o maşină *nouă?* Un model mai antrenant? Un model mai... în stilul dumneavoastră?

Vreau să-mi iau o Toyota Camiy la mâna a doua. Vânzătorul tot încearcă să mă convingă să mă uit la un Prins roşu aprins. Bine, într-adevăr prefer Prinsul roşu. Altă dată aş fi zis „Ce naiba" şi mi-aş fi tocat toţi banii pe avansul pentru Prins şi m-aş fi descurcat de nevoie mai târziu. Pentru că îmi place la nebunie Prinsul roşu.

însă acum încerc să iau alte decizii, care să mă conducă spre consecinţe mai fericite.

— Camiy-ul e tocmai bun, zic.

Deja am dat o tură cu el de probă. Am întrebat tot ce era de întrebat îmi cer nouă mii cinci sute de dolari pe ea. îi zic vânzătorului că-i dau şapte mii cinci sute. Ne tocmim o vreme. Reuşeşte să urce la opt mii. Se tot duce la şeful lui să-i transmită alte sume de negociat. Până la urmă, vine şi şeful lui să mi se plângă cât de puţin sunt dispusă să dau pe maşină.

— Dacă v-o vând pe mai puţin de opt mii cinci sute, nu mă aleg cu niciun ban de pe urma afacerii, spune. Ştiţi, trebuie să facem nişte bani acolo. Nu putem să
dăm maşinile pe nimica.

— OK, fac. Cred că n-avem cum să cădem la înţelegere.

Mă ridic de pe scaun şi-mi iau geanta.

— Nu fi nebună, scumpo, îmi spune şeful.

De-asta tot bate Gabby toba pe tema drepturilor femeii şi egalităţii de gen. Din cauza maimuţoilor ca ăsta.

— Uite ce e, ţi-am zis că sunt dispusă să dau opt mii. Vrei sau nu?

Care se pricepe de minune să negocieze. E nemilos. Când

eram în clasa a douăşpea, ne lua pe mine sau pe Gabby cu el când negocia un preţ, să ne-nveţe să ne tocmim. Cu mecanici, vânzători, instalatori, ce mai erau – Care ne punea să ne tocmim cu ei la preţ. Când a avut nevoie de roţi noi la jeep, Care s-a postat după colţul magazinului şi eu m-am dus înăuntru să-l conving pe tip să lase din preţ. Când ieşeam să-i comunic noul preţ, Care clătina din cap, zicându-mi că pot mai bine de-atât. Şi întotdeauna puteam. Am fost cu atât mai mândră când tipul cu cauciucurile s-a oferit să spele şi maşina pe gratis, atâta l-am frecat la cap. Odată, Gabby a reuşit să-l convingă pe meşterul care le-a reparat boilerul să lase cinci sute de dolari din preţ. Care şi Tina ne-au scos în seara aia în oraş la restaurantul Benihana, să sărbătorim victoria.

Care a zis întotdeauna că numai fraierii nu se tocmesc. Şi noi nu suntem fraieri.

— Azi îmi iau maşină. Nu ţin neapărat s-o cumpăr de la voi, îi zic şefului.

— Bine, bine, face şeful, dându-şi ochii peste cap. Opt mii o sută şi batem palma.

Dau mâna cu el şi ne-apucăm să facem actele. Plătesc trei mii şi plec la volanul maşinii. Mi-am tocat mai toţi banii. Dar nu-i nimic. Am eu un plan.

Când ajung destul de departe de magazin, trag pe dreapta şi ard câteva palme în volan, urlând, ca să mă descarc de toată tensiunea nervoasă acumulată.

Am trecut în acţiune. îmi clădesc o viaţă a mea. Gata, la fapte!

îl sun pe care la serviciu.

— Alo? face el cu un glas mieros, încântat că l-am sunat. Zi-mi că accepţi postul.

— Accept postul.

— Fenomenal. O să ţi-o dau la telefon pe Joyce, de la Resurse umane. O să te pună ea la curent cu data când începi lucrul, salariu, asigurare, tot ce e bun. Dacă nu reuşeşti s-o convingi să urce salariul la cel puţin patruzeci şi doi, o să mă dezamăgeşti.

— Tocmai am dat opt mii o sută de dolari în loc de nouă mii cinci sute pe o

maşină, râd eu. O să reuşesc. Promit.

— Aşa te vreau! spune el.

— Care, serios, mulţumesc pentru tot.

— Eu îţi mulţumesc, îmi răspunde. Sincer. Am rezolvat-o de minune. Azi- dimineaţă, Rosalie a întârziat o oră jumate la muncă şi nici nu s-a sinchisit să se scuze. Nu recunoaşte, însă mi-a zis un pacient săptămâna trecută că l-a înjurat. Aşa că de-abia aştept s-o pun pe liber şi mă bucur că nu trebuie să alegem pe altcineva dintr-un teanc de CV-uri.

— Bine, râd eu. De-abia aştept să muncesc cu tine, şe/u*.

Râde şi mi-o dă pe Joyce pe cealaltă linie. Vorbim vreo jumătate de oră. Spune că o să-i dea preavizul lui Rosalie. Aşa că încep peste două săptămâni. însă dacă Rosalie hotărăşte să plece înainte, aş putea să încep mai devreme. îi zic că nu-i nicio problemă.

— De-asta uneori e mai bine să angajezi pe cineva cunoscut, îmi spune Joyce. Ştiu că sunt la Resurse umane şi trebuie să zic acum că toţi candidaţii trebuie verificaţi, însă adevărul e că, dacă ai un contact personal, ţi-e mai uşor să fii flexibilă.

îmi oferă patruzeci de mii de dolari şi, încă în vervă după achiziţionarea maşinii, reuşesc s-o conving să urce până la patruzeci şi patru. Plus asigurare medicală completă.

— Vestea bună e că şi restul familiei are acces la asigurare la un preţ foarte redus, spune ea.

— A, fac eu. Păi, sunt doar eu.

— A, bine, spune. O să ai două săptămâni de concediu plătit pe an şi, desigur, concediu de maternitate, dacă trebuie.

— Nu trebuie, râd eu.

— Te-nţeleg, râde şi ea.

Mai discutăm câteva mărunţişuri şi am încheiat.

— Bine-ai venit la cabinetul de pediatrie Hudson, Stokes şi Johnson! îmi urează ea.

— Mulţumesc, zic. Mă bucur să mă alătur echipei.

Ştiu că e încă la serviciu, însă nu pot să nu-l sun pe Ethan.

— Salut, face Ethan.

Mă mir că mi-a răspuns.

— Poţi să vorbeşti?

— Sigur, spune. Stai să ies.

Chiar îl aud cum iese pe o uşă, după care se lasă liniştea pe fundal.

— Ce faci?

— Să nu cumva să te iei la tocmit cu mine, îi zic. Tocmai am convins un vânzător de maşini să lase o mie patru sute de dolari din preţ şi pe tipa de la Resurse umane să-mi mărească salariul cu patru mii. Aşa că, ce să mai, sunt o forţă.

— O posesoare de maşină, spune Ethan, şi… de job.

— Că bine zici.

— Ai aflat a cui e Charlemagne?

— De-abia la şase pot s-o vadă, zic. Aşa că am luat maşina şi mă duc într- acolo. Mă gândesc să-mi omor un pic timpul în sala de aşteptare, poate o să se elibereze doctorul mai devreme.

— La şase?

— Da. Charlemagne e acolo. A trebuit să las un cârd ca s-o ţină la ei până mă întorc.

— Adică pe post de garanţie? râde Ethan iar.

— Fix asta am zis şi eu!

— Auzi, spune el râzând, eu plec în jumătate de oră de-aici. în ce parte a oraşului eşti? Vin şi eu.

— A, ar fi super! zic. Sunt în vest Spitalul e pe Sepulveda.

— Dumnezeule, eşti departe de unde stau, zice. Ai mers cu autobuzul?

— Da, spun.

— Cu Charlemagne?

— Se poate s-o fi dosit într-un rucsac.

— Ce-ar fi să mergem să mâncăm ceva mai devreme după ce vin la tine? îmi propune Ethan râzând. Găsim un *happy hour* pe undeva. Ştiu un restaurant mexican aproape de spitalul veterinar. Pot să-ţi fac cinste cu un *burrito* ca să sărbătorim!

— Mă bag!

Mă tot rătăcesc în drum spre spital. Apoi încerc s-o iau pe o

străduţă, însă văd că vine un ditamai camionul din direcţia opusă. Aşa că trebuie să dau cu spatele încet, pe bâjbâite, până în strada principală, ca s-o iau prin altă parte. însă într-un final ajung. Aşa sunt eu, pe scurt. Tot ajung unde trebuie până la urmă.

Trag în parcarea restaurantului, Ethan mă aşteaptă la intrare.

— Asta-i maşina nouă? mă-ntreabă el teatral. îmi place. Nu m-am aşteptat. Eram sigur c-o să apari într-o maşinuţă roşu aprins.

— De la o vreme, prefer să iau decizii practice, râd eu când îl aud. Ţipi stabili, joburi cu normă întreagă...

— Câini de pe stradă, adaugă el.

— Eu doar o ajut pe Charlemagne să-şi găsească adevărata familie, îl corectez râzând, când intrăm în restaurant. Dar tipii stabili şi jobul cu normă întreagă sunt...

Dau să termin fraza cu un „definitive", însă îmi dau seama rapid că nu vreau.

E prea devreme să discutăm dacă avem o relaţie serioasă sau o s-avem în viitor. Avem un trecut comun şi potenţialul de a deveni o relaţie foarte pe bune, însă de-abia am început să ieşim iar împreună. Cred că mai bine îmi acord un pic de timp să visez la un viitor împreună, fără să mă exprim încă.

Cu alte cuvinte, cred că se prea poate ca Ethan să fie bărbatul cu care vreau să fiu definitiv. însă mai bine mor decât s-o zic cu voce tare.

Din fericire, şi Ethan pare să gândească la fel, pentru că se uită la mine, îmi ia mâna şi-mi spune, strângând-o:

— Ştiu ce vrei să zici.

Hostessa ne întreabă dacă vrem să stăm în sală sau la bar şi alegem barul. Când ne aşezăm, Ethan comandă *guacamole.*

— Sunt foarte mândru de tine, îmi spune el când chelneriţă pleacă.

— Mulţumesc, zic. Şi eu sunt mândră de mine. La o adică, nu-mi plăcea deloc unde m-au dus toate năravurile mele, ştii? Şi chiar mă simt motivată să încep un capitol nou.

Cred că până acum mi-a mers şi datorită faptului că lumea

crede în mine. Gabby, soţii Hudson şi Ethan m-au încurajat atât de mult, că mă simt în stare să îndeplinesc tot ce mi-am propus. în celelalte oraşe n-am avut un sistem de sprijin propriu-zis. Am avut destui prieteni şi, din când în când, iubiţi care au ţinut la mine. însă nu ştiu să fi avut pe cineva care să creadă în mine chiar şi când eu nu credeam. Acum am. Şi cred că poate îmi trebuie cineva care să-mi ţină partea ca să-mi fie bine. Cred că sunt unul din oamenii care au nevoie de oameni în jur. Din cauza faptului că n-am avut nicio problemă când au plecat ai mei, am rămas cu impresia că sunt un lup singuratic. Am crezut că n-am nevoie de nimeni.

— Ei „te admir pentru asta, îmi spune Ethan.

Chelneriţă ne aduce *guacamole*. Iau un chips şi îl înmoi în sos. însă nici n- apuc să-l duc la buze, că mă izbeşte un miros oribil.

— Vai, Doamne, e rânced sau ce? fac eu.

— Ăăă, vorbeşti de *guacamole*? mă întreabă Ethan, sincer nedumerit.

— Ia miroase-l, zic. Miroase ciudat.

— Da?

înmoaie un chips în sos, şi-l duce la nas şi-l mănâncă.

— N-are nimic, e bun.

Îl mai miros o dată – e insuportabil. Îmi duc mâna la stomac.

— Eşti bine? mă întreabă Ethan.

— Da, zic. Doar ia-mi chestia asta din faţă.

— Eşti foarte palidă. Şi ai transpirat. Pe frunte un pic.

Aşa cum am păţit şi aseară, mă trece un val de greaţă. Gâtlejul mi se încordează şi simt un gust acru. Nu cred c-o să fiu în stare să mă controlez prea mult timp. O iau cât pot de rapid spre baie, însă nu răzbesc până la vasul de toaletă. Vărs în chiuvetă. Din fericire, e o baie de o persoană.

Intră şi Ethan şi închide uşa.

— E toaleta femeilor, îi zic.

— îmi fac griji pentru tine, îmi spune.

— N-am nimic, îi răspund, însă am cam început să am dubii serioase.

— Ai zis că şi aseară ai vomitat, spune.

— Da, zic. Şi azi-dimineaţă.

— Crezi că ai gripă sau ceva? N-ar fi bine să mergi la doctor? Altfel de ce-ai vomita aşa, una-două?

De cum îmi pune ultima întrebare, ştiu că n-am gripă.

Acum înţeleg perfect de ce-mi merge atât de bine de la o vreme. Universul aliniază totul frumos, ca să dau eu cu piciorul la tot şi să fac ravagii ca de obicei.

Uraganul Hannah loveşte din nou.

Sunt însărcinată.

Când mă trezesc, aud pe cineva bâjbâind prin întuneric.

însă de văzut, nu văd pe nimeni.

— Heniy? fac eu.

De pe podea se înalţă o siluetă.

— Scuze, îmi spune el. Mi-am pierdut mobilul. Mi-am zis că poate mi-a căzut pe aici.

— Mă simt ciudat când mă gândesc că stai lângă patul meu în timp ce dorm, îi spun.

— N-am stat *lângă* patul tău, îmi spune. M-am târât un pic pe podeaua de lângă patul tău.

— Şi mai rău, râd eu.

— Nu l-ai văzut, nu? Mobilul meu? mă întreabă.

Clatin din cap.

— La naiba, spune şi-l văd cum se trage distrat de câteva elastice de păr de la încheietură.

— Mi-ai zis că o să-mi explici ce-i cu elasticele de păr, zic.

Şi îi arăt spre capul meu. încă mai am părul legat în coc cu elasticul de la el. Din fericire, acum pot să mi-l fac singură fără mare bătaie de cap. însă tot nu am nicio oglindă aici, aşa că nu ştiu dacă-mi stă bine.

— Ce memorie ai, râde el. O mulţime de pacienţi se chinuie să-şi amintească detalii mărunte după ce au suferit un accident de maşină.

— Ce pot să zic? ridic eu din umeri. Mă menţin mereu în frunte.

— Când eram în Texas, am început să găsesc elastice de păr prin tot spitalul, începe el.

Când se aşază, zâmbesc fără să vreau. îmi place că a luat un loc şi că rămâne o vreme.

— Şi nu voiam să le arunc, pentru că păreau utile, aşa că am început să le strâng. însă nimeni nu-mi cerea aşa ceva, aşa că aveam din ce în ce mai multe. Apoi într-una din zile, m-a pus şeful meu să fac ceva şi n-aveam nicio hârtie la mine, aşa că mi-am pus un elastic la mână ca să-mi amintesc, aşa cum se face cu benzile de cauciuc. Apoi am început să fac aşa de fiecare dată. Şi mai târziu am început să ţin minte aşa mai multe lucruri, nu doar unul. Dacă trebuia să-mi amintesc să fac patru lucruri, îmi puneam patru elastice. Dacă erau două şi-mi mai dădea cineva vreo sarcină, adăugam înc-un elastic.

— Şi de câte ori ţi se mai întâmpla să stai să te uiţi la mână ca să-ţi aminteşti de ce ţi-ai pus un elastic?

— Ascultă, sistemul nu e perfect, râde el.

Se apleacă o clipă. Probabil i s-a părut că vede mobilul. Se îndreaptă de spate. S-o fi înşelat.

— în fine, zice, ăsta e sistemul care mă ajută să mă organizez.

— Iar partea bună e că întotdeauna ai un elastic la tine, în caz că are nevoie vreo ţipă de aşa ceva.

— Aşa-i, zice. Numai că nimeni nu mi-a cerut vreunul vreodată în afară de tine.

îi zâmbesc.

— Cum te simţi? mă întreabă. Bine? Ai mai avut vreun spasm?

— N-am mai avut niciun spasm.

— Bine, zice, uitându-se iar prin salon după telefon.

— Am putea să sunăm, îi dau eu o idee. Pe telefon adică.

Pe noptieră, lângă mine, e telefonul de spital. îl trag mai aproape şi ridic receptorul.

— Ce număr ai?

Pe chip îi apare o expresie indescifrabilă.

— Am făcut ceva? îl întreb.

— Nu pot să-ţi dau nicio informaţie prin care să mă poţi contacta personal, îmi spune el. E interzis prin regulament

Mă simt un pic jenată. Ca să-mi spăl ruşinea, pun repede receptorul în furcă.

— A, OK. Atunci poţi să suni tu, zic. O să închid ochii.

Râde, clătinând din cap.

— Oricum n-o să ajute cine ştie ce, spune. Am oprit soneria.

îmi dau seama că şi el vrea să schimbe subiectul. Numai că nu prea ştim niciunul cum.

— Am încercat cu aplicaţia pentru depistat telefoane, îmi spune Heniy.

— A, foarte bine! exclam.

— Mi-a zis că mi-a localizat telefonul în Spitalul Hollywood Presbyterian.

— Te-a ajutat o grămadă, râd eu.

— Păi, face, dacă-l vezi cumva...

— Dacă-l văd, o să apăs pe butonaşul pentru asistente.

— Şi o să vin într-un suflet, adaugă el.

Niciunul nu mai ştie ce să mai zică, însă tot nu pleacă. Se uită la mine. Ne privim doar o clipă mai mult decât e cazul. Eu îmi întorc prima ochii, distrasă de o luminiţă albăstrie slabă,

pulsând lent.

— Evrika! exclamă el.

Izbucnesc în râs, iar el se apleacă la podea. Când se ridică iar cu telefonul în mână, nu mai e la capătul patului, ci la căpătâiul meu.

— Ştiam eu c-o să-l găsesc, spune.

îmi întind mâna spre el din instinct, ca să-l ating prieteneşte. însă îmi amintesc repede că nu suntem prieteni şi că ar fi poate ciudat să-l ating drăgăstos pe braţ sau pe mână. Aşa că mă fac că vreau să batem palma. Zâmbeşte şi bate încântat palma cu mine.

— Bine lucrat! îi zic.

O clipă, mă întreb cum ar sta lucrurile dacă aş putea să merg. Şi n-am fi la spital, ci într-un bar undeva. Dacă aş fi îmbrăcată în cămaşa mea neagră şi blugii strâmţi preferaţi. Mă-ntreb cum ar fi dac-aş avea o bere în mână şi în bar ar fi penumbră nu pentru că doarme lumea, ci pentru că dansează.

Oare e o nebunie să-mi închipui că ar veni să mă salute şi să se prezinte? Că m-ar invita la dans?

— în fine, ar fi cazul să plec, spune el. însă o să mai vin să văd ce faci. Nu-mi place să stau prea multe ore fără să ştiu că încă respiri.

Şi pleacă înainte să zic pa.

Nu ştiu. Poate, cine ştie, dacă eu şi Heniy ne-am întâlni la o petrecere, am sta de vorbă toată seara şi la sfârşit s-ar oferi să mă conducă la maşină.

Ce-i? mă întreabă Ethan. Ce-ai păţit? Iar vomiţi? Ce pot să fac?

— Nu, zic eu, clătinând încet din cap. Acum nu mai am nimic.

Mi-a venit ciclul chiar înainte să plec la L.A. îmi amintesc doar. îmi amintesc că m-am bucurat că s-a terminat mai devreme cu o zi decât era normal. îmi amintesc. *îmi amintesc.*

— N-am absolut nimic, îi zic. Poate varza aia de Bruxelles încă mai face ravagii.

— OK, spune. Păi, poate mai bine mergem acasă.

— Nu, clatin eu din cap. Hai să mai stăm până când

putem să vorbim cu veterinarul despre Charlemagne.

— Eşti sigură?

Mă uit la telefon. îmi vine să ies fuga să-mi iau un test de sarcină, însă n-am cum să-l las pe Ethan baltă fără să mă-ntrebe ce e. Şi nu pot să-i destăinui aşa ceva. Nici măcar nu sunt în stare să mă gândesc la posibilitatea asta până nu devine mai mult decât o simplă posibilitate.

— Bine, spune. Dacă într-adevăr n-ai nimic.

— N-am nimic.

Şi aşa am început cu minciunile.

— Ies primul, spune. Să n-aibă careva impresia că facem sex aici.

Gluma mă ia pe nepregătite şi mă trezesc râzând zgomotos.

— OK, zic, zâmbind.

Ethan iese pe furiş şi mai rămân o vreme în baie.

Respir regulat, încercând să-mi controlez creierul şi corpul. Apoi iau telefonul şi caut pe Google singura chestie care mă poate convinge că mă înşel. Singura dovadă pe care o am că poate nu sunt însărcinată.

pot să fiu însărcinata dacă mi-a venit ciclul

„Nu poţi să ai menstruaţie pe perioada sarcinii…" Inima îmi bate mai lent. încep să mă liniştesc. S-ar putea ca totul să fie în regulă. „însă unele femei pot avea sângerări vaginale în timpul sarcinii".

Dau clic pe altceva.

„Vara mea nu a ştiut că e însărcinată patru luni pentru că i-a venit ciclul în toată perioada sarcinii".

Dau iar clic.

„Se poate să îţi vină în continuare ciclul în primele luni de sarcină din cauza
sângerării de implantare, atunci când ovulul e implantat în
uter".

Fir-ar să fie!

„De obicei sângerarea este mai redusă şi mai scurtă decât un ciclu normal".

închid telefonul şi mă las la podea.

în ciuda tuturor soluţiilor de bun-simţ la care puteam să

recurg, am rămas însărcinată. Şi nu cu bărbatul arătos, fermecător şi perfect cu care încep să cred că o să-mi petrec restul vieţii.

Ci cu nesimţitul ăla însurat, cu doi copii, din New York.

încerc să mă stăpânesc. Nu m-ajută cu nimic să mă prăbuşesc sau să explodez m momentul ăsta. Trag aer în piept. Deschid uşa. Ies din baie şi mă duc la Ethan, la masă.

— Cum vrei să ne omorâm timpul? mă întreabă. Să lăsăm baltă *guacamole-le* ăsta oribil şi să-ţi găsim un rulou cu scorţişoară?

O să mă părăsească. Omul cu care mă potrivesc perfect. Bărbatul care de-abia aşteaptă să-mi ofere un rulou cu scorţişoară. O să mă părăsească.

— Ştii ce? clatin eu din cap. Hai să comandăm nişte *burrito* şi să-i hăpăim.

— Sună divin, îmi spune, făcându-i semn chelneriţei. Comandăm. Vorbim despre jobul lui. Glumim. Şi mâncăm chipsuri de porumb.

Cu fiecare chips şi fiecare glumă, îmi îngrop noua informaţie în adâncurile minţii. Uit de probleme şi mă concentrez pe ce am în faţă.

Mă pricep de minune să mă prefac că totul e în regulă. Mă pricep să ascund adevărul. O clipă parcă şi eu ajung s-o cred. Când dăm gata *burrito-uiile,* parcă am uitat tot.

O luăm spre maşini, stabilind să ne vedem la spitalul veterinar.

— Eşti perfectă, îmi spune Ethan, închizându-mi portiera. Ştii?

Când îl aud, mi-e perfect clar că n-am uitat *nimic.*

— Nu vorbi aşa, îi zic. Nu-i deloc adevărat.

— Ai dreptate, spune. Tu eşti mult prea drăguţă. îmi trebuie o fată mai puţin drăguţă.

Când ajungem înapoi la spitalul veterinar, doctorul e liber pentru noi.

Ne conduce într-o sală de control şi un asistent ne-o aduce pe Charlemagne, care vine în fugă la mine.

— Aici îmi eşti! îi zic, luând-o în braţe.

— Aşadar, dumneavoastră aţi găsit-o? ne întreabă doctorul.

— Da, răspunde Ethan. Fugea pe stradă.

Doctorul îşi ia un aer consternat.

— Ei bine, nu are niciun cip. Şi nici nu e sterilizată. Plus că e malnutrită. Ar trebui să cântărească cu două, trei kilograme mai mult.

Doctorul e un bărbat înalt, cu o barbă sură şi deasă şi păr cărunt.

— Nu pare cine ştie ce, însă când e vorba de un câine aşa de mic…

— Da, spune Ethan. E un deficit serios.

— Aveţi idee câţi ani are? întreb.

— Păi, încă nu i-au crescut de tot dinţii, aşa că e pui.

— Cam cât să aibă?

— Patru, cel mult cinci luni, spune doctorul. Din câte pot să-mi dau seama, probabil că stă cu cineva care nu prea are grijă de ea…

— Aşa deci, zic.

— Sau e în stradă de ceva vreme.

îmi vine cam greu să cred că e de mult timp pe stradă. Câinii care trăiesc pe străzi nu dau buzna în mijlocul drumului. Pare să contrazică însuşi principiul supravieţuirii celui mai puternic exemplar. Dacă ai obiceiul să fugi pe mijlocul străzii, mai ales în toiul nopţii, probabil n-o să prinzi prea multe zile, cu traficul nemilos din… de oriunde.

— Adesea, lumea nu-şi sterilizează căţeluşele, urmează doctorul, şi apoi se miră că sunt gestante.

Ha!

— Dacă, pe neprevăzute, se trezesc că trebuie să aibă grijă de o căţeluşă care- şi alăptează puii, oamenii se simt copleşiţi.

Clar.

— Se mai întâmplă să-i ţină până nu mai fac faţă, ca apoi să lase puii pe stradă.

Dumnezeule mare.

Mă uit la Ethan, care pare tulburat, neştiind cât de incomod

de aproape de adevăr e doctorul. E normal. Şi eu sunt tulburată. Ştiu că oamenii sunt groaznici şi fac tot felul de grozăvii, mai ales când e vorba de fiinţe lipsite de apărare, m special animale. însă, când mă uit la Charlemagne, îmi vine greu să înţeleg. De- abia am întâlnit-o şi deja am impresia că sunt în stare să fac orice pentru ea.

— Deci nu avem ce să facem, spune Ethan. Dacă vrem să-i găsim stăpânii.

— Păi, cel puţin nu pe calea asta, răspunde doctorul, ridicând din umeri. Aţi putea să puneţi anunţuri în zona în care aţi găsit-o sau să mergeţi din poartă m poartă. în orice caz, dacă vă gândiţi cumva s-o păstraţi, asta vă recomand să faceţi, în loc să încercaţi să-i găsiţi proprietarul iniţial, dacă are.

— A, face Ethan, nu ne...

— Dacă ne gândim într-adevăr, îl întrerup eu, am putea să-i facem o programare la dumneavoastră ca să rezolvăm tot ce e de rezolvat? S-o sterilizăm şi să-i punem cip?

— Da, răspunde doctorul. Şi trebuie vaccinată. Putem să vă ajutăm şi s-o îngrăşaţi. însă, dacă o să aibă acces continuu la mâncare, cred că o să reuşească singură.

— Bine, spune Ethan. Mulţumim foarte mult.

Dă mâna cu doctorul şi eu fac la fel.

— Cu plăcere, spune doctorul. E o scumpă. Sper s-o ajutaţi să-şi găsească un proprietar bun. Dacă nu, vorbiţi la recepţie şi o să vă ajutăm să-i găsiţi un adăpost unde nu se ucid animalele. Nu-i deloc uşor. Mai sunt o mulţime de alţi câini în oraş care trebuie ţinuţi undeva, însă facem ce putem.

Plecăm de la spital după apusul soarelui, când s-a lăsat răcoarea. O ţin pe Charlemagne în braţe, înfăşurându-mi lesa pe mână. Tremură un pic, poate i-e frig. Mă întreb însă fără să vreau dacă ştie ce soartă incertă are.

— Ce crezi? îl întreb pe Ethan.

— Nu ştiu, spune Ethan.

Am rămas lângă maşini. O clipă, nu-mi vine să cred că am cumpărat maşina chiar în după-amiaza aia. Parcă a trecut o veşnicie de atunci.

— Nu prea pot să ţin un câine în casă.

— Ştiu, zic.

— Bine, vreau s-o ajut şi nu vreau să ajungă în stradă, însă nu voiam deloc să- mi iau câine, spune el. Şi nu ştiu cum ai putea s-o iei tu, nu? Pentru că...

— Pentru că încă n-am casa mea.

— Aşa e.

Ethan se uită la mine. Eu mă uit la Charlemagne. N-am de gând s-o duc la adăpost. N-o duc şi gata. După tot ce s-a întâmplat azi, nici eu nu ştiu ce-o să se aleagă de mine. Eu şi Charlemagne suntem surori în spirit. Suntem două zăpăcite care dau buzna în stradă fără să se gândească.

E adevărat că o dau tot timpul în bară cu purtarea mea necugetată şi sunt genul de femeie care nu-şi dă seama că e însărcinată nici când e cât se poate de evident, însă mai ştiu şi că aşa cum mă vâr singură în buclucuri, mă şi descurc să ies din ele. Poate o să reuşesc să ies cu Charlemagne din bucluc aruncându-ne cu capul înainte.

Noi două am mers cu autobuzul şi ne-am descurcat doar cu un rucsac şi un zâmbet. Suntem o echipă. E a mea.

— N-o dau iar pe mâna celor care au maltratat-o, zic. Deşi n-am putea să-i găsim nici dacă am vrea. Şi clar n-o s-o las pe stradă sau gata s-ajungă la un
adăpost criminal.

Ethan se uită la mine. îmi dau seama că-mi înţelege logica, însă nu prea reuşeşte să mă urmărească până la concluzii.

— OK... spune. Atunci ce facem?

— O s-o păstrez, zic. Asta o să fac.

Nu e problema lui. E problema mea. Eu *aleg* să o iau în grijă.

Nu-mi scapă paralelismul situaţiei. Poate şi de-asta m-am hotărât. Poate situaţia în care mă aflu e o manifestare fizică a stării mele sufleteşti.

Sunt însărcinată cu un copil care nu e al lui. Adopt un câine pe care nu şi l-a dorit. N-am de gând să-l implic şi pe el în aşa ceva.

— OK, spune. Păi, diseară poate să rămână la mine şi vedem mâine ce hotărâm pe termen lung.

La plural. *Vedem* mâine ce *hotărâm* pe termen lung.

— Lasă, îi zic, luând-o spre maşină. Diseară mai bine

dorm la Gabby.

— Nu rămâi la mine?

— Cred că cel mai bine e să dorm acolo, zic eu, clătinând din cap. N-are nimic dacă stă Charlemagne o noapte.

Ba are. Mark are alergie la câini. Dacă mă duc cu Charlemagne la ei, o să fie cam nasol din partea mea. însă trebuie să iau un pic distanţă de Ethan. Trebuie să fiu singură.

— Poate să stea şi la mine, spune el. Diseară. Pe bune.

Clatin iar din cap şi mă duc de lângă el. Deschid portiera. O las pe Charlemagne pe scaunul din faţă şi o închid în maşină.

— Nu, îi zic. E bine aşa. E mai bine să facem aşa.

— Bine, spune el, clar întristat. Dacă asta vrei.

— Te sun mâine, îi zic.

îmi aruncă doar un „Bun", cu ochii în pământ, fără să mă privească în faţă. E supărat, însă nu vrea să se vadă. Aşa că se urcă în maşina lui cu o înclinare din cap.

— Atunci ne-auzim mâine, îmi spune pe geam, apoi aprinde farurile şi pleacă.

Mă urc în maşină. Mă uit la Charlemagne. Dintr-odată, lacrimile pe care mi le-
am ţinut toată seara îmi inundă ochii.

— Am dat-o-n bară, Charlemagne, îi zic. Am stricat totul.

Charlemagne îşi linge lăbuţa, de parcă nici nu vorbesc.

— Acuma ce fac? o întreb.

Dacă te-ai uita la noi de afară, ai crede că m-aştept să-mi şi răspundă. Aşa de sinceră şi disperată par. Şi poate că-i adevărat cumva. Poate că, dacă ar începe să vorbească brusc şi mi-ar spune ce trebuie să fac să dreg situaţia, aş fi mai degrabă uşurată decât şocată.

Din păcate, Charlemagne rămâne un câine normal, în loc să fie unul vrăjit. îmi las capul pe volanul noii mele maşini la mâna a doua şi plâng. Şi plâng. Şi plâng. Şi plâng.

Şi mă întreb când o să trebuiască să-i spun lui Michael.

Şi mă întreb când o să trebuiască să-i spun lui Ethan.

Şi mă întreb cum o să-mi permit să cresc un copil.

Şi mă întreb cum am putut naibii să fiu aşa de proastă.

Şi mă întreb dacă nu cumva mă urăşte universul, dacă nu cumva mi-e dat să- mi distrug mereu viaţa şi să nu mai ajung niciodată prea departe.

Mă întreb dacă o să fiu o mamă singură pe viaţă. Dacă o să mai vorbească Ethan vreodată cu mine. Dacă ai mei o să vină să-mi vadă copilul sau o să trebuiască să iau avionul cu tot cu bebeluş de sărbători.

Şi apoi mă întreb ce-o să spună Gabby. Mi-o închipui spunându-mi că o să fie totul bine. Mi-o închipui spunându-mi că e un copil predestinat. Mi-o închipui spunându-mi că o să fiu o mamă minunată.

Iar apoi mă întreb dacă e adevărat Dacă o să fiu într-adevăr aşa.

Iar apoi... într-un final... mă întreb cum e copilul meu.

Şi atunci mă izbeşte realitatea în faţă.

O să am un copil.

Mă trezesc surâzând slab, cu chipul scăldat de lacrimi grele, de frică.

— O să am un copil, îi spun lui Charlemagne. O să devin mamă.

De data asta mă aude. Şi, deşi nu începe să vorbească dintr-odată ca prin farmec, se ridică, trece peste consola centrală şi vine la mine în poală.

— Acum am rămas doar noi două, zic. Şi un copil. O să ne descurcăm, nu?

Se face covrig în poala mea şi se culcă. însă, ceea ce mi se pare grăitor, sunt convinsă că dacă ar putea să vorbească, mi-ar răspunde că da.

dimineaţă, când aud o bătaie în uşă. Sunt singură în salon. De-abia m-am trezit de câteva minute. Locul mi-e pe jumătate desfăcut şi părul îmi atârnă pe umeri.

Ethan vâră capul pe uşă.

— Salut, îmi zice încet, aproape în şoaptă. Pot să intru?

— Sigur, spun.

Mă bucur să-l văd. Poate că pe vremuri m-am îndrăgostit un pic de ideea că între noi s-ar mai putea naşte o relaţie

romantică, însă acum înţeleg că nu-i adevărat. Probabil că întotdeauna o să-l iubesc cumva, o să-mi rămână în inimă, însă dacă am ieşi iar şi am fi împreună, ar însemna să regresăm, nu? Am venit la
Los Angeles ca să las trecutul în urmă şi să-mi pun la punct viitorul. M-am mutat
la Los Angeles ca să mă schimb. Şi aşa am de gând să şi fac.

însă asta nu înseamnă că nu putem să ţinem unul la celălalt şi că nu putem fi prieteni.

Bat uşor cu palma în pat, invitându-l să se aşeze chiar lângă mine.

— Cum te simţi? mă întreabă el după ce se aşază.

Are în mână o cutie de prăjituri. Sper că e ce vreau eu să fie.

— Ce-ai acolo, un rulou cu scorţişoară? îl întreb zâmbind.

îmi întinde cutia, zâmbindu-mi şi el.

— Ţi-ai amintit, zic.

— Cum era să uit?

— Uau! fac eu, deschizând cutia. E imens.

— Ştiu, spune. Am văzut că au aşa ceva acum câţiva ani, la o patiserie din
Westside, şi m-am gândit la tine. Ştiam că o să-ţi placă la nebunie.

— Ce mă bucur! Bine, o să-mi trebuiască furculiţă şi cuţit.

E mult prea mare ca să-l mănânc singură pe tot Hotărăsc să-l împart cu Heniy diseară. îi dau cutia înapoi lui Ethan.

— Ai putea s-o pui pe masă?

— Nu vrei să-l mănânci acum?

Aş cam vrea să-l mănânc, însă prefer să-l aştept pe Heniy. Clatin din cap.

— Nu mi-ai răspuns, spune el. Când te-am întrebat cum te simţi.

— Sunt bine, zic, dând din mână liniştitor. Mă simt bine. Am şi momente mai proaste, însă m-ai prins într-un moment bun acum. Am auzit că azi o să-mi încerc scaunul cu

rotile.

Îl văd pe Ethan schimbat la faţă. Doar o clipă, îmi dau seama cât de trist e pentru ceilalţi să mă vadă încântată de un scaun cu rotile. însă nu mă las descurajată. Aşa am ajuns în punctul ăsta al vieţii. îmi trebuie un scaun cu rotile. Ceea ce e în *regulă*. Mergem mai departe.

Ethan se uită într-o parte, apoi în podea. Se uită în toate părţile, numai la mine nu.

— Ce-i? îl întreb. Ce te supără?

— Totul pare atât de lipsit de noimă, asta-i tot, spune el, uitându-se la mine. Că te-a lovit o maşină. Că era să te pierd. Când am auzit ce-ai păţit, imediat m- am gândit... ştii, ar fi trebuit să fie cu mine. Dac-aş fi reuşit să te conving să rămâi cu mine în oraş, nu te-ai fi aflat în mijlocul străzii când... Cum să zic, poate că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă... aş fi făcut altceva?

E cam absurd, nu? Felul în care ne agăţăm de evenimente şi consecinţele lor fie ca să ne învinovăţim, fie ca să ne disculpăm. El n-are nimic de-a face cu ce s- a întâmplat. Eu am ales să mă duc acasă cu Gabby şi Mark, pentru că aşa am hotărât. Nouă miliarde de alegeri diferite în viaţă m-ar fi adus în alt punct şi spre alt viitor. N-are sens să ne concentrăm pe o singură alegere. Decât dacă vrem să ne pedepsim singuri.

— Am tot întors problema pe toate feţele, îi zic. Zile în şir am zăcut în patul ăsta întrebându-mă dacă nu trebuia de fapt să acţionăm altfel.

-Şi?

— Şi... nici nu contează.

— Cum adică nu contează?

— Adică totul se întâmplă dintr-o anumită cauză. Adică totul are un sens. N- am rămas cu tine în seara aia pentru că nu trebuia să rămân. Nu asta mi-a fost dat să fac.

Se uită la mine. Nu spune nimic.

— Ştii, continui eu, poate noi doi am fi ieşit în seara aia şi am fi rămas să ne distrăm până-n zori. Poate am fi bătut tot oraşul până dimineaţă, tot discutând despre sentimentele noastre şi rememorând vremuri apuse. Sau poate am fi plecat

de la barul ăla şi ne-am fi dus în altul, unde am fi dat peste Matt Damon, şi ne-ar fi spus că părem nişte oameni mişto, aşa că o să ne dea o sută de milioane de dolari ca să ne deschidem o fabrică de rulouri cu scorţişoară.

Ethan râde.

— Habar n-avem ce s-ar fi întâmplat. însă, orice ar fi fost, nu ne-a fost dat să se întâmple.

— Chiar crezi asta? mă întreabă Ethan.

— Cred că n-am de ales, îi zic. Altfel înseamnă că viaţa mea e un dezastru total.

Altfel înseamnă că am pierdut copilul aiurea.

— însă da, spun. Chiar cred asta. Cred că mi-e dat să fac ceva anume. Că tuturor ne e dat să facem ceva anume. Şi mai cred că universul, Dumnezeu sau cum vrei să-i spui ne îndrumă pe calea cea bună. Şi cred că trebuia s-o aleg pe Gabby. Nu trebuia să rămân cu tine.

Ethan rămâne tăcut o vreme. Apoi îmi spune, privindu-mă:

— Bine. N-a fost... cred că n-a fost să fie.

— Oricum, încerc eu să glumesc, hai să fim serioşi. Dac-aş fi rămas cu tine, am fi ajuns să ne sărutăm şi să stricăm totul. E mai bine aşa. Putem să fim m sfârşit prieteni. Prieteni buni, adevăraţi.

Se uită la mine ţintă. O vreme nu spunem nimic.

— Hannah, eu... începe Ethan într-un final.

Se întrerupe când intră Heniy pe uşă.

— A, scuze, face Heniy. Nu ştiam că ai un vizitator.

Mă simt mai înviorată când îl văd. E în uniforma albastră de azi-noapte.

— Am crezut că eşti în tura de noapte, zic. Deanna e asistenta de zi.

— O înlocuiesc, zice. Doar dimineaţa. Dacă vă deranjez, pot să vin mai târziu.

— A, face Ethan.

— Nu ne deranjezi, zic în acelaşi timp.

Ethan se adună şi se uită la mine.

— Ştii ce? Mai bine aş lua-o spre serviciu, spune.

— Bine. Mai treci pe la mine curând?

— Da, spune. Sau poate o să te externeze peste câteva zile.

— Da, spun. Poate.

— Oricum, zice, sper să-ţi placă ruloul cu scorţişoară.

— îi plac la nebunie rulourile cu scorţişoară, râde Henry.

— Ştiu, zice Ethan, uitându-se la el. De-asta i l-am şi adus.

Am încercat trei teste de sarcină în toaleta farmaciei CVS de pe strada lui Gabby. Aş fi putut s-o las pe Charlemagne în maşină, însă mi s-a părut prea groaznic, chiar şi dac-aş fi lăsat geamurile crăpate, aşa că am vârât-o în rucsac şi am luat-o cu mine. A schelălăit de vreo două ori în baie, însă nimeni n-a părut să se sinchisească.

Toate trei testele au ieşit pozitiv. Şi n-am fost câtuşi de puţin surprinsă.

Acum e aproape nouă seara şi trag în faţa casei lui Gabby. Probabil a auzit maşina, pentru că se uită pe fereastră. Când o văd, râd. Parc-ar fi o cotoroanţă. Aproape că mă aştept să strige la mine: „Ce-i cu hărmălaia asta?”

Când deschid uşa casei, cu Charlemagne după mine în lesă, Gabby e acolo să mă întâmpine. Chiar mă simt prost, apropo. Mă simt prost că am venit acasă la Mark cu un câine. Ştiu că are alergie, însă asta nu mă opreşte. Doar că n-am putut să rămân la Ethan. Şi n-am putut s-o abandonez nici pe Charlemagne. Şi aşa se explică.

— Ţi-ai luat maşină? mă întreabă Gabby.

E în pijama.

— Unde-i Mark? o întreb.

Charlemagne e în spate. Nu cred c-o vede Gabby.

— Lucrează iar până târziu, spune Gabby.

— Am noutăţi, îi zic.

— Ştiu, ţi-ai luat maşină.

— Ei, da, mai am nişte noutăţi.

Charlemagne latră şi Gabby se uită la mine chiorâş.

O trag pe Charlemagne în faţă.

— Ţi-ai luat câine?

— Am adoptat-o, îi zic. îmi pare foarte rău.

— Ai adoptat un câine?

— Pot să stau la voi doar în seara asta? I-am luat lui Mark o groază de pastile antialergice.

Scot cele cinci cutii cu medicamente pe care le-am luat de la raionul de antihistaminice fără reţetă.

— Ăăă... cred că da? face Gabby, uitându-se la mine.

— Minunat. Mulţumesc. Am noutăţi.

— Alte noutăţi?

încuviinţez din cap, însă Gabby se uită mai departe lung la mine. Mă uit şi eu la ea, neştiind dacă e cu adevărat pregătită pentru aşa ceva. Dacă şi eu sunt cu adevărat pregătită.

— Poate mai bine ne aşezăm, îi spun.

— Trebuie să mă aşez înainte?

— *Eu* trebuie să mă aşez, îi zic.

Ne ducem la canapea. O iau pe Charlemagne şi mi-o pun în poală. Charlemagne se dă repede jos şi se aşază pe canapea. Văd că Gabby nu prea ştie dacă vrea să aibă un câine pe canapeaua ei, aşa că o iau pe Charlemagne şi o aşez pe podea.

— Sunt însărcinată.

Când îmi aud vocea, când mă aud pronunţând cuvintele, mă năpădeşte un val de emoţii. Mă apucă plânsul. îmi îngrop faţa în mâini.

La început, Gabby nu prea spune nimic, însă nu după mult timp îi simt mâinile pe încheieturi. O simt cum îmi trage palmele de pe faţă. O simt cum îmi propteşte degetele ei sub bărbie, ca să mă oblige să mă uit la ea.

— Ştii că o să fie bine, nu? îmi spune.

O privesc printre lacrimi, dând din cap şi chinuindu-mă să spun „Da".

— Ethan ştie? mă întreabă.

— Nimeni nu ştie, clatin eu din cap. în afară de tine. Şi de Charlemagne.

— Cine-i Charlemagne? mă întreabă Gabby.

Mă uit la câine şi-l arăt cu degetul.

— A, face Gabby. Aşa e. Logic. Nici n-am crezut că mai există oameni cu numele ăsta.

încep iar să plâng.

— Hei, îmi spune ea. Haide. E o veste bună.

— Ştiu, spun, plângând mai departe.

— E al lui Michael, zice ea, de parcă de-abia acum se prinde.

— Da, zic.

Charlemagne începe să scâncească şi să ţopăie, încercând să vină pe canapea lângă noi. Gabby se uită la ea, o ia de jos şi mi-o pune în poală, unde se face covrig şi închide ochii. Chiar mă simt sincer mai bine cu ea în poală.

— OK, opreşte-te un pic din plâns, îmi spune Gabby.

Mă uit la ea suspinând.

— O să fie bine, o să facem faţă situaţiei.

— Cine, noi?

— Păi, doar n-am să te las baltă la greu, cap sec ce eşti, îmi răspunde ea.

Felul în care îmi spune „cap sec" mă face să mă simt iubită, aşa cum nu m-am
mai simţit de mult. O zice de parcă n-aş avea pic de minte dacă aş ajunge să cred că sunt de una singură. Şi e plăcut să ştiu cât de absurdă i se pare ideea asta şi ce prostie enormă ar fi din partea mea să cred aşa ceva.

— Ştii că, peste mulţi ani, o să-ţi aminteşti totul şi o să-ţi spui că e cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat în viaţă, nu?

— Sunt însărcinată cu copilul unui bărbat însurat, pufnesc eu, şi ştiu destul de sigur c-o să-mi distrugă relaţia cu fostul şi noul meu iubit.

— întâi şi-ntâi, îmi spune ea, hai să nu ne dăm cu presupusul. Nu ştii ce-o să zică Ethan.

— Ştii ce cred eu că n-o să zică? „Hei, Hannah, de-abia aştept să-mi asum responsabilitatea de a creşte copilul altuia".

Desigur că am dreptate. De-asta schimbă Gabby subiectul.

— O să-ţi iubeşti copilul, îmi spune ea. Ştii, nu? Eşti un om aşa de iubitor. Poţi să oferi atâta iubire şi le eşti atât de loială celor pe care-i iubeşti. Ai idee ce mamă grozavă o să fii?

Ai idee cât de iubit o să se simtă copilul ăsta? Şi tanti Gabby o să-l iubească mult, mult de tot, până-n soare şi în stele.

Râd fără să vreau.

— Hannah, poţi s-o faci. Şi într-o bună zi, cât de curând, nici n-o să mai reuşeşti să-ţi închipui ce sens a avut viaţa ta înainte.

Poate are dreptate.

— Şi dacă mă concediază tatăl tău chiar înainte să mă angajeze? „Bună. Salutare. Mi-ai oferit un post pe vremea când nu ştiai că sunt însărcinată, iar
acum nu mai poţi să scapi de mine".

— De-asta ai vomitat la cină, spune Gabby.

— Taică-tău ar fi trebuit să se prindă.

Sincer, probabil şi eu ar fi trebuit să mă prind.

— Tu te-auzi? vorbim despre taică-meu aici, omul care a ales florile pe care le-au purtat partenerii noştri la balul de absolvire. Taică-meu, care ţi-a scos cu penseta cioburi micuţe din talpă după ce ai scăpat din mână vaza de cristal preferată a mamei.

— Vai, nici să nu-mi aminteşti, zic.

— Bine, dar asta încerc eu să spun. Taică-meu te iubeşte. Nu-ţi zic aşa, de dragul de a-ţi zice. Vreau să spun că eşti în inima lui. Taică-meu te iubeşte. Amândoi părinţii mei te iubesc. Le place să-ţi poarte de grijă. Taică-meu n-o să te concedieze când o să afle că eşti însărcinată. Ai mei o să sară în sus de fericire şi o să zică în stânga şi-n dreapta că în sfârşit o să aibă şi nepoţi.

încep să râd.

— Mai mult decât atât, n-are cum să te concedieze pentru că eşti însărcinată. E ilegal. Oricine de la Resurse umane ştie aşa ceva.

De cum o aud spunând „Resurse umane", îmi amintesc ce-am vorbit cu Joyce. îmi amintesc că mi-a spus că am asigurare şi concediu de maternitate. O clipă doar, mai că o cred pe Gabby. Totul o să fie bine.

— Bine, zic. Atunci nu mi-am pierdut slujba.

— Şi nu ne-ai pierdut nici pe mine, pe ai mei, pe Mark

şi... Se uită la câine şi zâmbeşte. Şi pe Charlemagne, adaugă.

— Trebuie să-l sun pe Michael să-i zic, nu?

— Nu? Da? face ea. Habar n-am. însă o să ne gândim amândouă. O să punem în balanţă plusurile şi minusurile.

— Da?

— Da. Şi o să aflăm răspunsul. După care trecem la fapte.

Vorbeşte de parc-ar fi floare la ureche.

— Iar Ethan s-ar putea să nu mă părăsească?

— S-ar putea, spune ea, deşi nu pare la fel de încrezătoare, însă îţi zic de- acum, dacă te părăseşte înseamnă că n-a fost să fie.

— Tu crezi în destin? o întreb.

Nu ştiu de ce, dar cred c-o să mă simt mai bine dacă e vorba de destin. Aşa scap basma curată, nu? Dacă ăsta a fost destinul, înseamnă că nu mai trebuie să- mi bat atâta capul cu greşelile şi consecinţele faptelor mele. Dacă te încrezi în destin e ca şi cum ai zbura pe pilot automat.

— Glumeşti!? Absolut. Există o forţă pe lumea asta, n-ai decât să-i spui cum vrei. Eu se întâmplă să cred că e Dumnezeu, îmi spune ea. Oricum ar fi, ne împinge în direcţia bună, ne ţine pe calea cea bună. Dacă Ethan îţi spune că nu e-n stare să accepte că eşti însărcinată, nu el îţi e sortit. Ţi-a fost dat să fii cu altcineva. Şi o să trecem şi prin *asta* tot împreună. O să trecem prin absolut tot împreună.

închid o clipă ochii şi când îi deschid, lumea pare mai luminoasă.

— Bun, şi ce fac acum?

— Mâine-dimineaţă îţi luăm vitamine prenatale şi te programăm la un obstetrician ca să vedem în câte luni eşti.

— Probabil cel puţin opt săptămâni, îi spun. Nu m-am mai culcat de ceva timp cu Michael.

— OK. Atunci ştim o chestie. Oricum te programăm.

— Vai, am băut o bere, gândesc cu voce tare. Săptămâna trecută la bar.

— Nu-i nimic, o aud. O să fie bine. Se mai întâmplă. Nu te-ai îmbătat. Te-am văzut.

Sunt o mamă groaznică. Deja. Deja sunt groaznică.

— Nu eşti o mamă groaznică, dacă asta te îngrijorează, îmi spune Gabby, ştiind aproape mai bine decât mine cum îmi merge mintea.

Mi-o ia pe Charlemagne din poală şi-mi face semn să mă ridic. Ne conduce pe amândouă în camera mea.

— Se mai întâmplă. Şi n-are nimic. Şi de mâine o să începi să înveţi ce nu mai trebuie să faci şi ce trebuie. Şi o să te descurci fenomenal.

— Chiar crezi? o întreb.

— Chiar cred, îmi răspunde ea.

îmi pun pijamaua. Gabby se culcă de-o parte a patului dublu. Charlemagne se întinde lângă ea.

— E tare drăgălaşă micuţa Charlemagne, spune Gabby. Cum de-a ajuns la mine acasă?

— E o poveste lungă, râd eu. Cu mine luând fără să mă gândesc o decizie alimentată de hormoni, îmi dau seama acum.

— Ei, e o scumpă, râde Gabby. îmi place s-o ştiu aproape.

— Şi eu, zic, uitându-mă la Charlemagne.

— Urăsc prostia asta de alergie la câini a lui Mark, spune ea. Hai s-o ţinem aici în cameră la noapte, să vedem dacă-l apucă mâncărimile. Pun pariu că n-o să-l apuce. Pun pariu că e doar în capul lui.

Mă vâr râzând în pat lângă Gabby. îmi ia mâna.

— Totul o să fie minunat, ştii doar, îmi spune ea.

— Aşa sper, zic, răsuflând adânc.

— Nu, spune ea. Repetă şi tu. Totul o să fie minunat.

— Totul o să fie minunat, zic.

— Totul o să fie minunat, mai spune ea încă o dată.

— Totul o să fie minunat.

Ştii ce, mai că încep s-o cred.

Gabby stinge lumina.

— Când o să te trezeşti în toiul nopţii şi o să-ţi aminteşti cu groază că eşti însărcinată, îmi spune ea, să mă trezeşti. Sunt aici.

— OK, zic. Mulţumesc.

Charlemagne se culcuşeşte între noi şi atunci mă întreb dacă nu cumva *nouă* ne-a fost scris să fim împreună: eu, Gabby şi Charlemagne.

— Eu şi Mark am început să discutăm posibilitatea unui copil, spune ea.

— Uau, pe bune?

Chiar dacă sunt însărcinată, nu reuşesc parcă să concep cum vine aia să devii părinte.

— Da, spune ea. Poate curând. Aş putea să-mi propun să rămân însărcinată mai repede. Aşa, copiii noştri o să fie de-o vârstă.

— O să-i silim să fie prieteni la cataramă.

— Fireşte, spune ea. Sau poate o să-l părăsesc pe Mark şi gata. Tu şi cu mine am putea să-ţi creştem împreună copilul. Aşa nici nu mai trebuie să nasc. Am fi noi două şi copilul.

— Şi Charlemagne? întreb.

— Da, spune. Cel mai adorabil cuplu de lesbiene din lume.

Râd.

— Singura problemă ar fi că nu mă simt atrasă de tine, spune ea.

— Idem, îi zic.

— însă gândeşte-te numai. Ar fi copilul unui cuplu interrasial de lesbiene. Ar fi admis la cele mai bune şcoli.

— Gândeşte-te ce pedigri ar avea.

— întotdeauna am zis că Dumnezeu a greşit când ne-a făcut hetero.

— Mă străduiesc să mă conving că Dumnezeu nu face greşeli, o corectez eu râzând.

Heniy bifează una-alta şi lasă jos fişa.

— Doctoriţa Winters zice să încercăm scaunul cu rotile, îmi spune el cu glas neliniştit, de parcă facem cine ştie ce lucru interzis.

— Acum? Noi doi? zic.

— Păi, eu, ca bărbat, pot să ridic mai multe greutăţi

decât asistentele. Aşa că eu o să te iau şi o să te aşez în scaun.

— N-ai de unde să ştii, spun. Poate că toate asistentele sunt în stare să ridice la fel de multe greutăţi cât tine şi habar n-ai, pentru că nu le-ai întrebat niciodată

— Mă rog, indiferent cine cât ridică, e treaba mea să te pun în scaunul cu rotile. însă înainte de asta avem de discutat.

— A, fac eu. OK, zi.

îmi spune că s-ar putea să mă doară. îmi spune că o să mă obişnuiesc treptat. La început nu prea avem ce să facem, decât să trecem în scaun şi să ne mişcăm un pic. Simpla mutare în scaun s-ar putea să mă extenueze. Apoi Henry începe să mă decupleze de la o parte din aparatele pe care am început să le simt ca pe nişte membre suplimentare. Lasă perfuzia la locul ei. îmi spune că o să o luăm cu noi peste tot cât sunt în spital.

— Te simţi pregătită? mă întreabă, după ce a terminat cu tot în afară de mine.

— Pe cât posibil, îi zic.

Mi-e teamă. Dacă doare? Dacă nu funcţionează? Dacă o să trebuiască să zac în patul ăsta până la moarte şi n-o să mă mai mişc niciodată, şi gata? Dacă n-o să mai am parte decât de jeleu fără zahăr şi carne de pui uscată toată viaţa? O să zac aici, în halatul meu de spital cu despicătură în spate, câte zile oi avea.

Vai, Doamne. Vai, Doamne. Halatul ăsta are despicătură în spate.

Heniy o să-mi vadă fundul.

— O să-mi vezi fundul, aşa-i? îl întreb când vine spre mine.

E meritul lui că nu-mi râde imediat în nas.

— N-o să mă uit, îmi răspunde el.

Nu ştiu dacă e un răspuns destul de bun.

— Sunt asistent medical, Hannah. Ai un pic de încredere în mine. N-o să trag cu ochiul la fesele tale ca să mă distrez.

Nu pot să nu râd cât mă gândesc ce opţiuni am. Adică mă gândesc că n-am nicio altă opţiune dacă vreau să scap din patul ăsta.

— în regulă? mă întreabă el.

— în regulă, zic.

Mă ia de picioare şi mă întoarce. Mă dau încet mai înspre el.

Vine lângă mine şi mă cuprinde cu un braţ de talie şi pe celălalt şi-l strecoară sub picioarele mele.

— Unu, începe el.

— Doi, zic şi eu.

— Trei! zicem într-un glas, apoi mă ridică în braţe şi, în doar câteva secunde, sunt în scaunul cu rotile.

Sunt într-un scaun cu rotile.

Cineva a trebuit să mă ia pe sus şi să mă pună într-un scaun cu rotile.

Eram însărcinată, însă copilul a murit.

— Eşti bine? mă întreabă Heniy.

— Da, zic şi scutur din cap ca să-mi alung gândurile negre din minte. Da! continui. De-abia aştept să începem! Unde mergem?

— Nu prea mergem nicăieri de data asta, îmi răspunde el. în momentul ăsta nu vrem decât să te simţi confortabil în scaun şi să te obişnuieşti cu el. Poate dăm câteva ture prin salon.

— Ei, haide, zic, întorcându-mă spre el. Vreau să ies din salonul ăsta. De zile întregi fac pipi în ploscă. Vreau să văd ceva.

— Mai am şi alţi pacienţi de verificat, îmi spune el, uitându-se la ceas.

Am înţeles. Trebuie să-şi vadă de slujbă. Eu sunt doar parte din slujba lui.

— OK, zic. Zi-mi cum funcţionează.

începe să-mi arate cum să împing roţile şi cum să opresc. Ne mişcăm prin salon. îmi iau atâta avânt, că intru într-un perete şi Heniy vine în fugă la mine şi mă trage.

— Oho, stai aşa, îmi spune. Ia-o uşurel.

— Scuze, zic. Mi-a scăpat de sub control.

— Cred că ştim de-acum că n-o să concurezi niciodată la Formula 1.

— Cred că varianta asta nu mai e valabilă de când m-a

lovit maşina.

Heniy ar putea să mă compătimească în momentul ăsta. însă nu o face. îmi place. Chiar îmi place mult asta.

— Păi atunci să nu te-apuci nici să pilotezi avioane, îmi spune. Sau ai tăiat deja varianta de pe listă când te-a lovit un avion?

Mă uit indignată la el.

— Aşa vorbeşti cu toţi pacienţii tăi? îl întreb.

Poftim. Asta mă întreb de zile întregi. Şi am vorbit de parcă nici nu mă sinchisesc de răspunsul lui.

— Doar cu cei neascultători, îmi spune.

Apoi se apleacă şi se sprijină în braţele scaunului. Şi-a apropiat faţa mult de a mea, încât îi văd porii şi punctişoarele aurii ale irişilor. Dacă ar fi oricare alt bărbat în locul lui, aş crede că o să mă sărute.

— Dacă s-ar întâmpla cumva să ieşi din salon în scaunul tău, îmi spune el cu un zâmbet viclean, sunt sigur că mi-ar lua ceva să te prind şi să te aduc înapoi.

Heniy îşi ia încet mâinile de pe scaunul meu, dându-se la o parte.

Nu mă uit la uşă, ci la el.

— Adică dacă s-ar întâmpla să-mi îndrept roţile într-acolo şi să rulez afară pe hol... încep eu.

— S-ar putea să nu observ decât după ce ai luat o gură de aer curat afară.

— Deci e în regulă dacă fac asta? îl întreb fără să-mi iau ochii de la el, rulând spre uşă.

— Da, e în regulă, râde el.

— Şi dacă ajung în prag?

— Vedem noi ce se întâmplă, ridică el din umeri.

O iau tot înainte. Deja mă dor braţele de cât m-am opintit.

— Şi dacă îmi fac vânt peste prag?

— Atunci mai bine ţi-ai lua ochii de la mine şi te-ai uita pe unde mergi, spune el râzând, chiar când intru cu roata în tocul uşii.

— Hopa, fac eu, dând în spate şi luând-o ca lumea.

După care ies pe hol în scaunul meu.

E mai multă agitaţie decât mi-am închipuit. Sunt mai multe secţii şi asistente decât am apucat să văd din salonul meu. Şi cu toate că sigur trag în piept acelaşi aer ca în patul meu de spital, mi se pare cumva mai proaspăt. Holul e şi mai şters şi banal decât mi l-am închipuit cât zăceam în pat. Podeaua e curată lună sub roţi. Pereţii din lateral sunt într-o nuanţă de crem inofensivă. însă cumva mă simt de parcă am aterizat pe lună. O fracţiune de secundă, totul mi se pare nou şi străin.

— Gata, Magellan, îmi spune Heniy, apucând mânerele scaunului. Ai făcut destule descoperiri pe ziua de azi.

Când trecem înapoi pragul salonului, îi mulţumesc.

— Pentru puţin, îmi răspunde el, dând din cap. Mă duce la pat. Eşti gata?

încuviinţez din cap, pregătindu-mă sufleteşte. Ştiu c-o să mă doară când o să
mă ia pe sus şi o să mă lase pe pat.

— Haide, îi zic.

îşi strecoară braţele pe sub picioarele mele. îmi spune să-l cuprind de gât cu braţele şi să mă ţin bine. Apoi se apleacă şi-şi trece un braţ pe după talia mea. îi ating bărbia cu fruntea – e neras.

Aterizez înapoi în pat cu un bufnet. Mă ajută să-mi îndrept picioarele şi mă înveleşte la loc cu pătura.

— Cum te simţi? mă întreabă.

— Bine, zic. Bine.

De fapt, îmi cam vine să plâng. îmi vine să vărs ditamai lacrimile. Nu vreau să mă întorc în patul ăsta. Vreau să mă ridic de aici şi să mă mişc de colo-colo, să- mi trăiesc viaţa, să fac una-alta şi să văd ce e de văzut. Acum ştiu cât de superb e să stau pe hol. N-am niciun chef să zac iar în pat.

— Bun, spune. Cred că Deanna o să intre de tură în vreo oră. O să vină să vadă ce faci. O să-i zic doamnei doctor Winters că totul a decurs bine azi. Pun pariu că nu mai ai mult până începi fizioterapia. Ţine-o tot aşa.

Ştiu că e normal ca asistenţii să le ureze pacienţilor s-o „ţină tot aşa". Ştiu foarte bine. Cred că tocmai asta mă deranjează.

Heniy dă să iasă pe uşă.

— Mersi, îi strig.

— Cu plăcere, îmi spune. Pe diseară. Apoi, dintr-odată pare nesigur: Adică... doar dacă eşti trează.

— Ştiu, îi zic zâmbind.

Fără să vreau, îmi dă impresia că de-abia aşteaptă să ne vedem. Se poate să mă înşel. însă nu cred.

— Pe diseară.

îmi zâmbeşte şi pleacă.

Sunt atât de agitată, că nici nu-mi găsesc locul, însă, cum nu sunt în stare să fac nimic, dau drumul la televizor. Stau şi aştept să se întâmple ceva interesant. Nu se întâmplă nimic.

Deanna vine să mă controleze de mai multe ori. Altceva nu se mai întâmplă.

E mare, mare, mare plictiseală în spitalul ăsta, totul e liniştit, steril şi plictisitor. închid televizorul şi mă culc pe-o parte, cât pot. încerc să adorm.

Mă trezesc de-abia când vine Gabby să mă vadă, la şase jumate. Are o cutie de pizza în mâini şi un teanc de reviste americane.

— Mamă, ce mai sforăi, îmi spune ea. Jur că te-am auzit încă din hol.

— Ei, taci, zic. Când ai dormit aici peste noapte, Heniy a zis că faci ca un buldozer.

Se uită la mine, lăsând pizza şi revistele pe masă.

— Cine-i Heniy?

— Asistentul de noapte, zic. Nimeni.

Tocmai pentru că am zis că e nimeni dau impresia că ar fi cineva. Mă prind prea târziu de asta. Gabby ridică din sprânceană.

— Sincer, îi spun cu un ton egal. Nu-i decât asistentul de noapte.

— OK... spune.

Apoi mă las moale şi-mi îngrop obrajii roşii în palme.

— Of, fac eu, uitându-mă iar la ea. Mi s-au aprins călcâiele rău de tot, de-a dreptul jenant, după asistentul de noapte, de-mi vine să mor.

unt în săptămâna a unsprezecea. Copilul e sănătos. Totul

pare în ordine. Theresa Wînthrop, doctoriţa mea, m-a asigurat că nu doar mie mi s-a întâmplat să nu-mi dau seama că sunt însărcinată decât aproape după primul trimestru. Aşa că mă simt parcă un pic mai bine.

O luăm spre maşină, însă Gabby mă opreşte.

— Cum te simţi, cu tot ce s-a întâmplat? Ştii că nu trebuie să faci nimic dacă nu vrei. încă nu e prea târziu la unsprezece luni.

Nu-mi zice nimic nou. Toată viaţa am crezut în dreptul de a alege. în asta cred din toată inima. Şi poate, dacă nu m-aş crede în stare să-i ofer copilului un cămin sau o viaţă bună, aş apela la o altă opţiune. Nu ştiu. N-avem cum să ştim ce-am face în alte condiţii. Ştim doar ce-o să facem în cele cu care ne confruntăm.

— Ştiu că nu trebuie, îi zic. Eu aleg să merg mai departe.

Gabby zâmbeşte. Nu se poate abţine.

— Nu trebuie să mă întorc imediat la serviciu, îmi spune. Pot să-ţi fac cinste cu prânzul?

— Nu, e OK, îi zic. Vreau să ajung acasă până nu face Charlemagne pipi peste tot pe la voi.

— Nu-i nimic, spune. Mark n-a zis deloc că l-ar mânca pielea azi-dimineaţă, apropo. Acuma ştiu sigur că e numai în capul lui. Deja am de gând să-l conving să rămâi la noi cu tot cu Charlemagne. De fapt, suntem pe lângă cabinetul lui. Ce-ar fi să-i facem o surpriză şi să-l scoatem la masă, ca să începem campania de convingere? Plus că vreau să-i văd faţa când o să-i spui unde-am fost azi- dimineaţă.

— Chiar îmi fac probleme că vă distruge câinele meu casa.

— Ce sens are să-ţi iei casă dacă te sinchiseşti de un pic de pipi acolo? face Gabby.

— OK. Dar să nu vii să mi te plângi că ţi-a pătat parchetul din lemn de esenţă tare.

Ne urcăm în maşină şi mergem câteva străzi mai încolo, iar Gabby coteşte într-o parcare subterană şi opreşte. N-am mai fost niciodată la cabinetul lui Mark. Acum îmi dau seama că a

trecut ceva timp de când am fost ultima oară la dentist.

— Ştii ce, dacă tot am venit, zic, chiar ar trebui să-mi fac o programare pentru un detartraj.

Gabby râde şi ne urcăm în ascensor. Apasă pe butonul pentru etajul cinci, însă nimic. Uşile se închid şi ne trezim că am coborât la primul nivel al parcării. Când se deschid uşile, urcă o doamnă în vârstă. îi ia vreo treizeci de ani să se mişte.

Eu şi Gabby îi zâmbim politicos şi Gabby apasă iar pe butonul de la etajul cinci, care se aprinde de data asta, într-o nuanţă vie şi îmbietoare de portocaliu.

— La ce etaj mergeţi? o întreabă pe doamna în vârstă.

— Trei, vă rog.

Ascensorul începe să urce şi se deschide iar la nivelul la care ne-am urcat. Gabby îşi dă ochii peste cap spre mine.

— Dacă ştiam c-o să oprească liftul de zece ori până ajungem, aş fi propus să mergem înainte la masă, îmi şopteşte ea.

încep să râd.

Şi atunci apare Mark în faţa noastră.

Sărută o blondă într-o fustă-creion.

abby s-a dus acasă la Mark pe la zece. Nu l-am mai văzut pe Mark de când am ajuns la spital. Ceea ce nu-i neapărat ciudat, noi doi n-am fost niciodată prea apropiaţi. Ce e ciudat e că Gabby tot vine pe aici seara şi în pauza de prânz, în timp ce Mark n-a trecut deloc. Gabby tot spune că de la o vreme Mark lucrează până târziu. Se pare că săptămâna asta a trebuit să meargă la o conferinţă de medicină dentară din Anaheim. Nu prea ştiu cine ştie ce despre cum trăiesc dentiştii, însă mi-am închipuit întotdeauna că sunt genul de oameni care nu întârzie niciodată la cină. Se pare că Mark e altfel. Oricum ar fi, programul lui încărcat mă ajută mult, aşa Gabby îşi petrece timpul cu mine, ceea ce e tot ce-mi doresc.

De când a plecat, citesc revistele pe care mi le-a adus. îmi plac mai mult decât alea britanice. Ceea ce mă bucură, doar am dormit mai toată ziua, aşa că sigur n- o să mă ia oboseala o vreme.

— Ştiam eu că te găsesc trează, spune Heniy, intrând

în salon.

împinge un scaun cu rotile.

— Credeam că ţi-ai luat liber la noapte, zic.

— M-am dus acasă azi-dimineaţă, clatină el din cap. Am dormit opt ore, am mâncat, m-am uitat la televizor. Am ajuns la lucru ceva mai devreme.

— A, fac eu.

— M-am dus să văd ce fac ceilalţi pacienţi şi dorm toţi, n-au nevoie de mine.

— Deci... urmează o nouă lecţie? îl întreb.

— Mai degrabă o aventură, aş zice eu.

Se uită agitat la mine, de parcă facem ceva interzis. Ideea de a face ceva
interzis mă încântă. De la o vreme nu mai fac nimic, doar aştept să mă vindec.

— Bravo! exclam. Haide, ce-am de făcut?

Coboară bara laterală a patului. îmi trage picioarele spre el. Ne mişcăm ca azi- dimineaţă, doar că mai repede, mai uşor şi mai exersat. în câteva clipe sunt în scaun.

îmi privesc picioarele, în scaun. Heniy ia pătura de pe pat şi mi-o pune în poală.

— Dacă ţi se face cumva frig, îmi spune.

— Şi ca să nu mi se vadă pe sub halat, zic.

— Bine, şi de-asta, însă n-am vrut s-o zic.

Se duce în spate, îmi fixează punga cu morfină intravenoasă de scaun şi mă împinge înainte.

— Unde mergem? îl întreb.

— Unde vrem, îmi răspunde.

Ieşim pe hol.

— Ei? mă întreabă iar. încotro o apucăm mai întâi?

— La cantină? propun.

— Nu te-ai săturat de mâncarea de la cantină? mă întreabă.

— Ai dreptate. Ce-ar fi să mergem la un automat? propun atunci.

încuviinţează din cap şi pornim.

Am plecat din salon! Mă mişc prin spital!

Câţiva doctori şi asistente stau pe la vreo două uşi de salon, însă în rest holurile sunt pustii. E linişte, se mai aude doar din când în când câte un bipăit regulat.

însă mă simt de parcă aş zbura pe o autostradă californiană într-o decapotabilă.

— Care e filmul tău preferat? îl întreb în timp ce dăm iarăşi colţul, pe un alt coridor din multele coridoare ale spitalului.

— *Naşul,* îmi răspunde el pe un ton sigur.

— Ce răspuns plictisitor, h zic.

— Ce? De ce?

— Pentru că e previzibil. Cui nu-i place *Naşul*?

— Ei, îmi pare rău, îmi spune. Nu pot să iubesc alt film doar pentru că toată lumea îl iubeşte.

Mă întorc să mă uit la el. Se strâmbă la mine.

— Nu poţi să-ţi forţezi inima să vrea altceva, presupun, zic.

— Aşa e, spune. Dar al tău?

— N-am aşa ceva, răspund.

— Nu poţi să mă pui să aleg fără să alegi şi tu unul, râde Heniy.

— De ce nu? E o întrebare valabilă. Doar că, din întâmplare, n-am niciun răspuns.

— Alege un film la întâmplare. Unul care-ţi place.

— Păi, tocmai asta e problema. Că mereu o să răspund altfel. Uneori mă gândesc că filmul meu preferat e *File de poveste*[3]. însă apoi îmi zic că nu, *Toy Story* e evident cel mai bun film din istorie. Iar alteori sunt convinsă că niciun film n-o să atingă nivelul lui *Rătăciţi printre cuvinte*[3]. Nu reuşesc să mă hotărăsc şi pace.

— Gândeşti prea mult, îmi spune el. Asta-i problema cu tine. Te chinui prea tare să găseşti răspunsul perfect când *orice* răspuns e bun de fapt.

— Ce vrei să zici cu asta? îl întreb.

Ne-am oprit în faţa unui automat de băuturi, însă nu asta voiam.

— Stai aşa, am zis să mergem la un automat de

gustări. Nu la un automat de cola.

— îmi cer scuze, regină Hannah a Holului, spune el şi împinge mai departe căruciorul. Dacă te mai întreabă cineva care e filmul tău preferat, zi *File de poveste* şi gata.

— Dar uneori nici eu nu ştiu dacă e filmul meu preferat.

— Nu contează, e un răspuns bun, asta voiam să zic. E ca atunci când te-am întrebat ce puding îţi place cel mai mult şi mi-ai enumerat toate trei aromele. Alege una şi gata. Nu trebuie să găseşti varianta perfectă tot timpul. Găseşte una bună şi alege-o pe aia. Dacă făceai aşa, acum am fi discutat deja despre culorile noastre preferate.

— Culoarea ta preferată e bleumarin, zic.

— Aha, face el. însă poţi să ghiceşti după uniforma mea, aşa că nu m-ai convins că ai puteri telepatice.

— Care-i a mea? îl întreb.

Văd un automat la capătul holului. Şi chiar sper că Henry are nişte bani la el, pentru că eu nu mi-am luat.

— Nu ştiu, spune. însă pun pariu că oscilezi între două culori.

îmi dau ochii peste cap, însă nu mă vede. Are dreptate. Asta mă enervează.

— Violet şi galben, zic.

— Lasă-mă să ghicesc, mă tachinează el cu glas glumeţ. Uneori îţi place galbenul, însă alteori, când vezi ceva violet, ai impresia că de fapt asta e culoarea ta preferată.

— Ei, taci, îi zic. Amândouă sunt frumoase.

— Şi, adaugă el când ajungem la automat, oricare e bună. Scoate un dolar din buzunar. Am doar un dolar, îmi spune. Trebuie să ne luăm ceva împreună.

Aşa tratezi fetele când ieşi cu ele? glumesc eu şi pe loc regret că am deschis gura.

Râde şi schimbă subiectul.

— Ce ne luăm?

Trec în revistă automatul. Gustări sărate, dulci, ciocolată, unt de arahide, covrigei, alune. Mi-e imposibil. Mă uit iar la el.

— O să te superi pe mine, îi zic.

— Trebuie să-ţi alegi un singur lucru, râde el. N-am decât un dolar.

Mă uit la fiecare gustare în parte. Pun pariu că lui Henry h plac biscuiţii Oreo. Nu există om să nu-i placă biscuiţii Oreo. N-o să vezi.

— Oreo, zic.

— Aşa să fie, spune el.

Strecoară dolarul în fantă şi apasă pe butoane. Biscuiţii îmi cad chiar în faţă, la nivelul meu. îi scot din sertar şi deschid ambalajul. îi dau un biscuit lui Heniy.

— Mulţumesc, îmi zice.

— *Eu* îţi mulţumesc, h răspund. Doar tu ai făcut cinste.

Muşcă din biscuit. Eu îl mestec cu totul.

— Poţi să mănânci un Oreo cum ai chef, spune el.

— Ăsta-i sloganul de la biscuiţii Reeses. Poţi să mănânci un Reeses cum ai chef, îl corectez eu. Of, Doamne! mai bine ne luam biscuiţi Reeses.

Mai scoate un dolar din buzunarul uniformei şi-l vâră în automat.

— Ce? Mi-ai zis că n-ai decât un dolar la tine! M-ai minţit!

— Ei, nu te supăra aşa. Oricum aveam de gând să-ţi iau două chestii, spune el. încerc doar să te ajut să te hotărăşti mai uşor.

Mi-o zice râzând, aşa că deschid gura, scandalizată, şi-l lovesc în braţ.

— Câtă neobrăzare, îi zic.

— Hei, face el. Doar ţi-am făcut cinste cu *două* deserturi, nu unul.

Pachetul de biscuiţi cade în sertar. îl iau şi-i dau şi lui un biscuit.

— Aşa e, zic. Şi m-ai scos la plimbare pe hol. Ceea ce probabil nu trebuia să faci.

— Nu era în program, nu, spune el, muşcând din biscuitul cu unt de arahide.

Eu l-am terminat pe al meu, l-am hăpăit dintr-o înghiţitură.

Aş putea să-l întreb chiar acum de ce se poartă aşa de frumos cu mine. De ce- mi acordă atât de mult timp. însă mă tem că dacă n atrag atenţia, o să înceteze.
Aşa că nu spun nimic. Doar n zâmbesc.
Mă duci înapoi tot aşa, mai ocolit? îl întreb.
— Sigur, spune. Vrei să vezi cât poţi să te împingi singură cu braţele?
— Da, zic. E o idee grozavă.
E un asistent foarte bun. Un ascultător atent. Pentru că astami doresc cu adevărat pe lumea asta. Vreau să încerc singură, ştiind că dacă mă lasă puterile, o să mă ajute cineva s-o scot la capăt.
Mă întoarce în direcţia bună şi rămâne în spatele meu.
— Dă-i bătaie, îmi spune. Sunt cu tine.
Mă opintesc în roţi şi el mă urmează.
Mă opintesc.
Şi mă opintesc.
Şi tot aşa.
Străbatem două holuri lungi până simt nevoia să mă odihnesc.
— Te duc eu de-aici, se oferă el şi începe să mă împingă de mânere. O ia spre un ascensor şi apasă pe buton. Ţi-e somn? Vrei să te-ntorci în salon?
Mă răsucesc atât cât pot, ca să mă uit la el.
— Să zicem că nu mi-e somn, ce-am face atunci?
Râde. Uşile ascensorului se deschid. Mă împinge înăuntru.
— Trebuia să-mi închipui că n-o să alegi să dormi.
— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce-am face?
Mă ignoră deocamdată şi apasă pe butonul de la etajul unu. Coborâm. Când se deschid uşile, mă împinge pe un coridor lung.
— Chiar nu vrei să-mi spui?
Heniy clatină din cap zâmbind. Apoi dăm colţul şi deschide o uşă.
Mă inundă o pală de aer rece, proaspăt.
Mă împinge înainte. Ne aflăm într-o curte interioară pentru fumători. Un fumoar minuscul, murdar, înnegrit, frumos,

răcoritor şi absolut vital.

Trag adânc aer în piept.

Aud cum trec maşinile pe stradă. Văd luminile oraşului. Simt miros de smoală şi metal. în sfârşit, nu mă mai desparte niciun perete sau fereastră de lumea care se roteşte pe axa ei.

Deşi mă străduiesc să mă controlez, simt că-mi dau lacrimile.

Aerul pe care-l trag şi-l eliberez din plămâni mi se pare mai plăcut şi mai revigorant decât tot aerul pe care l-am respirat de când m-am trezit. închid ochii şi ascult sunetele traficului. Când mi se preling câteva lacrimi din ochi, Henry îngenunchează lângă mine.

E la nivelul meu. Suntem iar faţă în faţă.

Scoate un şerveţel din buzunar şi mi-l întinde. Şi chiar în clipa când mă atinge cu mâna şi îmi întâlneşte privirea, nu mai e nevoie să mă-ntreb ce s-ar întâmpla dacă ne-am întâlni la o cină undeva. Ştiu ce s-ar întâmpla.

M-ar conduce acasă.

— Eşti gata? mă întreabă. S-o luăm înapoi.

— Da, zic, pentru că ştiu că e vremea şi că e de tură şi nu trebuia să ieşim.

Nu pentru că mă simt pregătită. Nu sunt. însă când mă împinge înăuntru şi uşa se închide după noi, pentru prima dată mă bucur atât de mult că sunt vie, că aş merge bucuroasă cam oriunde.

— Eşti un asistent foarte bun, h zic când o luăm înapoi spre salon. Ştii, nu?

— Aşa sper, îmi spune. îmi place mult meseria mea. Parcă pentru ea m-am născut.

Intrăm în salonul meu şi îmi împinge scaunul cu rotile lângă pat.

— Ia-mă de gât, îmi spune, trecându-şi braţele pe sub picioarele mele.

Mă conformez.

Mă saltă din cărucior şi mă ţine o clipă în braţe, cât sunt de grea. E atât de aproape, că-i simt în nări mirosul de săpun al pielii şi aroma vagă de ciocolată din respiraţie. Are genele mai negre şi mai lungi decât am observat şi buzele mai pline. Sub

ochiul stâng are o cicatrice subţire.

Mă lasă pe pat. Aş putea să jur că m-a ţinut un pic mai mult decât trebuia.

Probabil că e cel mai romantic moment din viaţa mea şi eu am pe mine un halat de spital.

Viaţa e total imprevizibilă.

— Mă scuzaţi, se aude un glas sever de pe hol.

Eu şi Heniy ridicăm ochii şi vedem o asistentă în cadrul uşii de la salonul meu. E mai în vârstă, un pic stafidită. Părul deschis la culoare îi e prins cu o clamă în formă de fluture. E într-o uniformă roz pal, cu o jachetă cu model asortată.

Heniy se trage imediat de lângă mine.

— Credeam că în a doua jumătate a nopţii e Eleanor de tură în locul tău, spune asistenta.

— Probabil că m-ai confundat cu Patrick, răspunde Henry, clătinând din cap. El a solicitat să-l suplinească altcineva până la şapte.

— Bine, spune ea. Putem să discutăm după ce termini?

— Sigur, spune Heniy. Vin imediat.

Asistenta pleacă, înclinând din cap.

Heniy se poartă cu totul altfel de-acum.

— Noapte bună, îmi spune şi dă să plece.

— Mulţumesc, îi strig când e gata să iasă. Chiar m-am...

— Pentru puţin, îmi răspunde el de pe hol, fără să se uite la mine.

Gabby aruncă cu diverse chestii prin casă. Ditamai chestiile. Chestii din porţelan. Care se izbesc de pereţi şi se fac ţăndări. Charlemagne e la picioarele mele. Stăm în uşa camerei de oaspeţi. încerc să nu mă bag. însă deja sunt implicată.

Gabby nu s-a mai întors la serviciu. Am dus-o cu maşina acasă, iar ea a stat uitându-se în gol drept în faţă, fără să vadă şi să audă nimic parcă. Nu prea a zis nimic toată după-amiaza. Am tot încercat s-o întreb dacă e bine. Am tot încercat să-i ofer mâncare sau apă, însă m-a refuzat. A rămas ca o stană de piatră nesimţitoare toată după-masa.

Apoi, de cum a intrat Mark pe uşă şi a zis „Lasă-mă să-ţi explic", a prins iar viaţă.

— Nu mă interesează ce-ai de zis, i-a răspuns Gabby.

— Haide, Gabby, merit să-mi dai şansa să... a avut el tupeul să-i răspundă.

însă atunci s-a trezit că Gabby aruncă cu o revistă în el. N-aveam cum s-o
învinovăţesc pentru aşa ceva. Până şi eu m-aş fi apucat să arunc cu chestii în el, de cum aş fi auzit cum scoate tâmpeniile alea pe gură. Gabby a început să arunce cu ce avea la îndemână. Alte reviste, o carte de pe măsuţa de cafea. Apoi a aruncat telecomanda. S-a desfăcut şi bateriile au zburat prin aer. Atunci eu şi Charlemagne am dat fuga la adăpost.

— Ce caută câinele ăsta aici? a întrebat Mark şi a început să se scarpine încet la încheieturi.

Nici nu cred că-şi dădea seama ce face.

— Lasă-mă dracului cu câinele! i-a strigat Gabby. A stat la noi toată noaptea şi nici n-ai observat. Aşa că nu mă lua în pizda mă-sii cu câinele acuma, bine?

— Gabby, hai să vorbim.

— Du-te dracului!

— Ce căutai la mine la serviciu azi? a întrebat-o el.

— Oho, cred că glumeşti! De-asta îţi arde ţie acuma, cum am ajuns să te prind!

Atunci s-a dus în bucătărie şi s-a apucat să distrugă obiecte mai serioase. De porţelan.

Şi aşa am revenit în prezent.

— Cine e? urlă Gabby la el.

Mark nu răspunde. Nu poate nici s-o privească în ochi.

Gabby se opreşte o clipă şi se uită la dezastrul din jur. Umerii îi cad. Dă cu ochii de mine pe margine.

— Ce fac aici? întreabă.

De fapt, nu vorbeşte nici cu mine, nici cu Mark. Se adresează cumva camerei, casei.

Profit de moment şi o iau printre cioburi spre ea, ca s-o îmbrăţişez. Atunci vine şi Mark la noi.

— Nu, i-o tai dur. Nu te-atinge de ea.

Mark se dă mai în spate.

— Pleci din casa asta, îi spune Gabby din braţele mele.

Mă apuc s-o mângâi pe spate, s-o liniştesc, însă mă împinge de lângă ea.

— Ia-ţi catrafusele şi du-te, h cere.

— E şi casa mea, spune Mark. Nu vreau decât câteva minute să vorbim.

— Ia-ţi. Catrafusele. Şi du-te, repetă Gabby cu un glas ferm şi încrâncenat.

E o adevărată forţă.

Mark se gândeşte dacă să se opună sau nu – se vede pe faţa lui. însă apoi se dă bătut şi merge în dormitor.

— Faci ce trebuie, îi zic lui Gabby.

— Ştiu, îmi răspunde.

Se aşază la masa din sufragerie şi înlemneşte iar.

Charlemagne o ia spre noi, însă Gabby o vede înaintea mea.

— Nu! strigă la ea. Ai grijă.

Se ridică, se duce încet la Charlemagne şi o ia în braţe, trecând-o dincolo de farfuriile sparte de pe jos. Apoi se aşază înapoi la masă, cu Charlemagne în poală.

Mark trece vijelios prin diverse încăperi ale casei, strângându-şi lucrurile. Trânteşte uşile. Oftează tare. E fix momentul potrivit să-mi dau seama că niciodată nu l-am avut la inimă.

Trec aşa mai bine de patruzeci şi cinci de minute. în casă e linişte, se aud doar mişcările bărbatului care eliberează casa. Gabby parcă a încremenit. Doar din când în când îi schimbă locul lui Charlemagne în poală. Eu am rămas aproape, în picioare, gata să mă pun în mişcare sau să deschid gura când e momentul.

Mark vine în sfârşit în living. Ne uităm lung la el de la masă.

— Plec, spune.

Gabby nu-i răspunde.

El aşteaptă, sperând ceva de la ea. însă nu primeşte nimic.

Se duce la uşa casei şi Charlemagne sare pe podea.

— Charlemagne, nu, zic.

Trebuie să repet ca să se oprească.

Mark se uită la ea, clar încă nedumerit că avem în casă un căţel pe nume Charlemagne, însă ştie că n-o să-l lămurească nimeni.

Deschide uşa casei. Dă să iasă, când Gabby deschide gura.

— De când e toată povestea asta? îl întreabă ea tare şi răspicat.

Nu-i tremură deloc vocea. Nu i se frânge. Nu e gata să izbucnească în plâns. Se controlează perfect. Cel puţin pe moment.

Mark se uită la ea şi clatină din cap. Ridică privirea în tavan. Are lacrimi în ochi. Se şterge la ochi şi îşi trage nasul.

— Nu contează, spune el tot tare, însă clar ruşinat.

— Te-am întrebat de când e povestea asta.

— Gabby, nu face asta...

— De când?

Mark se uită în jos, la picioare, apoi la ea.

— De aproape un an, îi răspunde.

— Poţi să pleci, îi spune ea.

Mark îi întoarce spatele şi se conformează. Gabby se duce la fereastră să se uite cum pleacă.

După ce s-a dus, se întoarce în sfârşit spre mine.

— îmi pare atât de rău, Gabby, îi zic. îmi pare tare rău. E un nemernic.

Gabby se uită la mine.

— Şi tu te-ai culcat cu bărbatul alteia, îmi spune ea.

Nu e nevoie să tragă vreo concluzie. Nu-i nevoie să spună cu voce tare ce sunt sigură că gândeşte.

— Da, zic eu, asumându-mi acţiunile mele şi ruşinându-mă profund. Şi n-a fost deloc bine. Nici ce-a făcut Mark nu e bine.

— însă ţi-am zis că asta nu înseamnă că eşti un om rău, spune. Ţi-am zis că încă poţi să fii un om frumos, minunat.

— Da, aşa e, încuviinţez din cap.

— Şi i-ai făcut aşa ceva altui om.

Mi-ar plăcea să pretind că e altceva. îmi vine să zic că relaţia mea cu Michael nu-i ceva la fel de grav ca aceea dintre Mark şi

femeia aia. Mi-ar plăcea să mă ascund iar după pretextul că *n-am ştiut.* însă am ştiut. Şi nu m-am comportat deloc altfel.

M-am culcat cu soţul alteia. N-ar fi trebuit să fac aşa ceva.

Iar acum sunt însărcinată cu copilul lui. Şi o să fiu mamă.

Degeaba mă prefac că nu m-am ales cu copilul ăsta ca urmare a unei greşeli, ăsta e adevărul.

Iar acum ştiu că trebuie să privesc adevărul în faţă. Trebuie să recunosc ce am făcut ca să pot să depăşesc momentul.

— Da, zic. M-am purtat groaznic. Aşa cum şi Mark şi femeia aia s-au purtat groaznic cu tine.

Gabby se uită la mine. O trag spre canapea şi ne aşezăm amândouă.

— Am greşit. Iar atunci ai înţeles că încă sunt un om bun şi nu m-ai judecat, pentru că aveai încredere în mine. A fost o adevărată binecuvântare pentru mine. Că ai crezut în mine. Am început şi eu să cred în mine. Am început să schimb ce-aveam de schimbat. însă nu trebuie să faci la fel cu ei. Pe ei n-ai decât să-i urăşti.

Jur, parcă schiţează un zâmbet.

— Putem să-i urâm amândouă cât trebuie şi apoi, într-o zi, când ne simţim mai puternice, probabil că o să-i iertăm pentru imperfecţiunile lor şi purtarea groaznică. într-o zi, mai curând decât îţi închipui, pun pariu că o să fim chiar în stare să le dorim binele şi să nu ne mai gândim deloc la ei, pentru că ne-am văzut de viaţa noastră. însă nu trebuie să crezi aşa ceva acum. Acum poţi să-l urăşti şi gata. Şi eu pot să-l urăsc pentru ce ţi-a făcut. Şi poate că într-o zi o să se schimbe. O să fie un om care în trecut a făcut ceva ce n-o să mai facă niciodată, în toată viaţa lui.

Gabby se uită la mine.

— Sau o să rămână un om de rahat pentru totdeauna şi mai bine nu mai ai nicio treabă cu el, dacă se poate, h zic. Mai e şi varianta asta.

Zâmbeşte atât de slab şi de rapid, că nici nu ştiu dacă nu mi s-a părut cumva.

— îmi pare rău, îmi spune în cele din urmă. Nu voiam să te târăsc şi pe tine în povestea asta. Pur şi simplu am... îmi

pare rău.

— Nici să nu te mai gândeşti, zic.

Gabby începe să plângă cu faţa în palme şi mi se prăbuşeşte în braţe.

— Nici măcar n-are alergie la câini, spune. De ani de zile vreau să-mi iau un câine şi n-am putut din cauza lui, numai că jur că e doar în capul lui. Pun pariu că nici măcar nu are alergie.

— Păi, acum ai câine, h zic. Măcar cu un lucru bun te-ai ales. Ce-ar fi să stăm să ne gândim la alte chestii bune deocamdată? Ce-ar mai fi? Uita mereu să scoată gunoiul? îşi lăsa prosopul ud pe pat?

— Are penisul mic, spune Gabby, uitându-se la mine. Pe bune, e ca un creion de buzunar. Ah, ce bine e că pot să recunosc asta, spune ea, izbucnind în râs. Nu mai trebuie să mă prefac că n-are penisul mic.

încep să râd şi eu.

— N-aş fi crezut c-o să începi cu asta, însă e OK! Merge.

Gabby râde – un hohot adânc.

— Vai, Doamne, Hannah, spune. Prima dată când l-am văzut, m-am întrebat: *Unde-i restul?*

Râd în aşa hal de-acum, că mă sufoc.

— Nu se poate, inventezi, zic.

— Nu, zice, ridicând mâinile de parcă jură solemn. Pur şi simplu are un penis oribil.

Ne prăpădim amândouă de râs, ne-au dat lacrimile. Apoi, dintr-odată, trebuie să ne oprim. Simt cum se schimbă atmosfera dintre noi aşa cum se simte trecerea de la vară la toamnă. După o zi cu soare urmează una fără.

— Of, Hannah, face ea, vârându-se la pieptul meu.

Charlemagne stă la picioarele noastre.

— Şşşş, o liniştesc eu, mângâind-o pe spate. E în regulă. O să fie bine.

— Nu ştiu dacă-i adevărat, spune ea, cu faţa vârâtă m mine.

— Este, zic. E adevărat.

Se uită la mine cu ochii înroşiţi şi sticloşi. Are faţa umflată de plâns. Pare disperată, bolnavă. N-am mai văzut-o niciodată aşa. Ea m-a văzut pe mine aşa. Eu n-am văzut-o.

— Ştiu c-o să fie bine, pentru că eşti Gabrielle Jannette Hudson. Eşti o forţă de neoprit. Eşti cea mai puternică femeie pe care o ştiu.

— Cel mai puternic om, spune ea.

— Hm?

Nu ştiu dac-am înţeles ce-a zis.

— Sunt cel mai puternic *om* pe care-l ştii, îmi spune ea, ştergându-se la ochi. Nu contează genul.

Are perfectă dreptate. E cel mai puternic om pe care-l ştiu. Nu contează dacă e femeie sau bărbat.

— Ai dreptate, zic. De-asta ştiu c-o s-o scoţi cu bine la capăt.

începe să suspine. A intrat în hiperventilaţie.

— Poate a avut un motiv bun. Sau n-am înţeles eu ceva.

Aş vrea să-i spun că e posibil să fie aşa, că, cine ştie, există vreo informaţie care pune totul într-o lumină mai bună. Vreau să-i zic asta pentru că vreau să fie fericită. însă mai ştiu şi că nu-i adevărat. Şi dacă cineva te iubeşte şi şi-a pus încrederea în tine, ai datoria să spui adevărul, chiar şi când e îngrozitor.

— Te-a înşelat aproape un an de zile, îi spun. N-a fost o simplă greşeală sau o confuzie de moment.

Se uită la mine şi o apucă iar plânsul.

— Atunci s-a terminat cu căsnicia mea?

— Tu hotărăşti, îi zic. Tu trebuie să decizi ce poţi să tolerezi şi peste ce anume poţi să treci. Ce-ar fi să încerci să te relaxezi un pic şi îţi aduc ceva de mâncare?

— Nu, spune ea. Nu pot să mănânc nimic.

— Atunci cu ce pot să te ajut?

— Doar să stai aici, uni spune. Să stai cu mine.

— S-a făcut, îi zic.

— Şi Charlemagne să stea cu noi, spune.

Mă ridic şi o iau pe Charlemagne de jos şi toate trei stăm pe

canapea.

— Soţul meu mă înşală şi tu ai rămas însărcinată cu un bărbat însurat, spune Gabby.

închid ochii, încercând să diger informaţia.

— Ce nasoală e viaţa, spune ea.

— Da, uneori, îi zic.

Rămânem amândouă tăcute.

— Mă doare, spune şi începe iar să plângă. Mă doare îngrozitor. Până-n măruntaie.

— Ştiu, îi zic. Noi două suntem o echipă, nu? Prin orice greutăţi ai trece m viaţă, o să-ţi fiu alături. Sunt gata să fac pentru tine tot ce erai şi tu gata să faci pentru mine. Aşa că poţi să contezi pe mine, bine? Hai să mergem mai departe împreună. O să te sprijin, lasă-te pe mine. Strânge-mă de mână.

Se uită la mine şi zâmbeşte.

— Când te doare de nu mai suporţi, strânge-mă tare de mână, zic eu şi îi întind mâna, iar ea mi-o ia.

începe să plângă din nou şi-mi strânge tare mâna.

Atunci îmi spun că dacă am reuşit să uşurez măcar o sutime din durerea lui Gabby, atunci poate că am un motiv mai puternic să trăiesc decât mi-am închipuit până acum.

— împarte-ţi durerea în două, îi zic. Şi dă-mi mie jumate.

Gabby vine să mă vadă sâmbătă dimineaţa şi nici n-apucă să intre pe uşă, că o opresc. Deanna e lângă patul meu.

— Stai aşa, îi zic lui Gabby. Stai acolo, nu te mişca.

Deanna întinde mâna, zâmbind.

— Eşti gata? mă întreabă.

încuviinţez din cap. Deanna mă ajută să-mi pun picioarele pe podea. Mă sprijin de mâinile Deannei, care mă ajută să mă ţin pe picioare. M-am ridicat. Chiar stau în picioare. Bine, trebuie să mă sprijin de altcineva, dar oricum. Sunt pe picioarele mele. Am exersat cu Deanna toată dimineaţa.

— OK, zic. Tre' să mă aşez.

Deanna mă ajută să mă las înapoi pe pat. Mă simt eliberată de un efort colosal.

— Vai, Doamne! face Gabby, aplaudându-mă de parcă

aş fi copil. Ia uite ce-ai fost în stare să faci! Ce nebunie!

Zâmbesc, râd. Şi Deanna râde şi zâmbeşte alături de noi, probabil că s-a molipsit de energia mea şi încântarea lui Gabby.

— Ce nebunie, nu? zic. Am exersat cât am putut. Azi-dimineaţă mi-a zis doctoriţa Winters cum să mă ţin pe picioare, încă nu pot să mă pun în mişcare, însă pot să stau în picioare.

— Uau, face Gabby, lăsându-şi poşeta.

Vine la noi. Deanna mă ajută să mă întind înapoi ui pat.

— M-ai impresionat, spune Gabby. îţi revii mai rapid decât se preconiza.

— Vin mai încolo să văd ce faci, spune Deanna. Bravo, te-ai descurcat foarte bine pe ziua de azi.

— Mulţumesc, îi zic când o ia spre uşă.

După ce pleacă, h zic lui Gabby ce-am făcut azi-noapte.

— Heniy m-a dus afară.

— Ai mers afară?

— Nu, zic. M-a dus în curtea pentru fumători în scaunul cu rotile.

— A, face ea.

Nu pare aşa de romantic cum mi s-a părut pe moment.

— Of, lasă, zic. Dacă n-ai fost de faţă, nu ştii.

— Ei, râde ea, sunt mândră că ai stat în picioare azi.

— Aşa e, nu? Cât de curând, o să merg de-a buşilea şi o să trec pe hrană solidă.

— Bine, dar nu cât lipsesc eu! îmi zice. Ştii că vreau să înregistrez totul.

— Bucură-te că nu trebuie să-mi schimbi scutecele, râd eu.

Am glumit, însă mă cam loveşte unde mă doare. încă nu pot să merg singură la baie.

— Ce mai faci? o întreb, invitând-o să ia loc. Ce mai face Mark?

— E bine, spune. Da.

Ceva scârţâie.

— Ce te supără? o întreb.

— Nu, nimic, spune. Pare foarte... nu ştiu. Cred că, de când cu accidentul şi toată nebunia asta, parcă i-a trezit ceva.

Se poartă foarte frumos şi atent. îmi aduce flori. Zilele trecute mi-a cumpărat un lănţişor.

începe să-şi facă de lucru cu lănţişorul de la gât. E de aur, cu un diamant în centru.

— Ăsta e? fac, aplecându-mă în faţă şi luând diamantul m palmă. Uau, e un diamant veritabil?

— Ştiu, spune. Chiar am glumit când mi l-a dat: „OK, ce prostie ai făcut?"

— în seriale, soţul îţi aduce flori şi bijuterii dacă şi-a invitat şeful la masă de Ziua Recunoştinţei fără să-ţi ceară voie sau altele din astea, râd eu.

— Aşa e, râde şi ea. Poate mă înşală. Acuma trebuie să mă duc acasă să-i caut pete de ruj pe gulerele cămăşilor, nu?

— Da, zic. Dacă e să ne luăm după serialele siropoase, dacă te înşală o să găseşti automat pete roşii de ruj pe guler.

Gabby râde.

O clipă, ştiu că amândouă ne gândim că pe vremuri eu eram spaima nevestelor. Că eram însărcinată cu copilul unui bărbat însurat şi l-am pierdut. Uneori mă întreb dacă accidentul n-a fost cumva un nou început. Dacă n-am primit aşa permisiunea s-o iau de la capăt şi să nu mai fac aceleaşi greşeli.

Apoi mă întreb: dacă e un nou început, ce-o să fac de fapt de-acum încolo?

— Păi, ce cauţi aici? o întreb. Nu-ţi pierde vremea cu prietena ta ratată, du-te să-ţi petreci timpul cu soţul tău cel romantic şi grijuliu. Cine ştie, poate-ţi cumpără chiar în clipa asta ciocolată şi caşmir.

— Nu, prefer să fiu aici în clipa asta. Cu tine. Şi, oricum, Mark a zis că trebuie să muncească azi. Că e prins până diseară târziu. Cred că au ceva probleme cu plăţile la serviciu.

— Şi n-are vreun şef de birou sau pe altcineva care să se ocupe de asta?

Gabby se gândeşte o clipă.

— Păi, nu, are, spune. Numai că cică de la o vreme îi ia mai mult să-i verifice calculele. Ei, ce facem azi? Citim împreună o carte? Ne uităm la *Lege şi ordine*?

Clatin din cap.

— Nu. Mergem într-o mică aventură, îi spun.

— Unde mergem?

— Unde-avem chef, îi răspund, arătând spre scaunul cu rotile din colţ.

îl aduce aproape şi mă trag spre marginea patului.

— Ai putea să dai jos bara laterală? o rog. Apeşi pe butonul ăla, după care te
laşi pe ea.

A prins mişcarea.

— Acuma trage căruciorul într-o parte... aşa. îmi dau jos picioarele din pat. Scuze, încă ceva, îi zic. Poţi să mă iei de talie? Mă descurc, numai un pic de ajutor doar.

Mă apucă de subsuori.

— Gata? mă întreabă.

— Da! zic şi mă salt de pe pat în timp ce Gabby mă ridică şi ea.

Nu mă mişc deloc cu graţie. De fapt, mă doare destul de rău, fac mult zgomot şi mă pomenesc cu fundul pe jumătate descoperit pe sub halat, însă reuşesc să mă aşez în scaun. M-am pus în mişcare.

— Ai putea... zic, arătând spre poalele halatului.

— A, da, face Gabby şi îl aranjează în timp ce eu mă chinui să mă salt un pic ca să mă aşez mai bine.

— Mersi, zic. Acuma ai putea să iei perfuzia cu morfină şi să mi-o pui pe scaun, aici?

Se conformează.

— Eşti gata? o întreb.

— Sunt gata, spune.

— A! fac eu înainte să mă-mping în roţi. Ai câteva hârtii de-un dolar?

— Da, spune. Cred că am vreo două. De ce, mergem într-un club de striptease sau ce?

Eu râd şi ea îşi ia geanta.

Apoi o luăm din loc.

O văd pe Deanna pe hol, îmi spune să nu mă duc prea departe. O iau pe hol, apoi fac la dreapta, pe unde m-a condus 1 leniy noaptea trecută.

— Ai un film preferat? o întreb pe Gabby.

Dac-ar fi să ghicesc, aş zice că filmul ei preferat e *Când Harry a cunoscut-o pe Sally*.

— *Când Harry a cunoscut-o pe Sally, spune. De ce mă-ntrebi?*

— Eu nu ştiu care e filmul meu preferat, spun.

— Ce contează? O mulţime de oameni n-au niciun film preferat.

— Bine, însă nu sunt în stare să *aleg* unul nici într-o simplă discuţie. Nu pot să mă hotărăsc care film aş putea zice că e preferatul meu.

— Sper că n-ai aliat de-abia acum că eşti o persoană nehotărâtă.

— Henry spune că n-ai nevoie să găseşti *unicul* răspuns, râd eu. Ci *un* răspuns.

— Henry, Henry, Heniy, mă tachinează Gabby.

Ajungem la o intersecţie a coridorului şi virez la stânga.

Sunt destul de sigură că automatele sunt pe stânga.

— Ce să zic, foarte amuzant, eu am întrebat serios, îi zic.

Mă împing mai departe pe hol. încă mă mai ţin puterile.

— De fapt, care-i întrebarea?

— Crezi că e adevărat că nu trebuie să găseşti răspunsul perfect, ci, ştii tu, *un* răspuns?

— Când vine vorba de filmul tău preferat, da. însă uneori există doar un singur răspuns corect. Aşa că nu cred că filosofia asta se aplică la orice.

— De exemplu?

— De exemplu, cu cine te căsătoreşti. E cel mai important exemplu care-mi vine în cap.

— Crezi că ne e dat să fim doar cu un singur om?

— Tu nu crezi?

Mă-ntreabă de parcă nici nu i-a trecut prin cap că n-aş crede. Parc-aş fi întrebat-o: „Crezi că respirăm oxigen?”

— Nu ştiu, spun. Ştiu că odată credeam. însă... nu mai sunt sigură.

— A, face ea. Cred că nici nu m-am gândit serios dacă ar putea fi altfel. Am presupus că, ştii, Dumnezeu sau soarta

sau cum îi zici te conduc la omul cu care ţi-e dat să fii.

— Asta simţi pentru Mark?

— Cred că Mark e omul către care m-a condus viaţa, da. E singurul om cu care aş putea să fiu. Dac-aş fi crezut că mă potrivesc mai bine cu altul, de ce m- aş mai fi măritat cu el? Ştii? M-am măritat cu el pentru că el e singurul.

— Deci e sufletul tău pereche?

— Da? răspunde ea, după ce se gândeşte puţin. Adică da. Cred că poţi să zici că e sufletul meu pereche.

— Şi dacă ajungeţi să divorţaţi?

— Cum poţi să mă întrebi aşa ceva?

— întreb şi eu ipotetic. Dacă fiecăruia i-e dat să fie cu un singur om, ce se întâmplă când nu reuşiţi să vă înţelegeţi?

— Dacă nu reuşiţi, nu sunteţi suflete-pereche, îmi spune ea.

O aud. înţeleg. E logic. Când crezi în destin, când crezi că ceva te îndrumă spre destinul tău, aşa ceva e valabil şi pentru omul cu care urmează să-ţi petreci tot restul vieţii. înţeleg.

— însă nu e valabil cu oraşele, zic.

— Ce?

— Nu trebuie să găseşti oraşul perfect în care să trăieşti. Nu trebuie decât să găseşti unul bun.

— Aşa e, spune ea.

— Atunci pot doar să aleg unul şi gata, zic. Nu trebuie să le încerc pe toate până găsesc unul care mi se pare potrivit.

— Nu, râde ea.

— Cred că m-am mutat din loc în loc cu impresia că trebuie să-mi găsesc viaţa perfectă, că mă aşteaptă acolo, undeva, şi trebuie s-o găsesc. Şi trebuie să *fie fix cum trebuie*. Ştii?

— Ştiu c-ai căutat întotdeauna ceva, da, spune Gabby. Mi-am închipuit c-o să- ţi dai seama ce e când o să găseşti lucrul respectiv.

— Nu ştiu, încep să cred că poate nu trebuie decât să alegi un loc anume şi să rămâi acolo. îţi alegi o carieră şi asta faci. Alegi un om şi te dedici relaţiei cu el.

— Cred că, atâta timp cât eşti fericită şi ai un scop

bun m viaţă, chiar nu contează dacă ai găsit perfecţiunea sau ai ales ceva care ştiai c-o să funcţioneze.

— Nu te sperie? o întreb. Gândul că poate ai luat-o în direcţia greşită? Şi ai ratat viaţa care-ţi era predestinată?

Gabby se gândeşte o vreme serios la întrebarea mea.

— Nu prea, îmi răspunde.

— Cum aşa?

— Nu ştiu. Poate pentru că viaţa e scurtă? Şi trebuie să mergi pur şi simplu mai departe.

— Atunci ce să fac, să mă mut sau nu la Londra? o întreb.

— A, înţeleg încotro baţi, zâmbeşte ea. Dacă vrei să mergi la Londra, du-te. Atâta pot să-ţi zic. Nu vreau să pleci. Vreau să rămâi aici. Acolo plouă o groază. Ştii, dacă te influenţează cu ceva asta.

— Bine, mi se pare corect, râd eu când o aud. Oricum, nu Londra e marea problemă acum.

— Serios?

— Ne-am rătăcit, zic.

Gabby se uită la stânga, apoi la dreapta. Vede ce văd şi eu. Toate coridoarele arată la fel. Suntem în ţara nimănui.

— Nu-i niciun automat în zonă? mă întreabă.

— Habar n-am, zic. N-am nici cea mai mică idee unde ne aflăm.

— OK, spune, apucând mânerele căruciorului. Hai să încercăm să ieşim din buclucul în care ne-am vârât.

abby a insistat să se ducă azi la serviciu. Am încercat s-o conving să rămână acasă, să nu se streseze şi mai tare, însă mi-a zis că doar dacă merge la muncă o să se simtă cât de cât normală.

Ethan m-a sunat de două ori ieri şi nu l-am sunat deloc înapoi. I-am trimis un mesaj în care-i spuneam că nu pot să vorbesc. Azi-noapte am adormit cu gândul că azi va trebui să dau ochii cu el. La o adică, dacă îl tot evit, o să-şi dea seama că s-a întâmplat ceva.

Aşa că azi-dimineaţă m-am trezit hotărâtă să rezolv problema. L-am sunat pe Ethan şi l-am întrebat dacă e liber diseară. Mi-a

zis să vin la el pe la şapte.

Ceea ce înseamnă că am la dispoziţie toată ziua să-l sun pe Michael. Vreau să ştiu ce să-i răspund lui Ethan când o să-mi pună întrebări. Vreau să pun totul la punct. E ditamai punctul.

Fac duş. O scot pe Charlemagne la plimbare. Stau cu ochii în calculator, pe internet, cu orele sau aşa mi se pare. Când se face ora şase la New York şi ştiu că Michael pleacă de la serviciu, pun mâna pe telefon. Mă aşez pe pat şi formez numărul.

Sună.

Şi sună.

Şi iar sună.

Apoi intră căsuţa vocală.

Cumva, mă simt uşurată. Pentru că n-am niciun chef de discuţia asta.

— Bună, Michael. Sunt Hannah. Sună-mă când ai un moment liber. Avem ceva de discutat. OK, pa.

Mă arunc pe spate în pat. îmi bate inima tare de tot. Mă-ntreb ce fac dacă nu mă mai sună niciodată. încep să-mi închipui că o să aleagă el *pentru* mine. Poate o să-l mai sun de câteva ori, o să-i las câteva mesaje şi el pur şi simplu n-o să mă sune deloc. Şi aşa o să ştiu că am încercat să fac ce e bine, însă nu s-a putut. Aş putea să trăiesc cu aşa ceva pe conştiinţă.

Sună telefonul.

— Hannah, spune el de cum zic „alo", pe un ton sever, aproape supărat. S-a terminat. Chiar tu mi-ai zis. Nu poţi să mă mai suni. în sfârşit mi-am rezolvat problemele cu familia mea. N-am de gând s-o mai dau în bară.

— Michael, n zic. Taci numai o clipă, bine? îi cer, înfuriată de-acum.

— Bine, zice.

— Sunt însărcinată, îi zic în sfârşit.

Se lasă o linişte, de mi se pare că s-a tăiat legătura.

— Te sun m trei minute, îmi spune şi închide.

M-apuc să dau ture prin cameră. îmi simt stomacul pulsând.

Sună iar telefonul.

— Salut, zic.

— Bun, ce facem? mă întreabă.

Pare să se fi retras într-un loc închis. Vocea i se aude cu ecou. Parc-ar fi într-o baie.

— Nu ştiu, zic.

— Nu pot să-mi las nevasta şi copiii, spune.

— Nici nu-ţi cer, răspund.

Urăsc discuţia asta. M-am străduit să las în urmă toată povestea asta şi acum m-am trezit iar prinsă în ea.

— Atunci ce vrei să zici? mă întreabă.

— Nu vreau să zic decât că mi s-a părut că ar trebui să ştii. Nu mi s-a părut corect să-ţi ascund aşa ceva.

— Nu pot, îmi spune. Am făcut o greşeală când am fost cu tine. Acum înţeleg. A fost vina mea. Nu trebuia să fac aşa ceva. A fost o greşeală. Jill ştie ce-am făcut. în sfârşit ne e bine împreună. îmi iubesc copiii. Nu pot să las să se ducă iar totul naibii.

— Nu-ţi cer nimic, îi zic. Ăsta-i adevărul. Mi s-a părut doar corect să ştii.

— OK, spune. O clipă rămâne tăcut, apoi îmi pune, timid, întrebarea care probabil că i-a stat pe limbă de când l-am anunţat: Te-ai gândit cumva... să nu păstrezi copilul?

— Dacă ai de gând să-mi ceri să fac avort, Michael, măcar zi lucrurilor pe nume.

Ce laş poate să fie.

— Te-ai gândit cumva să faci avort? mă întreabă el.

— Nu, îi răspund. Nu mă gândesc să fac avort.

— Ce zici de adopţie?

— Ce-ţi pasă? îl întreb. O să-l păstrez. Nu-ţi cer bani, nici atenţie, nici sprijin, bine?

— Bine, spune el. însă nu sunt prea sigur dacă-mi place să ştiu că am un copil undeva.

Ăsta e genul de lucruri la care oamenii chiar ar trebui să se gândească înainte să facă sex, dar cine sunt eu să judec?

— Ei, atunci fie îţi asumi responsabilitatea, fie nu, îi spun. Te priveşte ce faci.

— Cred că exact la fel se întâmplă şi când donezi spermă, remarcă el.

Nu cu mine vorbeşte. Vorbeşte singur. însă, ştii ce? Nu vreau să mă ajute cu copilul şi nici el nu vrea. E clar că nu-l interesează decât să scape de vinovăţie şi de sentimentul responsabilităţii şi, dacă aşa o să fie mai uşor pentru amândoi, o să-l ajut.

— Poţi s-o iei aşa, îi zic. Ai donat spermă.

— Aşa e, spune. Asta-i tot.

îmi vine să-i zic că e dobitoc. însă nu-i zic. îl las să creadă ce trebuie. Ştiu că acest copil poate să-i distrugă familia. Nu vreau aşa ceva. Ăsta e adevărul. Nu am chef să dezbin o familie, nu contează cine are dreptate şi cine nu. Şi n-am nevoie de el. Şi lui ştiu dacă i-ar face vreun bine copilului să-l aibă în preajmă. Nu mi-a arătat deloc că e un om bun.

— OK, fac.

— OK, face şi el.

înainte să închid, adaug ceva, de dragul copilului meu nenăscut.

— Dacă te răzgândeşti, poţi să mă suni. Dacă vrei să vezi copilul. Şi sper că dacă el sau ea o să dorească să te vadă cândva, o să fii deschis la asta.

— Nu, spune el.

Răspunsul lui mă cam zgândăre.

— Ce?

— Nu, repetă el. Tu ai hotărât să păstrezi copilul ăsta. Eu nu vreau să-l păstrezi. Dacă o faci, trebuie să accepţi că nu are tată. Nu vreau să trăiesc cu gândul că poate să mă caute oricând un copil de-al meu.

— Ai clasă, ce mai, comentez eu.

— Trebuie să-mi apăr ce-i deja al meu, îmi spune. Am încheiat discuţia?

— Da, îi zic. Am încheiat.

Ne-am rătăcit în aripa maternităţii şi nu mai ştim pe unde să ieşim. La început ne-am blocat în secţia de naşteri. Acum suntem în secţia nou-născuţilor.

Fix de asta nu-mi ardea acum, să mă uit la nişte bebeluşi frumoşi şi drăgălaşi, însă observ că Gabby nu mai e în spatele meu. A rămas cu ochii la geam.

— O să încercăm şi noi curând, spune ea.

Nici nu se uită la mine. Se uită la bebeluşi.

— Ce-o să încercăm curând?

Se uită la mine de parcă se jenează de prostia mea.

— Nu, eu şi Mark. O să încercăm să concepem.

— Vrei un copil?

— Da, spune ea. Aveam de gând să te întreb ce crezi când ai ajuns în oraş, însă n-am mai apucat, cu accidentul, iar... iar apoi când te-ai trezit...

— Am înţeles.

Nu vreau s-o spună de-a dreptul. E de-ajuns s-o sugereze numai.

— Bine, dar chiar te simţi pregătită? Ce palpitant!

O clipă, faptul că am trăiri contradictorii legate de maternitate nu mă împiedică să mă bucur pentru ea.

— O fiinţă micuţă, jumătate Gabby, jumătate Mark, continui eu. Uau!

— Ştiu. Foarte palpitant. Şi foarte înfricoşător. însă şi foarte palpitant.

— Aşa deci, o să vă... cum se spune... oare chiar există vreun eufemism pentru „a încerca să concepi un copil”?

— Nu ştiu, spune. Dar da, o să ne...

— Uau, fac eu iar. Nu-mi vine să cred că am ajuns la vârsta la care chiar *încerci* să rămâi însărcinată.

— Ştiu, spune. Toată viaţa înveţi cum să *nu* rămâi însărcinată, iar apoi, dintr- odată, trebuie să faci invers decât ai învăţat.

— Ei, super, zic. Tu şi Mark sunteţi un cuplu reuşit. O să fiţi nişte părinţi minunaţi.

— Mulţumesc, spune ea şi îmi strânge umărul.

Atunci vine o asistentă la noi.

— Pe care aţi venit să-l vedeţi? ne întreabă.

— A, nu, spune Gabby. Ne scuzaţi. Ne-am rătăcit doar. Puteţi să ne arătaţi cum se ajunge la secţia de chirurgie generală?

— O luaţi pe hol, apoi faceţi prima la dreapta şi după aia a doua la stânga. O să vedeţi un automat Mergeţi până la

capătul holului, faceţi la stânga...

Tot ne înşiră instrucţiuni. Clar m-am dus mult mai departe decât aveam de gând.

— OK, spune Gabby. Mulţumim. Se întoarce spre mine. Haide!

O luăm pe lângă o unitate de nou-născuţi, poate terapie intensivă. Apoi intrăm pe nişte uşi duble şi ne trezim în secţia de copii.

— Nu cred c-am luat-o pe unde trebuie, spun.

— A zis s-o luăm pe undeva la stânga...

Mă uit la asistente şi pe geamurile saloanelor în timp ce mergem pe hol. Aici sunt internaţi mai mult copii de un an, doi şi de generală. Mai văd câte un adolescent din când în când. Mai toţi sunt întinşi pe paturile de spital, cuplaţi la aparate, ca mine. Mulţi poartă ciorapi sau şepci pe cap. îmi dau seama că-şi acoperă capetele fără păr.

— OK, face Gabby. Ai dreptate. Ne-am rătăcit.

Opresc scaunul lângă peretele holului.

— Mă duc să cer o hartă de la o asistentă, îmi spune Gabby.

— Bine, zic.

De unde stau, văd pe geam într-un salon cu doi copii. Stau de vorbă. Sunt două preadolescente, fiecare în patul ei. Un doctor stă mai la o parte, vorbind cu părinţii. Amândoi par nedumeriţi şi mâhniţi. Doctorul pleacă. Atunci văd că mai e o soră medicală cu ei. Dă şi ea să plece, însă părinţii o opresc în uşă. Acum sunt destul de aproape ca să aud ce vorbesc.

— Ce-a vrut să zică de fapt? întreabă mama.

— Cum v-a zis şi doctorul Mackenzie, spune asistenta cu un glas blând, e o formă de cancer osos pe care o dezvoltă mai mult adolescenţii. Uneori sunt mai multe cazuri în aceeaşi familie. Se poate, deşi e rar, ca mai mulţi fraţi sau surori să dezvolte boala. De-asta vrea s-o vadă şi pe fata dumneavoastră mai mică. Pentru siguranţă.

Mama începe să plângă. Tatăl o mângâie pe spate.

— Bine, mulţumim, spune el.

însă asistenta nu pleacă, rămâne cu ei.

— Sophia e o luptătoare. Nu vă spun ceva ce nu ştiţi deja. Iar doctorul Mackenzie este un oncolog pediatru de excepţie. Absolut de excepţie. Dacă ar fi vorba de fata mea – are opt ani, o cheamă Madeleine –, vă asigur că aş face întocmai ca dumneavoastră. Aş lăsa-o în grija doctorului Mackenzie.

— Mulţumim, spune mama. Mersi.

Asistenta dă din cap.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, spune ea, dacă aveţi vreo îmi chare, chemaţi- mă. O să vă răspund dacă pot, iar dacă nu pot – şi se uită liniştitor în ochii lor –, o să-l rog pe doctorul Mackenzie să vă explice. Cât mai simplu, dacă e-n stare, glumeşte ea.

Tatăl zâmbeşte. Observ că mama nu mai plânge.

Discuţia se încheie chiar când vine Gabby cu harta. Atât Gabby, cât şi asistenta îşi dau seama de-acum că am tras cu urechea la ce vorbeau. Mă uit repede în altă parte, dar nu mai contează. M-au prins.

(îabby mă împinge pe coridor.

Tot şi eu, zic, făcându-mi vânt. Era secţia copiilor cu cancer? o întreb eu când ne-am îndepărtat destul.

— Aici scrie „Secţia de oncologie pediatrică", spune ea. Aşa că da.

O vreme nu zic nimic şi nici ea.

— De fapt, nu mai e mult până la salonul tău, spune. Am ratat un coridor la stânga.

— Meseria de asistentă... pare tare grea. însă plină de satisfacţii, zic.

— Taică-meu a zis întotdeauna că asistentele sunt cele care au de fapt grijă de
tine, spune ea. Mi s-a părut doar un text siropos cu subînţeles, însă are dreptate.

— Da, râd eu. Ar putea să zică „Nu asistentele te vindecă, însă cu siguranţă te fac să te simţi mai bine".

— Zi-o şi lui, bine? râde Gabby. Poate aşa schimbă placa.

abar n-am cum trebuie să te îmbraci dacă vrei să-i spui noului

tău iubit, pe vremuri fost iubit şi în prezent bărbatul care poţi să juri că e dragostea vieţii tale, că eşti însărcinată cu copilul altuia.

Decid să-mi pun pe mine nişte blugi şi un pulover gri.

Mă pieptăn de atâtea ori, că luceşte, după care îmi fac cel mai frumos coc înalt din viaţa mea.

înainte să ies din casă, mă mai ofer o dată să stau acasă cu Charlemagne şi Gabby.

— A, nu, face Gabby. Nici nu se pune problema.

— Bine, dar nu vreau să te las singură.

— O să-mi fie bine, spune ea. Bine, ştii tu, n-o să-mi fie. Am minţit. însă o să- mi fie bine în sensul că n-o să dau foc la casă sau ceva. Când o să te întorci, o să mă găseşti la fel de tristă. Dacă te linişteşte cu ceva.

— Nu mă linişteşte, zic.

Iau mâna de pe clanţă. Chiar mă simt prost s-o las singură.

— Nu trebuie să stai singură.

— Cine stă singură? întreabă ea. O am pe Charlemagne cu mine. O să ne uităm la televizor până ne sar ochii din orbite, apoi o să mergem la culcare. S-ar putea să luăm un Ambien.

Apoi se corectează: Adică eu s-ar putea să iau un Ambien. Ca să fie clar, spune ea, uitându-se la mine, n-am de gând să droghez câinele.

— O să rămân acasă, zic.

— Ba o să te duci. Nu mă folosi pe post de scuză ca să eviţi propriile tale probleme. Noi două trebuie să ne readaptăm destul de mult şi e mai bine pentru toată lumea să ştim cât mai curând cum stau lucrurile cu Ethan.

Are dreptate. Sigur că are dreptate.

— Noua Hannah ia taurul de coarne, ai uitat? îmi spune. Noua Hannah nu fuge de problemele ei.

— Uf, fac eu, deschizând uşa casei. O urăsc pe noua Hannah.

Gabby zâmbeşte când ies pe uşă. E prima oară când o văd zâmbind în ultimele două zile.

— Eu sunt mândră de noua Hannah, spune.

îi mulţumesc şi ies.

Când parchez în faţa casei lui Ethan, e şapte fără zece. A trebuit să dau de trei ori ocol clădirii până să găsesc un loc liber, însă atunci am văzut o maşină eliberând un spaţiu chiar în faţa casei lui. M-am simţit frustrată şi încântată în acelaşi timp. Brusc, mă întreb cum o să circul prin Los Angeles cu un copil în maşină. Oare o să-mi ia jumătate de oră să mă urc şi să cobor din maşină pentru că n-o să reuşesc niciodată să montez ca lumea un scăunel de siguranţă? Oare o să trebuiască să dau ture încontinuu pe fundalul liniştitor al urletelor de bebeluş? Oh, Doamne! Nu pot să fac asta.

Trebuie să pot

Ce te faci când trebuie să faci ceva ce pur şi simplu nu poţi să faci?

Cobor din maşină şi încui portiera. Inspir adânc şi expir lent.

Viaţa e doar o succesiune de inspiraţii şi expiraţii. Tot ce am de făcut pe lumea asta e să inspir şi să expir, succesiv, până mor. Sunt în stare să o fac. Pot să inspir şi să expir.

Bat la uşa lui Ethan şi îmi deschide într-un şorţ pe care scrie „Bucătar frumos, îţi gătesc ceva gustos”, cu o figură din beţe ţinând o spatulă.

Nu pot să fac asta.

— Hei, îmi spune.

Mă strânge tare în braţe şi mă întreb dacă nu cumva îi face rău copilului. Nu ştiu nimic din ce trebuie să ştie o femeie însărcinată! Nu ştiu nimic din ce trebuie să ştie o mamă. Ce fac aici? Totul o să se termine cu un dezastru cumplit. Sunt Uraganul Hannah, tot ce ating se face praf şi pulbere.

— Mi-a fost dor de tine, uni spune el. Nu ţi se pare ridicol? Nu rezist nicio zi fără să te văd, după ani întregi fără tine în preajmă.

— Ştiu ce vrei să zici, îi zâmbesc eu.

Mă duce în bucătărie.

— Ştiu că am zis că ieşim în oraş să mâncăm, însă am hotărât să-ţi gătesc o masă bună.

— O, uau, fac eu, chinuindu-mă să mă arăt entuziasmată, dar nu prea cred că îmi iese.

— Am căutat pe Google nişte reţete la serviciu şi tocmai m-am întors de la magazin cu câteva minute înainte să ajungi. Ai în faţa ochilor o cină cu *soţia seca* de pui, spune el, pronunţând numele cu un accent spaniol afectat

E un bărbat ridicol, drăguţ şi sincer, aşa că mă hotărăsc pe loc să nu-i spun în seara asta.

îl iubesc. Cred că întotdeauna l-am iubit. Şi o să-l pierd. Măcar în seara asta vreau să simt ce înseamnă să fiu a lui, femeia pe care o iubeşte, să cred că e doar
începutul unei idile.

Pentru că sunt convinsă că e de-acum sfârşitul.

Şi, cât ai clipi, redevin Hannah Martin de acum două zile, care habar n-are că e însărcinată, habar n-are că e gata să piardă singurul lucru pe care şi l-a dorit la maturitate.

— Ce extravaganţă! îi zic. Pare un fel de mâncare dificil.

— De fapt, mai trebuie să mă ocup de câteva chestii până vâr totul la cuptor, spune. Aşa cred. Da, cred că trebuie băgat la cuptor.

încep să râd.

— N-ai mai gătit aşa ceva?

Sopa seca de pui? Când aş fi avut eu nevoie să gătesc *sapa seca* de pui? Nici n-am ştiut ce e până acum câteva ore. Ştiu să fac doar brânză prăjită. Cartofi la cuptor. Când am chef de ceva foarte sofisticat, îmi fac *chili.* Nu mă apuc să dau fetele pe spate cu *soţia seca* de pui.

S-a apucat să toace legume şi să le pună în oală. Mă duc lângă el şi mă aşez mai în spate, pe un taburet de lângă bucătărie.

— Ce-i *soţia seca* de pui?

— Nici eu nu m-am lămurit de tot, spune el, râzând. însă e ceva cu paste, aşa că...

— Nici măcar n-ai mâncat aşa ceva?

— Te mai întreb o dată, Hannah, când crezi că am eu ocazia să mănânc *soţia seca* de pui?

— Atunci de ce găteşti aşa ceva? râd eu.

Toarnă supă de legume în oală, pare un bucătar înnăscut.

— Pentru că eşti genul de om pentru care merită să faci eforturi. De-asta. Iar eu sunt exact tipul care să facă eforturi.

— Puteai să-mi faci un rulou cu scorţişoară şi gata, îi zic.

— M-am gândit şi m-am răzgândit, râde el. E prea previzibil. Toată lumea îţi oferă rulouri cu scorţişoară. Eu voiam să fac ceva neaşteptat.

Râd.

— Păi, dacă nu pregăteşti rulouri cu scorţişoară, ce-avem la desert?

— A! exclamă el. Ce bine că m-ai întrebat.

Scoate un ciorchine de banane.

— Banane?

— Banane flambate cu îngheţată. O să le dau foc.

— Mi se pare o idee foarte proastă.

— Glumesc, râde el. Am cumpărat fructe şi Nutella.

— A, slavă Domnului, zic.

— Ce face Charlemagne? mă întreabă Ethan.

Charlemagne, copilul, Gabby şi Mark – vreau să las toate la uşă. N-am chef să vorbesc despre aşa ceva aici.

— Hai să nu discutăm despre Charlemagne, zic. Hai să discutăm despre...

— Să discutăm despre cât de tare eşti, spune Ethan. Cu un job nou, maşină nouă, câine şi un iubit arătos care-ţi găteşte feluri de mare clasă.

Acum ar trebui să zic ceva. Mi-a oferit momentul perfect.

însă are ochii atât de blânzi şi chipul atât de familiar. Şi atâtea lucruri noi în viaţa mea au ajuns să mă sperie.

Mă sărută. Mă topesc imediat în el, în respiraţia şi braţele lui.

Totul o să se termine. E sfârşitul

Mă ridică din scaun şi îl cuprind cu braţele.

Mă duce în dormitor. îmi dă jos tricoul. începe să-mi descheie sutienul.

— Stai un pic, îi zic.

— A, nu, e-n regulă, îmi spune. *Sopa seca* trebuie să fiarbă pe foc mic o vreme. N-o să se ardă.

— Nu, zic. Mă ridic în capul oaselor. Mă uit în ochii lui. îmi trag tricoul înapoi pe mine. Şi spun: Sunt însărcinată.

Doctoriţa Winters vine să mă vadă spre seară. Gabby s-a dus acasă.

— Aşa deci, îmi spune ea. Am auzit că ai umblat creanga prin spital în scaunul cu rotile.

Zâmbeşte. E un reproş destul de blând.

— N-am voie de fapt să fac aşa ceva, nu? o întreb.

— Nu prea, îmi spune. însă e doar un mizilic, cum ar veni. Zâmbesc recunoscătoare.

— Te vindeci bine. Aproape că am scăpat de partea mai spinoasă la capitolul risc de complicaţii.

— Da?

— Da, răspunde ea cu ochii în fişa mea. Hai să vorbim despre paşii următori.

— OK, zic. Vă ascult.

— O să vină un fizioterapeut să te vadă mâine pe la unsprezece.

— OK.

— Şi o să stabilesc cu el cât de mobilă eşti, la ce rezultate te poţi aştepta într-o perioadă rezonabilă, ce trebuie să ştii mai departe.

— Minunat.

— Şi o să stabilim un program de lucru şi un termen aproximativ la care se presupune că o să fii în stare să mergi iar singură.

— Sună bine, îi zic.

— Te aşteaptă o cale lungă. Şi posibil plină de frustrări.

— Ştiu, zic.

Zac în pat de o săptămână, rareori am reuşit să mă ridic, şi numai ajutată.

— O să ai parte de şi mai multe frustrări pe parcurs, spune ea. Va trebui să înveţi de la început ceva ce ştii deja. O să te înfurie. O să te simţi gata să renunţi.

— Nu vă faceţi griji, zic. N-o să renunţ.

— A, îmi dau seama, spune. Nu vreau decât să ştii că

e în regulă dacă o *să vrei* să renunţi. Că e în regulă să cedezi la un moment dat când vine vorba de aşa ceva. Trebuie să ai răbdare.

— îmi spuneţi că va trebui să reînvăţ să merg, îi spun eu. Ştiu deja asta. Sunt pregătită.

— îţi spun că va trebui să reînveţi să trăieşti, îmi răspunde. Să înveţi să te foloseşti o vreme de mâini în loc de picioare. Să înveţi să ceri ajutorul. Să înveţi când ai atins limita şi când poţi să continui. Tot ce vreau să-ţi spun este că îţi punem resursele noastre la dispoziţie. Putem să te ajutăm să treci cu bine de tot ce ţi s-a întâmplat. O să treci cu bine prin tot.

Înainte să vină ea, simţeam că am cât de cât situaţia sub control, însă acum mă simt de parcă trec printr-un adevărat dezastru.

— Bine, zic. O să meditez la ce mi-aţi spus.

— Bine, spune şi ea. Vin mâine-dimineaţă să te văd.

— Minunat, zic, însă nu sunt atât de sinceră.

E patru după-amiaza, însă ştiu că dacă mă culc acum o să mă trezesc când o să vină Heniy. Aşa că asta şi fac. Mă culc. Nu mi-au mai rămas decât câteva nopţi la spital. N-aş suporta să-mi pierd vreuna dormind.

La unsprezece, când intră el, sunt deja trează. Mă aştept să mă tachineze pentru regimul meu nocturn sau ceva, însă nu se întâmplă. Doar mă salută.

— Bună, zic.

Se uită în fişa mea.

— Aşa deci, o să te externeze cât de curând.

— Da. Cred că sunt prea sănătoasă ca să rămân aici.

— O adevărată binecuvântare, spune el, zâmbindu-mi politicos şi luându-mi apoi tensiunea.

— Ai vrea să mă ajuţi să mă ridic în picioare? îl întreb. Vreau să-ţi arăt cât de bine mă descurc. Azi-dimineaţă m-am ridicat din pat aproape fără niciun ajutor.

— Mai am o mulţime de pacienţi de controlat, aşa că nu cred, îmi spune, fără
să mă privească măcar.

— Henry? Ce-ai păţit?

Ridică privirea.

— Heniy?

— O să intru în tura de zi la alt etaj. în următoarele nopţi o să te îngrijească o asistentă drăguţă, Marlene.

îmi scoate tensiometrul de pe braţ şi se dă în spate.

— Oh, fac eu. OK.

Cumva, mă simt respinsă. Repudiată.

— Nu poţi să mai treci pe la mine să mă saluţi din când în când?

— Hannah, îmi spune Heniy, pe un ton de-acum mai sumbru şi mai serios. N- ar fi trebuit să mă port atât de... prieteneşte cu tine. Aici am greşit. Nu putem să stăm să glumim şi să ne prostim împreună.

— OK, zic. înţeleg.

— Relaţia noastră trebuie să rămână strict profesională.

— OK.

— N-am nimic personal cu tine.

Fraza rămâne parcă suspendată o clipă în aer.

Am crezut că *are* ceva personal. Ceea ce, bănuiesc, e şi problema.

— Ar cam trebui să plec, îmi spune.

— Heniy, haide.

M-au cam luat emoţiile, glasul îmi cedează un pic. încerc cu disperare să mi-l controlez. Ştiu că dacă îi dau de înţeles cât de mult îmi doresc să-l mai văd, o să- 1 oblig să ia şi mai mult distanţă. Ştiu foarte bine. însă uneori n-ai cum să nu arăţi ce simţi. Uneori, oricât te-ai strădui să-ţi înfrânezi sentimentele, tot ies la iveală în privirea sticloasă, colţurile lăsate ale buzelor, glasul tremurător şi nodul din gâtlej.

— Suntem prieteni, zic.

Se opreşte locului. Apoi vine spre mine. Mă priveşte cu blândeţe şi compasiune. Nu vreau blândeţe şi compasiune. M-am săturat până peste cap de blândeţe şi compasiune.

— Hannah, începe el.

— Lasă, zic. înţeleg. îmi pare rău.

Se uită la mine şi oftează.

— Probabil că am înţeles eu totul greşit, zic într-un final.

— OK, spune el.

Şi apoi pleacă. Pur şi simplu pleacă. Se întoarce pe călcâie şi iese din salon.

Nu mai adorm, deşi sunt obosită. Nu că n-aş putea să adorm. Cred că aş putea, însă tot sper că o să vină să mă vadă Heniy.

La ora două intră o femeie în uniformă bleu şi se prezintă drept Marlene.

— O să fii în grija mea de-acum înainte în tura de noapte, îmi spune ea. Mă mir că eşti trează!

— Da, zic eu pe un ton sumbru. Păi, am dormit toată după-amiaza.

îmi zâmbeşte blajin şi mă lasă. închid ochii şi îmi poruncesc să adorm.

Heniy nu mai vine. Nu mai am de ce să aştept.

Ştii ceva? Nu cred că am înţeles nimic greşit, ce naiba?

îmi *place* de el. îmi place să îmi petrec timpul cu el. îmi place să-l am în preajmă. îmi place cum miroase şi că nu se rade niciodată ca-n palmă. îmi place vocea lui, un pic răguşită şi joasă. îmi place că-şi iubeşte cu pasiune slujba. îmi place că e foarte bun în meseria lui. îmi place pur şi simplu de el. Aşa cum se întâmplă când îţi place cineva. îmi place că mă face să râd când mă aştept mai puţin. Că nu mă mai dor aşa de tare picioarele când se uită el în ochii mei.

Sau... nu ştiu. Poate că toate astea ţin de meseria lui. Poate că aşa se simt toţi pacienţii lui.

închid veioza şi ochii.

Doctorita Winters mi-a zis adineauri că mâine s-ar putea să încerc să merg.

Mă chinui să mă concentrez doar pe asta.

Mi-am revenit eu după un accident de maşină, o să-mi revin după o simplă pasiune pentru asistentul medical din tura de noapte.

Şi inimile se vindecă, presupun. Aşa cum se vindecă picioarele.

Nu e al tău, îi zic lui Ethan.

Sigur că ştie deja, dacă e să calculeze data. însă trebuie să fie cât se poate de clar.

— Bine, ar putea fi, nu? mă întreabă el. Cine ştie, poate săptămâna trecută...

— Are unsprezece săptămâni, clatin eu din cap. Nu-i al tău.

— Al cui e?

Inspir, expir. Nu trebuie să fac decât atât, restul e opţional. – îl cheamă Michael. Am fost împreună la New York. Am crezut că e o relaţie mai serioasă decât era de fapt. înainte să ne despărţim, am fost neglijenţi. Nu-şi mai doreşte alţi copii.

— Alţi copii?

— E însurat, cu doi copii, îi zic.

Oftează din greu, de parcă nu-i vine să creadă ce-i spun.

— Ştiai că are familie?

— E cam greu de explicat, zic. La început n-am ştiut. Multă vreme mi-am închipuit că e numai cu mine. însă ar fi trebuit să am mai multă minte şi să zicem că... am mai şi greşit.

— Iar acum nici nu-i pasă că eşti însărcinată? face Ethan, ridicându-se înfuriat de unde stătea.

Tocmai l-a izbit valul sentimentelor, începe să fie conştient de realitate. îi vine mai uşor să se supere pe Michael decât pe mine sau pe situaţia în sine. Aşa că o clipă îl las să se descarce.

— Nu-şi doreşte copilul, zic. E dreptul lui.

Cred că, la fel ca femeile, şi bărbaţii pot să decidă dacă vor un copil sau nu.

— Şi o să-i permiţi nemernicului să se poarte aşa cu tine?

— El nu-şi doreşte copilul. Eu mi-l doresc. Sunt gata să mă confrunt singură cu situaţia.

Când aude cuvântul *singură*, revine la realitate.

— Şi cu noi doi cum rămâne atunci? mă întreabă.

— Păi, cred că tu decizi, zic.

Se uită la mine. îmi caută privirea şi rămâne aşa, privindu-mă în ochi. Apoi întoarce capul. îşi studiază mâinile, proptite bine în genunchi.

— îmi ceri să fiu tatăl copilului?

— Nu, îi zic. însă nici nu vreau să crezi că asta n-o să schimbe cu nimic situaţia. Sunt însărcinată. Dacă vrei să fii cu mine, înseamnă că o să trebuiască să treci prin toate alături de mine. Corpul meu o să se modifice mult. O să am schimbări bruşte de dispoziţie. Când o să vină momentul să nasc, o să mă apuce frica, o să mă pierd şi o să am dureri. Iar apoi, după ce o să se nască bebeluşul, în viaţa mea va exista mereu un copil. Dacă vrei să fii cu mine, o să trebuiască să fii şi cu copilul meu.

Ascultă, însă nu spune nimic.

— Ştiu că nu ţi-ai dorit deloc aşa ceva, zic.

— Da, poţi s-o mai zici o dată, mi-o taie el, şi apoi se uită cu regret la mine.

— însă am vrut să ştii, ca să poţi lua decizii pentru viitorul tău.

— Viitorul nostru, mă corectează el.

— Mă rog, zic. Da.

— Tu ce vrei? mă întreabă el.

Oh, Doamne. Cum aş putea să răspund la o asemenea întrebare?

— Vreau să am un copil sănătos şi fericit, cu o copilărie sigură şi stabilă.

Cred că doar atâta ştiu sigur.

— Dar în ce priveşte relaţia noastră?

— Nu vreau să te pierd. Cred că relaţia dintre noi e importantă, e doar începutul, însă are un potenţial imens... însă nu-mi doresc deloc să te pun într-o situaţie în care eşti silit să faci ceva pentru care nu te simţi pregătit.

— E prea mult deja, spune. La care să mă gândesc.

— Ştiu, zic. Eşti liber să te gândeşti cât ai nevoie.

Şi cu asta mă ridic, gata să plec, ca să-i acord destul timp de gândire.

Mă opreşte.

— Chiar eşti pregătită să fii o mamă singură?

— Nu, răspund eu. însă aşa s-a nimerit să se întâmple. Mi-o asum.

— Bine, dar asta ar putea să fie o simplă greşeală,

spune el. Dacă ai făcut o greşeală într-o noapte cu tipul ăsta? Eşti pregătită să-ţi asumi consecinţele pe viaţă? Trebuie să-mi asum şi eu consecinţele astea pe viaţă?

Mă aşez iar.

— Trebuie să cred că există o logică în toată nebunia asta, îi zic lui Ethan. Că există un plan existenţial mai presus de tot. Că nimic nu se întâmplă fără motiv. Nu se zice aşa? L-am întâlnit pe Michael şi m-am îndrăgostit de el, chiar dacă acum înţeleg că nu era cine mi-am închipuit eu că e. Iar într-una din nopţi s-a întâmplat tot ce trebuia să se întâmple ca să rămân însărcinată. Poate pentru că mi-a fost dat să nasc copilul ăsta. Aşa aleg să văd situaţia.

— Şi dacă eu nu pot? Dacă nu sunt pregătit să mă confrunt cu toată situaţia asta?

— Rezultă, presupun, că, dacă nu mai reuşim să trecem de un anumit punct, nu suntem sortiţi să fim împreună. Nu-i aşa? Atunci nu ne potrivim. Cum să zic, cred că trebuie să cred că lucrurile o să se aranjeze aşa cum trebuie. Dacă tot ce se întâmplă în lume e rezultatul purei întâmplări şi nu există nicio noimă, e o realitate prea haotică pentru mine. Ar trebui să pun sub semnul întrebării toate deciziile pe care le-am luat în viaţă şi toate deciziile pe care le voi lua vreodată în viaţă. Dacă noi ne hotărâm destinul la fiecare pas pe care-l facem... e prea obositor. Prefer să cred că tot ce se întâmplă a fost menit să se întâmple.

— Aşadar, noi doi tocmai ne-am sincronizat în sfârşit şi putem să fim împreună, aşa cum ne-am închipuit întotdeauna că putem. Şi chiar în toiul evenimentelor, afli că eşti însărcinată cu copilul altcuiva, aşa că o dai pe *que será será*[7].

îmi vine să plâng. îmi vine să ţip şi să urlu. îmi vine să-l implor să rămână alături de mine în toată povestea asta. îmi vine să-i zic cât de speriată sunt, câtă nevoie simt că am de el. îmi vine să-i spun că noaptea în care ne-am reluat legătura sufletească, noaptea pe care mi-am petrecut-o cu el, a fost prima oară de ani de zile când m-am simţit în largul meu. însă nu-i spun. Pentru că aşa doar aş prelungi şi mai mult momentul ăsta. Ar înrăutăţi şi mai tare situaţia.

— Da. *Que seră seră.* Asta zic.

Mă ridic şi mă duc în living. Mă urmează. Simt mirosul mâncării. Preţ de o clipă doar, îmi doresc să nu-i fi zis. Acum am fi la el în dormitor.

Apoi mă gândesc că dacă tot îmi doresc ceva, mai bine-mi doresc să nu fi fost deloc însărcinată. Sau să fi fost copilul lui. Sau să nu fi plecat niciodată din Los Angeles. Sau să nu mă fi despărţit niciodată de Ethan.

însă mă întreb cât de mult mi s-ar fi schimbat lumea dacă s-ar fi întâmplat unul din lucrurile astea. N-ai cum să schimbi doar o singură parte, nu? Când stai şi-ţi doreşti să se fi întâmplat totul altfel, nu poţi să ştergi pur şi simplu tot ce e rău. Trebuie să te gândeşti şi la toate lucrurile bune pe care s-ar putea să le pierzi. E mai bine să rămâi în prezent şi să te concentrezi ca să-ţi fie mai bine pe viitor.

— Ethan, îi zic, chiar în clipa când te-am revăzut, am ştiut pur şi simplu că noi doi suntem... cum să zic, sunt foarte sigură că noi doi suntem...

— Nu, mă întrerupe el. Nu acum, bine?

— Bine. Te las să-ţi pregăteşti sofia *seca*.

îi zâmbesc tandru şi deschid uşa să plec. Vine să mă conducă şi închide după mine.

Când ajung pe ultima treaptă, mă strigă. Mă întorc.

Se uită de sus, din capătul scărilor, la mine.

— Te iubesc, îmi spune. Nu cred că am încetat vreodată să te iubesc.

Mă-ntreb dacă o să reuşesc să-mi stăpânesc plânsul până mă urc în maşină şi
mă preschimb într-o baltă de lacrimi cu sâni mari şi coc înalt.

— Voiam să-ţi zic în seara asta, spune Ethan. înainte să se întâmple toate astea.

— Iar acum? îl întreb.

îmi zâmbeşte dulce-amar.

— Tot te iubesc, îmi spune. întotdeauna te-am iubit. S-ar putea să nu încetez niciodată să te iubesc.

Privirea îi coboară spre podea, apoi se uită iar la mine.

— Am zis că e bine s-o ştii acum... în caz că...

Nu-şi termină fraza. Nu vrea s-o zică cu voce tare şi ştie că nici eu nu vreau s- o aud.

— Şi eu te iubesc, îi zic, uitându-mă la el. Aşa că acuma ştii şi tu. în caz că.

Din fericire pentru toată lumea, fizioterapeutul nu e genul meu.

— Bun, domnişoară Martin, îmi spune. Suntem...

— Ted, poţi să-mi spui Hannah.

— Bun, Hannah, zice Ted. Astăzi o să învăţăm să stăm în picioare sprijinindu- ne de un cadru de mers.

— Pare destul de simplu.

O zic pentru că aşa spun de obicei, nu pentru că într-adevăr mi se pare destul de simplu. în stadiul în care mă aflu, pare ceva destul de dificil.

îmi pune picioarele pe podea. Cu partea asta n-am nicio problemă. Apoi uni pune cadrul în faţă. Mă saltă spre el, sprijinindu-mă cu braţele şi pieptul pe umerii lui. Aşa îmi susţine toată greutatea.

— încearcă încet să-ţi laşi greutatea pe piciorul drept, spune el.

Mă ţin de el, însă încerc şi să mă dau un pic înapoi. Genunchii îmi cedează.

— încet, îmi spune el. E un maraton, nu o cursă de viteză.

— Nu ştiu dacă e bine să te exprimi în termeni de atletism de faţă cu cineva care nu poate să meargă, îi spun.

însă nu mi-o întoarce deloc iritat, doar zâmbeşte.

— Aveţi dreptate, domnişoară Martin.

Când am de-a face cu oameni drăguţi şi sinceri, care nu-ţi aruncă în faţă replici deştepte, propriul meu sarcasm pare total nepoliticos.

— Glumeam doar, îi spun, încercând pe loc să-mi retrag cuvintele. N-ai decât să te exprimi în analogii sportive dacă ai chef.

— Aşa o să fac, îmi spune el.

Doctoriţa Wînters vine să vadă cum ne descurcăm.

— Totul pare bine, spune ea.

Mă chinui să stau în picioare, în halatul meu de spital şi şosetele mele albe până la genunchi, ţinându-mă de un cadru de mers, cu un tip în toată firea sub mine. N-aş zice absolut deloc că „totul pare bine". însă decid să fiu drăguţă, nu cred că doctoriţa Winters şi fizioterapeutul Ted pot să facă faţă sarcasmului meu. De-asta am nevoie de Heniy.

Doctoriţa Wînters începe să-l ia la întrebări pe Ted. Vorbesc despre mine, însă mă ignoră cu desăvârşire. Mă simt ca în copilărie, când veneau prietenele mamei pe la noi şi spuneau chestii de genul „Ei, da' ce scumpă e!" sau „Ia uite ce drăgălaşă e!", la care mie-mi venea de fiecare dată să le zic: „Sunt şi eu aici!"

Ted se mişcă un pic, astfel încât să mă sprijine mai bine pe picioare. Nu prea mă simt în stare să-mi ţin propriu-zis echilibrul, însă mă descurc.

— Ştii ce, Ted, îi zic, ai putea...

îi arăt cadrul, rugându-l să mi-l pună în faţă, şi se conformează. Mă desprind încet de el şi-mi pun mâinile pe cadru. Chiar mă ţin pe picioare, fără să mă agăţ
de absolut nimeni.

Doctoriţa Wînters chiar mă aplaudă. De parcă aş fi un bebeluş care învaţă să meargă de-a buşilea.

Cât poţi să înduri atâta condescendenţă fără să-ţi vină să sari cât colo de nervi?

— Să-mi ziceţi când vreţi să vă aşezaţi, domnişoară Martin, îmi spune Ted.

— Hannah! fac eu. Ţi-am zis să-mi spui Hannah!

Am luat un ton aspru şi răutăcios, însă Ted nici nu crâcneşte.

— Ted, poţi să mă laşi o clipă cu Hannah? spune doctoriţa Wînters.

Stau mai departe sprijinită în cadru. însă nimeni nu mă mai aplaudă.

Ted iese, închizând uşa după el.

Doctoriţa Winters se întoarce spre mine.

— Poţi să te aşezi fără ajutor? mă întreabă.

— Da, îi răspund, deşi nu sunt sigură că pot.

încerc să mă aplec din coapse, însă nu reuşesc să-mi

controlez ca lumea mişcările. Aterizez pe pat cu ceva mai multă forţă şi salteaua mă saltă în aer.

— Ar fi cazul să-i cer scuze lui Ted, spun.

— Ei, face ea zâmbind. A mai auzit el din astea.

— Oricum…

— E greu, spune ea.

— Da, îi răspund. însă pot. Vreau s-o fac. Nu mai vreau să fiu tratată cu mănuşi şi să mă felicite lumea că-mi simt degetele de la picioare. Ştiu că e greu, însă vreau s-o fac. Vreau să încep să merg.

— Nu voiam să zic că mersul e greu, spune. Vreau să zic că e greu să nu fii în stare să mergi.

— M-aţi cam păcălit, îi zic râzând. Fraza părea să aibă alt sens.

începe şi doctoriţa Winters să râdă.

— Ştiu ce zic, spune ea. E frustrant. însă nu putem să ne grăbim.

— Nu vreau decât să mă văd ieşită din spital, îi spun.

— Ştiu, dar nici aici nu putem să ne grăbim.

— Ei, haide! izbucnesc eu, ridicând glasul. Zac în patul ăsta de zile întregi. Am pierdut sarcina. Nu pot să merg. Nu pot să mă ridic din pat decât dacă mă împinge cineva pe holurile astea hidoase. Mi-e imposibil să-mi imaginez ceva cu totul banal, cum ar fi să mă duc singură până în cealaltă parte a încăperii. Aşa am ajuns. Banalul e de neimaginat. Şi nu pot să controlez absolut nimic! Toată viaţa mea e în picaj şi nu pot să fac nimic.

Şi mai e şi Heniy. Acum l-am pierdut şi pe el.

Doctoriţa Winters nu spune nimic, doar se uită la mine.

— îmi pare rău, zic, reuşind să mă controlez în sfârşit.

îmi întinde o pernă. O iau, uitându-mă la ea. Nu prea ştiu ce-are de gând.

— Pune-ţi perna pe faţă, îmi spune.

încep să bănuiesc că doctoriţa Winters e nebună de legat.

— Fă-o, mă îndeamnă ea. Ascultă-mă numai o clipă.

— Bine, zic şi îmi duc perna la faţă.

— Acuma urlă.

îmi iau perna de pe faţă.

— Ce?

Ia perna şi mi-o duce cu blândeţe la faţă. I-o iau din mână.

— Urlă ca din gură de şarpe,

încerc să urlu.

— Haide, Hannah, poţi mai bine

de-atât. încerc iar să urlu.

— Mai tare! îmi spune.

Urlu.

— Haide!

Urlu tot mai tare.

— Aşa! face ea.

Urlu până nu mai am aer în plămâni, până nu mă mai ţine gâtlejul. Trag aer în piept şi urlu iar.

— Nu poţi să mergi, uni spune ea. Şi ai pierdut un copil.

Urlu.

— O să-ţi ia luni întregi să te recuperezi de tot, îmi spune.

Urlu.

— Nu ţine totul în tine. Nu ignora nimic. Scoate tot din tine.

Urlu şi iar urlu.

Mă înfurie că nu pot să merg încă. Mă înfurie că doctoriţa Winters are de ce să mă aplaude când mă ridic sprijinită în cadru, pentru că e foarte, foarte greu să mă ridic singură, până şi cu cadrul de mers.

Mă înfurie că sufăr.

Şi mă înfurie că femeia aia a mers mai departe pur şi simplu. De parcă cu nici nu existam. A mers mai departe când eu zăceam pe stradă.

Şi mă înfurie Heniy. Pentru că mi-a fost mai bine cu el, iar acum a dispărut. Şi pentru că m-am simţit ca o proastă din cauza lui. Pentru că am crezut că ţine la mine. Am crezut că poate sunt importantă pentru el.

Şi mă înfurie că nu sunt.

Mă înfurie că am rămas însărcinată cu copilul lui Michael.

Mă înfurie că m-am îndrăgostit de el.

Mă înfurie că părinţii mei sunt doar nişte trecători în viaţa mea.

Acum, în clipa asta, parcă mă înfurie întreaga lume blestemată.

Aşa că urlu în pernă.

După ce termin, uni iau perna de pe faţă, o pun înapoi pe pat şi mă întorc spre doctoriţa Winters.

— Eşti gata? mă întreabă.

— Pentru ce? o întreb.

— Să treci mai departe, îmi spune. Să accepţi că deocamdată nu poţi să mergi. Şi să ai răbdare cu tine şi cu noi cât reînveţi.

Nu prea ştiu. Aşa că iau perna şi mi-o duc la faţă. Urlu pentru o ultimă oară. însă cam fără tragere de inimă. Nu mai am de ce să urlu. Bine, sunt încă furioasă. însă nu mai dau în clocot, ci fierb înăbuşit în suc propriu. Ceea ce poţi să controlezi.

— Da, zic. Sunt gata.

Vine la mine şi mă ajută să mă ridic. îl cheamă pe Ted în salon.

Şi amândoi rămân lângă mine să mă ajute, să mă înveţe, să mă îndrume în arta de a rămâne în echilibru pe picioarele mele.

Când ajung acasă, Charlemagne mă întâmpină în fugă şi o aud pe Gabby sculându-se din pat.

Coboară de la etaj şi se uită la mine. Se vede pe faţa mea că n-a mers bine. Se vede şi pe faţa ei că a plâns.

— Te-ai întors devreme.

— Da, zic.

— I-ai zis?

— Da.

îmi arată canapeaua şi mergem să ne aşezăm.

— Ce-a zis?

— Nimic? Tot ce era de zis? O să se gândească. Apoi o iau eu la întrebări: A sunat iar Mark?

Mark a sunat de cel puţin zece ori de când a plecat. Gabby nu i-a răspuns deloc.

— Da, spune. Dar tot nu i-am răspuns. Nu e timpul să

vorbim. Mai întâi trebuie să mă adun şi să mă pregătesc. O să-l ascult. Cred că n-o să mă port chiar ca şi cum nu mai avem nimic de împărţit.

— Am înţeles, zic.

— Insă vreau să fiu şi realistă. Mă înşela de mult timp. Nu văd ce explicaţie m-ar putea convinge să nu dau divorţ.

— Nu te tentează să-i răspunzi ca să urli la el?

— Absolut, râde ea. Mă tentează clar mă fac aşa ceva. O s-o fac probabil curând.

— însă nu chiar acum.

— Ce obţin cu asta? spune ea, ridicând din umeri. După ce termin ce-am de zis, tot eu sunt. Tot el e. Tot m-a înşelat. Trebuie să accept situaţia.

— Măcar dăm amândouă piept cu problemele noastre, îi zic.

— Măcar atât, răspunde ea, uitându-se la mine cu un zâmbet trist.

— Suntem o pereche pe cinste, nu?

— Cum să nu? pufneşte Gabby.

— N-aş fi în stare de nimic fără tine.

— Idem, face ea.

— Nu prea-mi vine decât să-mi plâng de milă, îi zic. Poate cel puţin o vreme.

— Sincer, sună minunat, încuviinţează ea.

Ne lăsăm pe canapea. Vine şi Charlemagne lângă noi.

Amândouă plângem pe tăcute toată seara, cu schimbul – una plânge, cealaltă consolează.

Cred că tot jelitul ăsta ne ajută să ne eliberăm de teamă şi de durere, pentru că a doua zi ne trezim cu sentimentul că ne e mai bine, suntem mai puternice, mai pregătite să dăm piept cu lumea, orice obstacole am întâmpina.

Ieşim să mâncăm şi încercăm să glumim. Gabby îmi aminteşte să-mi iau vitaminele prenatale. O scoatem pe Charlemagne la plimbare, apoi mergem să-i luăm un pătuţ şi nişte jucării pentru dinţi. Ne-apucăm s-o dresăm, ducând-o la uşă când face pipi. De câte ori pare gata să facă pipi, o luăm în braţe şi o ducem la uşa casei, unde am pus un covoraş

absorbant.

Batem palma peste măsură de încântate când Charlemagne se duce singură la covoraş.

Când sună Mark seara, Gabby răspunde. îl ascultă calm. Nu trag deloc cu urechea. încerc să-i dau un pic de spaţiu.

De-abia peste mai multe ore vine la mine în cameră.

— S-a scuzat de un milion de ori. Cică n-a vrut niciodată să mă rănească. Se urăşte pentru ce a făcut.

— OK, zic.

— Cică voia să-mi spună. Că îşi făcea curaj să-mi spună.

— OK...

îi tremură vocea, încât mă apucă şi pe mine emoţiile.

— O iubeşte. Şi vrea să divorţăm.

— *El* vrea să divorţaţi? fac eu, ridicându-mă în capul oaselor în pat.

încuviinţează din cap, la fel de uluită ca mine.

— Spune că pot să rămân eu cu casa. N-o să se opună la partaj. Merit tot ce poate să-mi ofere. Spune că mă iubeşte, însă nu e sigur dacă a fost vreodată cu adevărat îndrăgostit de mine. Şi că îi pare rău că n-a avut curajul să accepte mai repede realitatea.

Am rămas cu gura căscată.

— Spune că acum îşi dă seama că ar fi trebuit să se comporte altfel în situaţia asta, însă ştie că aşa e bine pentru amândoi.

— îl omor, zic.

Ea clatină din cap.

— Nu, spune. Sunt destul de OK.

— Ce?

— Păi, mai întâi, cred că sunt un pic în stare de şoc, spune ea. Aşa că poţi să ai rezerve faţă de ce îţi spun.

— OK...

— însă mereu am avut sentimentul că poate există cineva mai potrivit pentru mine.

— Pe bune?

— Da. Păi, suntem împreună din colegiu, după care

ne-am continuat amândoi studiile, aşa că de unde să ai timp să te concentrezi să găseşti pe cineva nou? Nu? Aşa că am rămas cu el pentru că... nu vedeam de ce n-aş rămâne. Ne simţeam în largul nostru unul cu celălalt. Eram destul de fericiţi. Apoi, ştii cum e, la o anumită vârstă am vrut să mă mărit. Şi ne-am înţeles bine noi doi. întotdeauna.

— Doar bine?

— Da. Ce să zic, nu ştiu, spune. Doar că uneori îmi doream să fie mai bine decât bine. Să am pe cineva cu care să simt că sunt cea mai minunată femeie din lume. însă la un moment dat n-am mai crezut că poate exista aşa ceva, bănuiesc. Şi mi-am zis: de ce să nu mă mărit cu un tip ca Mark până la urmă? E un tip de treabă.

— Am dubii.

— Da, râde ea. Acuma ai dubii. însă pe atunci nici n-am stat să mă gândesc. Ştii? Eram într-o relaţie bună cu un bărbat serios, care voia să mă ia de nevastă, să ne luăm casă, tot ce se presupune că trebuie să faci. N-am văzut de ce nu l-aş accepta doar pentru că mi se pare un bărbat de nota opt. Şi eram fericită. Adică mă-ndoiesc că aş fi ajuns vreodată să spun toate astea dacă nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat. Pur şi simplu nu m-am gândit niciodată la asta. Mă simţeam destul de fericită. Serios.

începe iar să plângă.

— Eşti bine? o întreb.

— Nu, răspunde ea, stăpânindu-se. Sunt absolut terminată, însă...

— însă ce?

— Când mi-a zis toate astea, m-am tot gândit că dacă aş fi întâlnit pe cineva mai bun, pe care să-l iubesc cu pasiune, l-aş fi părăsit pe Mark. Ăsta e adevărul. Mi-aş fi dorit să-l părăsesc. Nu cred c-aş fi făcut ce-a făcut el. însă mi-aş fi dorit.

Charlemagne intră în cameră şi se face covrig.

— Ei, şi acum? o întreb eu.

— Acum? spune Gabby. Nu ştiu. E prea greu să mă gândesc pe termen lung. Sunt terminată, mă simt mizerabil, însă cumva uşurată, jenată şi îngreţoşată.

— Atunci mai bine o luăm încet, spun.

— Da.

— Mi s-a făcut poftă de rulouri cu scorţişoară, n zic.

— Mi se pare o idee minunată, râde ea. Poate chiar unele cu multă glazură.

— Cine-şi doreşte un rulou cu puţină glazură? o întreb.

— *Touché.*

— Poate că deocamdată nu trebuie decât să ne luăm nişte rulouri cu scorţişoară şi multă glazură.

— Da, spune ea. Să rad vreo şase rulouri cu o doamnă însărcinată.

— Exact.

Se duce să se încalţe. Pun pe mine o jachetă şi îmi iau şlapii în picioare. La Los Angeles se poate.

Ne suim în maşină.

— Ethan n-a sunat încă, nu? mă întreabă Gabby.

Clatin din cap.

— O să mă sune când o să-şi dea seama ce vrea să facă, zic.

— Şi până atunci? mă întreabă.

— N-am de gând să aştept să mă sune un tip, o tachinez eu. Prietena mea cea mai bună n-ar accepta aşa ceva.

— Nu ştiu, spune ea, ridicând din umeri. Sunt circumstanţe atenuante.

— Oricum, îi zic, dacă vrea să fie cu mine, o să fie cu mine. Dacă nu, merg mai departe. Am un copil de crescut. O slujbă pe care să o încep. Am multe pe
cap. Nu ştiu dacă ţi-am zis, însă cea mai bună prietenă a mea divorţează.

— Mie-mi zici? râde Gabby. A mea e însărcinată şi nu e copilul iubitului ei.

— Ei, pe naiba! fac eu.

— Da! zice Gabby. Şi zilele trecute mi-a venit acasă cu un câine pe care l-a adoptat din senin.

— Uau, fac eu. Prietena asta a ta pare nebună.

— Şi a ta, spune ea.

— Crezi că fetele astea o s-o scoată la capăt cu bine? o întreb.

— Ştiu că trebuie să zic că da, însă de fapt cred că n-au nicio şansă.

Ne punem amândouă pe râs. Probabil că altcuiva nu i s-ar părea aşa de amuzant. însă când spune că n-avem nicio şansă, e clar că de fapt e total *invers.* Aşa că e un motiv bun să ne relaxăm un pic şi să râdem de necaz.

După unsprezece zile în spital, azi mă externează. în patruzeci şi opt de ore o să mă întorc, însă la centrul de tratament. în următoarea perioadă o să vin de mai multe ori pe săptămână să-l văd pe Ted, fizioterapeutul meu cel serios.

Doctoriţa Wînters m-a pregătit din timp. A discutat cu mine toate detaliile, le ştiu pe de rost.

Gabby a venit să mă ajute să-mi strâng lucrurile. Deja e ditamai efortul să mă duc singură la baie. însă mă duc, încet-încet. Vreau să mă spăl pe dinţi.

Mă apropii de chiuvetă, manevrând cadrul.

Rămân la oglindă şi mă privesc ca lumea, aşa cum nu m-am mai văzut de aproape două săptămâni. Pe partea stângă a feţei, lângă tâmplă, am o vânătaie aproape vindecată. Sunt sigură că arătam înfiorător când m-au internat, însă acum nu-i aşa de rău. Sigur, sunt palidă. însă, dacă e să mă gândesc, aş zice că se trage şi de la faptul că n-am mai ieşit din clădirea asta de zile întregi, nu doar de la problemele de sănătate. Părul uni stă groaznic. N-am mai făcut un duş de-o veşnicie parcă.

De-abia aştept să dorm într-un pat adevărat şi să fac o baie, poate chiar să folosesc uscătorul de păr. Se pare că şi aşa ceva necesită pregătiri. Mark a instalat un scaun în duş. Ah, să mă spăl fără niciun ajutor! Să tot visezi la aşa ceva!

Acum, că mă externez, încep să-mi dau seama cât de mult m-a dat asta înapoi. Cu săptămâni în urmă, mi-aş fi închipuit că la ora asta deja m-am dus să-mi iau maşină şi m-am apucat să-mi caut job. însă în loc să fiu în punctul de la început, sunt şi mai în spate.

însă mai ştiu şi că am făcut un mare progres în procesul de însănătoşire şi ca om. M-am confruntat cu lucruri care altfel mi-

ar fi rămas necunoscute. Tot studiindu-mă în oglindă pentru prima oară de când sunt aici, mă simt pregătită să accept un adevăr cât se poate de urât: poate că soarta s-a îndurat de fapt de mine când m-a adus în punctul ăsta, fără nicio nouă viaţă în pântece care să mă incomodeze.

Nu sunt deloc pregătită să fiu mamă.

Nici pe departe.

Mă spăl încet pe dinţi. Când termin, îi simt curaţi şi netezi.

— Cum de ai tot timpul puding la tine în salon? mă întreabă Gabby.

Mă întorc pe loc, cu mişcări treptate, conservându-mi energia.

Ţine o cutie cu puding de ciocolată în mână. Habar n-am când a apărut. însă ştiu că e de la Henry.

Mi-a lăsat un puding la un moment dat azi. Un puding de ciocolată. Asta *înseamnă* ceva, nu?

Gabby uită de puding şi trece la altceva.

— Doctoriţa Winters o să vină imediat să-ţi facă externarea, îmi spune. Am citit toate hârtiile. Chiar m-am documentat în materie de fizioterapie de recuperare...

Nu te-apuci să laşi cutii de puding pentru cineva de care nu-ţi pasă.

— Ai putea să-mi aduci scaunul? o rog.

— A, face ea. Sigur. Credeam că o să mergi cu cadrul până te externează.

— Mă duc să-l caut pe Heniy, îi zic.

— Asistentul din tura de noapte?

— Acum e de zi la alt etaj. O să-l găsesc. Şi o să-l invit în oraş.

— Crezi că e o idee bună? mă întreabă ea.

— Mi-a lăsat cutia de puding, zic.

Alt răspuns n-am. Gabby aşteaptă să mai zic ceva, însă tac. Nu mai ştiu ce să zic. *Mi-a lăsat cutia de puding.*

— Să vin cu tine? mă întreabă ea când îşi dă seama că n-o să mă răzgândesc.

Scutur din cap.

— Vreau să fac totul singură, răspund.

Mă aşez pe pat. îmi ia treizeci de secunde pe ceas. însă după aia mă simt imediat mai bine. Gabby trage scaunul lângă mine.

— Sigur nu pot să vin cu tine? Să te-mping, poate?

— Şi-aşa o să am nevoie să mă ajuţi cu duşul. Demnitatea mea e destul de scăzută deja, aşa că sper să nu mă vezi cum îmi declar sentimentele faţă de cineva care, ştii, cel mai probabil o să mă refuze.

— Mi se pare că poate ar fi mai bine să mai aştepţi şi să te mai gândeşti un pic, uni spune ea.

— Şi când să vorbesc cu el atunci? Ce-o să fac? Să-l sun? „Hei, spitalule? Hai cu Henry la telefon, îl caută Hannah".

— Ce de „h"-uri, face ea.

— De puţine ori în viaţă se întâmplă să-ţi iei inima-n dinţi. Sunt suficient de proastă ca să cred că acum e momentul. Aşa că ajută-mă să mă sui în porcăria asta de scaun, ca să mă duc odată să mă fac de râs.

— Bine, cum vrei, zâmbeşte ea.

Se-apucă să mă ajute să mă aşez şi nu-mi ia mult până mă pun în mişcare.

— Urează-mi noroc! zic, luând-o spre uşă şi punând dintr-odată frână, cum m- au învăţat. Crezi că se întâmplă uneori să *ştii* pur şi simplu când e vorba de cineva?

— Adică să-ţi zici de cum l-ai cunoscut: ăsta nu-i ca restul, e ceva cu el?

— Da, zic. Exact.

— Nu ştiu, spune. Poate. Aşa îmi place să cred. Dar nu sunt sigură. Când l-am cunoscut pe Mark, mi s-a părut că are faţă de dentist.

— Păi, *e* dentist, îi zic nedumerită.

— Da, numai că în colegiu, când aveam vreo nouăşpe ani, mi s-a părut genul de băiat care o să ajungă dentist.

— Adică părea serios? Deştept? Cum? Ce vrei să zici cu asta?

— Nimic, spune. Lasă.

— Ţi s-a părut plicticos? o întreb eu, încercând să mă prind.

— Mi s-a părut şters, spune. însă m-am înşelat, nu?

Vreau să zic că n-am simţit pentru soţul meu toate chestiile astea despre care vorbeşti tu. Şi s-a dovedit a fi un tip minunat. Aşa că nici nu pot să confirm, nici nu pot să neg că *ştii* din prima ceva.

Eu cred că ştii. Asta cred. Cred că asta am crezut întotdeauna. Aşa mi s-a întâmplat când l-am cunoscut pe Ethan. Mi s-a părut că are ceva deosebit, ceva special. Şi nu m-am înşelat. După tot ce s-a întâmplat între noi. N-a fost ceva pe viaţă până la urmă, însă nu-i nimic. La vremea ei, a fost o relaţie adevărată.

La fel mi se pare şi cu Heniy.

însă nu ştiu cum să împac ideea asta cu declaraţia lui Gabby. Nu vreau să afirm că dacă întâlneşti persoana potrivită, o ştii din prima şi pe urmă să recunosc, după logica asta, că Mark nu e persoana potrivită pentru ea.

— Poate că unii oameni îşi dau seama, îmi dau eu cu presupusul.

— Da, spune ea. Poate că unii oameni îşi dau seama. Oricum ar fi, tu asta crezi şi asta contează.

— Da, zic. Exact Trebuie să-i spun.

— Ce-o să-i spui? mă întreabă ea.

— Da, chiar, fac, întorcându-mă cu scaunul la ea. Ce-o să-i zic *de fapt7.* Mai bine exersez un pic, urmez eu, după ce mă gândesc puţin. Să zicem că eşti Heniy.

Gabby se aşază zâmbind pe pat, luându-şi o poză masculină afectată.

— Nu, nu-i deloc aşa, zic. Şi ar sta în picioare.

— A, face ea şi se ridică. Scuze, voiam să fie mai uşor pentru că eşti...

— într-un scaun cu rotile, da, zic. însă nu mă menaja. Dacă o să umblu căutându-l pe holuri, cel mai probabil o să stea în picioare, iar eu jos.

— OK, zice. începe.

Respir adânc. închid ochii şi încep:

— Heniy, ştiu că pare o nebunie...

— Nu, mă întrerupe ea. Nu începe cu asta. Nu începe niciodată cu „ştiu că pare o nebunie". Vino dintr-o poziţie de

forţă. Ar fi norocul lui să fie cu tine. Ai o atitudine extraordinară în viaţă, o inimă minunată şi un optimism molipsitor. Eşti o femeie de vis. Vino dintr-o poziţie de forţă.

— OK, zic, apoi îmi privesc picioarele. Nu ştiu, Gabby. Sunt infirmă. Nu e tocmai un moment de forţă în viaţa mea.

— Eşti Hannah Martin. Şi când ai un moment de slăbiciune, eşti tot în forţă. Fii Hannah Martin. Hai să te-auzim.

— OK, zic şi o iau de la capăt.

Şi apoi totul se revarsă din mine pur şi simplu.

— Henry, cred că între noi e ceva real. Ştiu că sunt pacientă şi tu eşti asistent medical şi e împotriva regulamentului, şi tot, însă chiar cred că am putea să avem o relaţie importantă şi ne datorăm cumva nouă înşine să încercăm. De câte ori poţi să zici aşa ceva despre cineva? Că între voi doi poate să existe ceva minunat? Vreau să văd unde putem să ajungem. Henry, eşti un bărbat deosebit şi noi doi avem o relaţie deosebită. Pur şi simplu ştiu. Bun, cum ţi se pare? mă uit eu la Gabby.

Gabby se uită lung la mine.

— Chiar asta simţi pentru el?

— Da, încuviinţez eu.

— Du-te să-l cauţi! mă îndeamnă. Ce mai pierzi vremea exersând cu mine?

— Ce crezi c-o să zică? o întreb eu, râzând.

— Nu ştiu, spune. însă dacă te refuză e aşa un cretin, că ţi-ar fi mai bine fără el.

— Asta nu mă încălzeşte cu nimic.

— Uneori, adevărul nu ne încălzeşte cu nimic, spune ea, ridicând din umeri. Du-te odată.

Aşa că mă duc.

Ies din cameră împingându-mă în scaun şi o iau în viteză pe hol, spre oficiul asistentelor. întreb unde e Henry şi-mi spun că nu ştiu. Aşa că mă urc în ascensor, cobor la ultimul etaj şi mă apuc să bat holurile. N-am de gând să mă opresc până nu dau de el.

Esâmbătă seara. Mă uit la un film cu Gabby. Charlemagne e în pătuţul ei, la picioarele noastre. Am comandat mâncare

thailandeză şi Gabby dă gata tăiţeii înainte să apuc să gust măcar din ei.

— Ştii că sunt însărcinată, nu? E cazul să apuc şi eu o porţie din mâncare, nu?

— Soţul meu m-a înşelat şi dup-aia m-a părăsit, spune ea. Nici măcar nu ridică nasul din mâncare şi îşi îndeasă tăiţei în gură, cu ochii la televizor. Nu sunt obligată să fiu drăguţă cu nimeni în clipa asta.

— Of, bine, ai câştigat

Atunci sună telefonul şi, când mă uit cine e, rămân înlemnită. E Ethan.

Gabby apasă pe pauză.

— Păi, răspunde odată! îmi zice.

Răspund.

— Bună, îl salut

— Hei, face el. Poţi să vorbeşti?

— Sigur. Da.

— Mă gândeam să vin pe la tine, spune el. Chiar acum, dacă e OK. Pot să trec pe la tine.

— Da, zic. Absolut. Vino. închid şi mă uit lung la

Gabby.

— Ce vrea să-mi spună? o întreb.

— Păi, asta voiam şi eu să te întreb. Ce-a zis?

— A zis că vrea să vină pe la mine. A zis că trece pe aici.

— Care din două? Vine sau trece?

— Ambele. Mai întâi a zis una, apoi cealaltă.

— Pe care-a zis-o prima?

— Că vine pe aici. Adică vine la mine. Da, şi după aia a zis că trece pe aici.

— Habar n-am dacă-i de rău sau de bine, spune ea.

— Nici eu.

Dintr-odată mă cuprinde disperarea. Oare ce-o să se-ntâmple?

— Crezi că se poate să fie dispus să se implice? Că n-o să-l pierd până la urmă?

— Nu ştiu! exclamă ea.

E la fel de stresată ca mine.

— Persoanele însărcinate n-ar trebui probabil să se despartă de iubiţii lor, zic. Toată anxietatea asta clar e rea pentru bebeluş.

— Vrei să te schimbi? mă întreabă Gabby.

Mă uit ce-am pe mine. Nişte leggings negri şi un hanorac imens.

— Ar trebui?

— Aşa e politicos.

— OK, fac. Ce să pun pe mine?

Mă ridic şi mă duc în camera mea, gândindu-mă în ce să mă îmbrac.

— Ce-ar fi să-ţi tragi pe tine puloverul roşu? îmi strigă ea de jos. Şi o pereche de blugi. O ţinută super-lejeră.

— Da, bine, zic, scoţând capul pe uşă. Ceva lejer, dar drăguţ.

— Exact, îmi strigă ea. Şi aranjează-ţi cocul. Stă să se prăbuşească.

— OK.

Când mă dau cu rimei, se aude soneria de la uşă. De la o vreme mă simt aşa de grasă. Nu ştiu dacă sunt într-adevăr grasă, am doar impresia că sunt sau poate ambele.

— Răspund eu! strigă Gabby şi o aud cum vine în fugă în sus pe scări, spre
mine, nu spre uşa casei. înainte însă... zice ea când ajunge la uşa camerei mele.

— Da?

— Eşti o tipă absolut minunată. Eşti deşteaptă, eşti iubitoare, eşti cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată, eşti pur şi simplu cea mai şi cea mai din univers. Să nu uiţi niciodată.

— OK, îi zic, zâmbindu-i.

Apoi îmi întoarce spatele şi fuge jos să răspundă. O aud cum îl salută. Ies din cameră şi o iau în jos pe scări.

— Bună, îl salut.

— Bună, mă salută. Putem să vorbim?

— Sigur.

— Mergeţi în living, ne zice Gabby. Oricum voiam să

ies cu Charlemagne la plimbare.

Ethan se apleacă s-o mângâie pe Charlemagne, iar Gabby ia lesa şi se încalţă. Apoi iese pe uşă cu Charlemagne.

Ethan se uită la mine.

Nici nu mai trebuie să vorbim. După tristeţea care i se citeşte pe faţă, îmi dau seama ce-a venit să-mi spună.

S-a terminat

Nu-mi rămâne decât să am răbdare să se termine discuţia. Atâta tot. Iar după ce pleacă, pot să bocesc până la vârsta a treia.

— Putem să ne-aşezăm dacă vrei, îi zic, mândră că vocea îmi sună egal.

— Nu pot, îmi spune el, fără să se mişte din loc.

— Ştiu, îi zic.

Vocea i se frânge şi bărbia începe să-i tremure aproape imperceptibil.

— Atâţia ani am crezut că nu trebuie decât să fim iar împreună şi totul o să fie bine.

Ethan e atât de trist, că nu mai e loc de propria mea tristeţe.

— Ştiu, zic. Vino, ia loc.

îl conduc la canapea. Mă aşez ca să se aşeze şi el. Când eşti trist, mai bine te aşezi un pic, cred eu. Mai târziu, după ce el pleacă şi eu o să fiu din nou cea tristă, o să stau. O să stau chiar aici.

— Eu am distrus totul. N-ar fi trebuit să ne despărţim la colegiu. Mai bine rămâneam împreună. Mai bine... mai bine făceam cu totul altceva.

— Ştiu, zic.

— Nu sunt pregătit pentru aşa ceva, spune. Nu pot.

Ştiam că asta o să spună, însă când îl aud parcă mă izbeşte în plămâni.

— înţeleg perfect, îi zic, pentru că aşa şi e.

Mi-aş dori să nu înţeleg. Poate aşa aş putea să mă supăr, însă n-am de ce să mă supăr. Eu sunt de vină pentru tot.

— De zile întregi mă străduiesc să accept situaţia. Mă tot gândesc c-o să mă obişnuiesc. C-o să fie în regulă. Mă tot gândesc că dacă eşti cu persoana potrivită, nimic n-ar trebui să

conteze. Tot încerc să mă conving că pot.

— Nu trebuie...

— Nu, spune el. Te iubesc. Am fost sincer când ţi-am zis-o şi acum sunt sincer. Şi vreau să fiu cu tine, indiferent ce ţi se întâmplă. Şi vreau să fiu genul de bărbat care să zică: „OK, eşti însărcinată cu copilul altcuiva, nu-i nimic". însă nu sunt genul ăsta, Hannah. Nu mă simt pregătit să devin tată, nici pentru propriul meu copil, d-apoi pentru copilul altui bărbat. Bine, ştiu că nu eu aş fi tatăl, cum zici tu. Ştiu. însă dacă te iubesc, cum aş putea să nu-ţi fiu alături? Cum să nu trecem împreună prin toate astea? Ne-ar dezbina chiar dinainte să ne începem ca lumea relaţia.

— Ethan, ascultă, înţeleg, îi zic. îmi pare foarte rău că te-am pus în situaţia asta. N-am vrut niciodată să-ţi fac aşa ceva. Să te oblig să alegi între viaţa pe care ţi-o doreşti şi o relaţie cu mine.

— îmi doresc o familie la un moment dat. Şi dacă îţi zic „da" acum, dacă îţi zic „da, cred că putem să fim împreună chiar dacă o să ai un copil", simt că ar însemna să ne întemeiem o familie împreună. Sunt absolut convins că am putea avea o relaţie minunată pe viitor. însă nu cred că suntem pregătiţi pentru aşa ceva, să creştem un copil împreună. Nici dacă *ar fi* al meu.

— Bine, n-ai de unde să ştii dacă eşti pregătit sau nu până nu te trezeşti pus în faţa faptului împlinit, zic.

Nu încerc să-l conving, e doar ceva ce-am învăţat de curând.

— Dacă aş fi venit şi ţi-aş fi zis săptămâna trecută „Hannah, hai să facem un copil", ce-ai fi zis?

— Aş fi zis că-i o nebunie, îi răspund, şi urăsc că are dreptate. Ţi-aş fi zis că nu sunt pregătită.

— Nu sunt pregătit să devin tatăl copilului altui bărbat, spune el. Şi mi-e ruşine de mine. Chiar mi-e. Pentru că vreau să fiu bărbatul pe care să te poţi baza. De câte ori nu ţi-am zis că n-avem cum să ne stricăm relaţia?

încuviinţez din cap – ştiu ce spune.

— Vreau să fiu bărbatul potrivit pentru tine, continuă el. însă nu sunt. Nu-mi vine să cred că spun aşa ceva, însă... nu

sunt bărbatul potrivit

Mă uit la el fără să spun nimic. Nimic n-ar putea să schimbe ce simţim, indiferent ce-aş zice. Prefer problemele cu soluţii precise, conflictele în care un om are dreptate şi celălalt n-are şi nu-ţi rămâne decât să stabileşti cine e unul şi cine altul.

însă situaţia de faţă e altceva.

Ethan îmi ia mâna într-a lui şi o strânge tare.

Şi atunci, dintr-un singur gest, nu mai e cel trist. Eu am devenit tristă.

— Cine ştie? spune el. Poate peste vreo doi ani o să ajung tată singur şi o să ne regăsim. Poate e doar o chestiune de sincronizare. Poate că nu e acum timpul potrivit.

— Poate, zic.

Mi se rupe inima. Simt cum mi se rupe.

înghit cu greu şi mă stăpânesc.

— Atunci hai s-o lăsăm aşa, zic. La fel ca în liceu, nici acum nu e timpul potrivit să fim împreună. Poate într-o zi o să ne sincronizăm în sfârşit Poate acesta este mijlocul unei poveşti de dragoste mai lungi.

— îmi place ideea.

— Sau poate nu suntem sortiţi să fim împreună, zic. Poate că şi varianta asta e în regulă.

încuviinţează abia schiţat din cap şi se uită în jos.

— Poate, spune el. Da. Poate.

eniy nu e la etajul meu, nici la vreun etaj superior.

Am întrebat asistentele, administratorii, trei doctori şi doi oameni veniţi în vizită la pacienţi pe care i-am luat drept angajaţi. Am călcat doi oameni pe trei picioare şi am răsturnat un coş de gunoi. Nu ştiu dacă e aşa de dificil să te mişti de colo-colo într-un scaun cu rotile. Cred că mai degrabă am eu probleme de coordonare motorie.

La etajul cinci o las baltă şi mă urc în ascensor, coborând la etajul trei, imediat sub al meu. Mai fac o încercare şi gata. Dacă mă iau după butoanele ascensorului, la primele trei niveluri se află holul de la recepţie, cantina şi birourile personalului administrativ. Aşa că trebuie să-l găsesc la etajul trei. N- are unde să fie în altă parte.

Când se deschid uşile ascensorului, văd un bărbat aşteptând să urce. Manevrez scaunul ca să cobor şi îmi ţine uşile deschise. îmi zâmbeşte şi urcă în ascensor. Are un gen de frumuseţe neconvenţională, probabil e trecut de patruzeci şi cinci de ani. Pentru o clipă, mă întreb dacă mi-a zâmbit pentru că i-am părut drăguţă, însă îmi amintesc că sunt invalidă. I-a fost milă de mine şi a vrut să mă ajute. Mă cam doare să mă gândesc la asta. îmi aminteşte cum odată, când eram la magazin, mi s-a părut că lumea se uita la mine pentru că-mi stătea părul foarte bine, ca apoi să-mi dau seama că aveam un muc în nas. Numai că acum e şi mai rău, dacă e să fiu sinceră. Când a fost incidentul cu mucul, nu m-am simţit atât de luată de sus.

îmi alung gândurile, aşa cum îmi alung orice grijă, şi respir adânc, gata să alunec lin pe roţi până dau de Henry. însă o asistentă mi se pune în cale.

— Pot să vă ajut? mă întreabă.

— Da, îi răspund eu. îl caut pe Heniy. E asistent medical.

— Cum îl mai cheamă? mă întreabă.

E o femeie înaltă şi spătoasă, cu un păr scurt şi aspru. Pare cu vechime în munca asta, deja sătulă peste cap de ea.

De fapt, nu ştiu care-i numele de familie al lui Heniy. Nu mi-a mai pus nicio asistentă întrebarea asta până acum, probabil pentru că nu era niciun Heniy la etajul respectiv. întrebarea ei îmi dă de înţeles că ar fi aici.

— E înalt, brunet, cu ochi căprui, u zic. Are un tatuaj. Pe antebraţ. Ştiţi despre cine vorbesc.

— îmi pare rău, domnişoară, nu pot să vă ajut. La ce etaj aveţi salonul?

Apasă pe butonul de urcare al ascensorului. Cred că pentru mine îl cheamă.

— Cum? La etajul patru, zic. Nu, ascultaţi-mă. Heniy, are un tatuaj. Trebuie să vorbesc cu el.

— Nu pot să vă ajut, îmi spune ea.

Ascensorul din faţa noastră se deschide cu un ţârâit. Asistenta se uită întrebătoare la mine. Nu mă clintesc din loc.

Ridică din sprâncene, aşa că ridic şi eu din sprâncene. Uşile ascensorului se închid. Asistenta îşi dă ochii peste cap.

— Heniy n-a venit azi la muncă, spune. începe de mâine în echipa mea. Nu l- am cunoscut, aşa că nu sunt sigură că pe el îl căutaţi, numai că Heniy de care vorbesc eu a fost transferat la mine pentru că şefa lui a avut impresia că avea o relaţie prea apropiată cu o pacientă. Când vede că mă schimb la faţă, prinde curaj. Aşa că vedeţi de ce am rezerve, spune şi apasă iar pe buton.

— A avut probleme? o întreb şi, de cum mă pomenesc zicând asta, îmi dau seama că nu trebuia.

Se încruntă la mine, de parcă tocmai i-am confirmat cele mai negre temeri şi faptul că nu pricep nimic.

— îmi retrag întrebarea, îi zic. Probabil că nu sunteţi dispusă să mă ajutaţi să-l găsesc nici în afara spitalului, nu? Un nume de familie sau un număr de telefon?

— Corect, îmi spune.

— înţeleg, zic eu, dând din cap. Pot să-i las un mesaj? Cu numărul meu de
telefon?

Se uită la mine neclintită, cu chipul imobil.

— Pot să-mi dau seama că dacă v-aş lăsa numărul meu, l-aţi arunca.

— Nici n-aş sta să mă gândesc, îmi spune.

— OK, zic.

îmi dau în sfârşit seama că n-am nicio şansă să dau de el azi. Nici dacă reuşesc să trec de femeia asta, nu e la spital. Sau... o minţi? O fi aici de fapt?

Apăs pe butonul de urcare al ascensorului.

— OK, zic. V-am auzit foarte bine. Vă las în pace.

Se uită chiorâş la mine. Ascensorul soseşte iar cu un clinchet. Alunec spre el, făcându-i cu mâna femeii, care o ia din loc. Las uşile să se închidă, după care apăs pe butonul etajului la care sunt.

Când se deschid uşile, mă pun în mişcare. O iau în cealaltă direcţie, nu unde se uită ea, pe lângă oficiul asistentelor. Sunt gata să dau colţul, când mă zăreşte.

— Hei! strigă ea.

Dau colţul şi mă-mping din toate puterile în roţi, luând-o spre capătul holului. Braţele mi s-au înmuiat şi inima îmi bate în piept mai tare decât oricând în ultimele zile, însă nu mă opresc. Când întorc capul, o văd venind rapid spre mine. Pare enervată, însă mi se pare că n-are chef să facă vreo scenă.

în faţă sunt două uşi de sticlă. Nu se deschid dinspre partea asta, aşa că rămân blocată. Mi s-a înfundat. O să mă prindă afurisita de asistentă. De partea cealaltă a uşilor văd că vine un doctor. Trebuie să intre pe uşi dintr-o clipă în alta şi aşa pot să trec dincolo. Poate.

Nu prea ştiu ce m-a apucat. Poate mă port aşa pentru că vreau să-l găsesc pe Henry. Poate pentru că am stat între patru pereţi atâta timp şi toată lumea mi-a zis ce să fac. Poate pentru că era să mor, ceea ce cumva te eliberează de temeri. Poate din toate aceste motive.

Se deschid uşile şi doctorul trece pe lângă mine. Alunec dincolo, rugându-mă să se închidă uşile înainte să ajungă sora Ratched[4] la mine. însă n-am timp să mă uit. Rulez mai departe, căutându-l pe Henry în toate saloanele. Ajung până la capătul holului. Când fac la stânga, dând colţul, simt că mă prind două mâini de mânerele din spate ale scaunului. Mă opresc dintr-odată locului.

M-a prins.

— Ce aş putea să vă spun ca să nu mă arestaţi? o întreb eu, uitându-mă la ea peste umăr.

Mă împinge înainte fără să-mi răspundă. Brusc, acum că mi s-a mai potolit valul Hp adrpnalină_ îmi dau seama ce stratagemă nrostească si fără rost am ales.

Chiar nu e aici. Dacă nu mă-ntorc mâine la spital să-l caut iar, probabil că n-o să mai dau niciodată de el.

— Pot să mă împing şi singură, îi zic.

— Nu, face ea.

— Pun pariu că tot timpul vi se întâmplă aşa ceva, zic eu râzând nervos, încercând să detensionez atmosfera.

— Nu.

Ajungem la ascensor. Apasă pe buton. Nici nu pot să mă uit la

ea. Se deschid uşile.

— Păi, zic eu, cred că e momentul să ne luăm rămas-bun.

Se uită lung la mine, apoi mă apucă iar de mânerele scaunului.

— Nu.

Mă-mpinge în ascensor, urcă şi ea şi apasă pe butonul de la etajul patru.

Rămân tăcută, uitându-mă drept înainte. Ea stă lângă mine. Când se deschid uşile, mă împinge spre oficiul asistentelor.

— Bună, Deanna, o salută ea. Poţi să-mi spui în ce salon e pacienta?

— Pot să-ţi zic eu, îi spun. Sunt în salonul următor.

— Dacă nu te superi, Domnişoară pe Roţi, vreau să-mi zică Deanna, îmi răspunde ea.

— E adevărat ce spune Hannah, râde Deanna. E în salonul ăsta.

Deanna îi arată cu mâna şi sora Ratched mă împinge până înăuntru, unde mă aşteaptă Gabby.

Când ne vede, Gabby nu prea ştie ce să creadă.

— Ce s-a întâmplat?

Sora Ratched mi-o ia înainte.

— Uite ce e, îmi spune ea de-a dreptul, toţi mai greşim uneori şi probabil că eşti într-o perioadă nebunească, aşa că o să te las în pace. însă nu care cumva să te mai prind pe etajul meu. S-a înţeles?

încuviinţez din cap şi dă să plece.

— Soră, încep eu, dându-mi seama că nu pot să-i zic „Sora Ratched" Scuză- mă, cum te cheamă? o întreb.

— Hannah, răspunde ea.

— Pentru Dumnezeu! încerc să-mi cer scuze. Vreau să ştiu doar cum te cheamă.

— Ştiu, zice. Mă cheamă Hannah.

— A, fac. Pardon.

Hannah se uită la Gabby.

— întotdeauna e aşa de şarmantă?

— Nu pare să aibă o zi prea bună, răspunde Gabby.

Cred că e singura scuză pe care poate să mi-o găsească. Aşa că-i rămân recunoscătoare.

— Voiam doar să-mi cer scuze că ţi-am dat bătăi de cap. Am greşit.

— Bine, mulţumesc, răspunde ea şi dă să plece.

— Hannah, o strig.

Se întoarce iar.

— Sunt o obsedată.

— Poftim?

— Nu e vina lui Heniy, îi zic. Că am devenit prea apropiaţi, vreau să zic. El s- a comportat ca un profesionist, iar eu am început să-l hărţuiesc, practic. El mi-a tot zis că între noi nu e decât o relaţie profesională, atât. Iar eu l-am tot bătut la cap, încercând să-l fac să se răzgândească. Eu sunt de vină. El nu e... Nu vreau deloc să i se pună profesionalismul la îndoială din cauza comportamentului meu. A fost vina mea.

Hannah încuviinţează din cap şi pleacă. Nu prea ştiu dacă într-adevăr m-a crezut, însă felul în care m-am purtat azi pare să demonstreze că sunt un picuţ psihotică. Aşa că e şi ăsta un plus.

— N-am dat de el, aşa că am făcut ditamai scena, mă-ntorc eu spre Gabby.

— N-ai ţinut niciun discurs măreţ?

— Nu, dar am fost implicată într-o urmărire, răspund eu, clătinând din cap.

— Ei, atunci cred că ai avut o zi destul de palpitantă. A venit doctoriţa Winters cât ai fost plecată. Putem s-o luăm din loc.

— Aşa deci, plecăm? o întreb.

— Da.

— Şi cu Heniy cum rămâne? o întreb. Nu pot să plec ştiind că n-o să-l mai văd niciodată.

— Nu ştiu, îmi spune ea. Poate o să dai peste el la un moment dat? Aici, la spital, când ai şedinţă de fizioterapie?

— Poate, zic.

— Dacă e să fie, o să vă întâlniţi din nou, îmi spune. Nu?

— Da, îi zic. Nu ştiu. Presupun.

Cu un gest instinctiv, un soi de amintire musculară, mă sprijin de braţele scaunului, ca şi cum m-aş ridica. Apoi îmi amintesc cine sunt. Şi ce se întâmplă cu mine.

Intră Deanna.

— Eşti gata de plecare? întreabă.

— Da, te rog, îi zic.

Gabby îmi ia lucrurile. Deanna mă-mpinge spre ascensor. Coboară cu noi. Oare procedează aşa conform protocolului sau pentru că sunt o pacientă cu probleme? Ascensorul se opreşte o clipă la etajul trei, ca să urce o femeie mai în vârstă. O văd pe asistenta Hannah la oficiul lor, stând de vorbă cu un pacient. Se uită la mine, apoi întoarce privirea. Pot să jur c-am surprins-o zâmbind, însă uneori mai văd ce-mi doresc să văd.

Când ajungem în holul de la intrare, Deanna mă anunţă că pot să păstrez scaunul cu rotile. O clipă uni zic: *Mişto, mă aleg cu un scaun cu rotile gratis,* după care îmi amintesc că am ajuns omul care primeşte cărucioare cadou. *Revino-ţi.*

— Mersi, Deanna, îi zic când ieşim pe stradă.

Deanna uni face cu mâna şi o ia înapoi.

Mark trage pe dreapta, coboară şi vine în fugă. îmi dau seama că nu l-am mai văzut de la accident. E cam ciudat, nu? N-ar fi trebuit să vină să mă vadă? Eu aş fi trecut să-l văd dacă era la spital.

Gabby şi Mark îmi pun lucrurile în maşină şi mă poziţionez în dreptul portierei. încerc s-o deschid, însă e mai greu decât credeam. Aştept răbdătoare să vină cineva de partea asta şi, până una-alta, mă uit la clădire.

S-ar putea să nu-l mai văd niciodată pe Heniy.

Gabby uni deschide portiera şi mă ajută să mă urc în spate. Mark îmi pune căruciorul în portbagaj. Plecăm.

Dacă e să dau de el, o să dau. Cred în asta cu adevărat.

însă uneori mi-aş dori să pot să decid *singură* ce mi-a fost dat să fac.

abby a plecat azi-dimineaţă devreme să petreacă ziua cu părinţii ei. Mai târziu trebuie să vină Mark să-şi ia restul lucrurilor şi nu vrea să fie acasă atunci.

Mark a mai trecut o dată pe acasă de când a plecat, să-şi ia câteva costume şi mărunţişuri. Nici eu, nici Gabby n-am fost acasă atunci şi, sincer, a fost cam dubios să găsim casa altfel decât am lăsat-o. După aia Gabby a schimbat yala. Aşa că acum Mark are nevoie să fie una din noi acasă când îşi ia lucrurile. E destul de evident că eu sunt aia.

în e-mailul lui, Mark ne-a anunţat că vine la prânz, însă acum e destul de devreme, aşa că mă gândesc că îmi rămâne destul timp pentru altceva. Mă hotărăsc că a venit timpul să-i sun pe părinţii mei ca să le dau vestea. La ora asta probabil că pot să dau de ei chiar înainte să iasă în Londra la cină.

Formez numărul fix, gata să anunţ că sunt însărcinată de cum ridică unul receptorul. O s-o trântesc pur şi simplu, ca să nu mai stau să-mi fac griji ce-o să spună.

însă vocea de pe fir care spune „Alo" nu e nici a mamei, nici a tatii. E a soră- **mii.**

— Sarah? întreb. Ce faci le ai noştri?

— Hannah! exclamă ea. Bună! Am venit cu George aici în weekend.

Pronunţă „weekend" cu accent pe ultima silabă. Mă trezesc că dau ochii peste
cap. Din fundal se aude vocea tatii, care întreabă cine-i la telefon. Soră-mea se depărtează de receptor.

— E Hannah, tată. Relaxează-te... Tata vrea să vorbească cu tine, îmi spune.

— A, OK, îi zic, însă rămâne la telefon.

— Ia zi-mi, când vii pe la noi? mă întreabă. N-ai venit de Crăciun ca de obicei, aşa că ne-ai rămas datoare, cred.

Ştiu că glumeşte. însă mă irită că e de la sine înţeles că eu mă duc la ei. Măcar o dată mi-ar plăcea să-mi facă onoarea de a veni ei în vizită la mine. Măcar o dată şi gata.

— Păi, acum sunt în L.A., îi zic. Aşa că e o cursă ceva mai lungă cu avionul, însă o să vin eu la voi, până la urmă.

— Bine, bine, îi spune ea tatii. Hannah, tre' să te las.

Nici n-apuc să-i zic la revedere, că pleacă.

— Hannah Savannah, spune tata. Ce mai faci?

— Bine, tată. Bine. Tu ce mai faci?

— Ce mai fac? Ce mai fac? Asta-i întrebarea.

Râd.

— Nu, sunt bine, scumpa mea. Sunt bine. Stau cu maică-ta şi discutăm dacă să comandăm ceva mâncare italiană sau thailandeză la cină. Soră-ta şi George încearcă să ne convingă să ieşim undeva, numai că afară plouă cu găleata şi pur şi simplu n-am chef.

Planul meu de a-i trânti noutatea din prima a eşuat de-acum.

Sau nu?

— Frumos. Păi, tată, sunt însărcinată.

Parcă s-a tăiat legătura, jur. – Tată?

— Aici sunt, spune el, cu respiraţia tăiată. O chem pe maică-ta. Acum aud o altă voce pe fir.

— Bună, Hannah, mă salută mama.

— Poţi să-i zici şi ei ce mi-ai zis mie, Hannah? spune tata. Mă tem că dacă află vestea de la mine, maică-ta o să creadă că mă ţin de glume.

Acuma tre' s-o mai zic o dată?

— Sunt însărcinată.

Iar tăcere. Urmată de un ţipăt ascuţit. Atât de tare şi de piţigăiat, că-mi iau telefonul de la ureche.

Apoi o aud pe mama cum urlă:

— Sarah! Sarah, vino imediat încoace!

— Ce-i, mamă? Dumnezeule mare. Nu mai ţipa.

— Hannah e însărcinată.

îi aud cum îşi trec telefonul din mână în mână. îi aud cum se bat pe receptor. O aud pe mama câştigând.

— Zi-ne tot. E minunat. Zi-ne de tată. Nu ştiam că ai o relaţie serioasă.

Oh, nu!

Mama crede că am rămas însărcinată voit.

Mama crede că sunt pregătită să am un copil.

Mama crede că există şi un tată.

Mama, propria mea mamă, mă cunoaşte atât de puţin cu adevărat, îmi cunoaşte atât de puţin viaţa, încât crede că mi-am propus să concep copilul ăsta.

E una dintre cele mai haioase chestii pe care le-am auzit în

viaţa mea. Mă pun pe râs şi tot râd, până simt cum mi se preling lacrimi pe obraji.

— Nu-i niciun tată în peisaj, zic printre hohote de râs. O să fiu o mamă singură. A fost o pură întâmplare.

Mama schimbă pe dată tonul.

— A, face ea. Bine.

Tata înhaţă telefonul.

— Uau! exclamă. Un adevărat şoc. însă ce veste minunată! Absolut minunată!

— Da?

Bine, da, este. însă chiar li se pare?

— O să fiu bunic! spune el. O să fiu un bunic fenomenal. O să-l învăţ pe puştiul tău tot ce învaţă bunicii.

— Sigur că da! zâmbesc eu.

O zic eu, dar nu sunt deloc sinceră. El nu e aici deloc, nu e niciodată.

Sarah ia telefonul din mâna tatii şi începe să-mi spună cât se bucură pentru mine şi că nu contează de fapt dacă o să-mi cresc singură copilul. Apoi se corectează.

— Adică, bine, contează. Sigur că *contează.* Numai că o să fii atât de minunată, că n-o să *conteze.*

— Mersi, îi zic.

Apoi îi fură mama telefonul şi aud cum se schimbă sunetele de fundal când se mută în altă încăpere. O aud închizând uşa după ea.

— Mamă? zic. Eşti bine?

O aud cum îşi face curaj.

— Mai bine te-ai muta acasă, uni spune ea.

— Ce? fac eu.

Habar n-am ce tot spune acolo.

— Putem să te ajutăm, zice. Putem să te ajutăm cu copilul.

— Adică să mă mut la Londra?

— Da, aici cu noi. Cu noi acasă.

— Nu sunt acasă la Londra, îi zic, însă n-o descumpăneşte deloc.

— Bine, poate ar trebui să fii, uni spune. îţi trebuie o

familie ca să creşti un copil. Doar nu vrei să faci totul singură. Iar mie şi lui taică-tău ne-ar plăcea mult să te ajutăm, să stai aici cu noi. Ar trebui să fii aici, cu noi.

— Nu ştiu... zic.

— De ce? De-abia ce te-ai mutat la Los Angeles, nu se poate să-ţi fi clădit deja viaţa acolo. Şi dacă nu-i niciun tată în peisaj, n-are cine să te ţină acolo.

Mă gândesc la cuvintele ei.

— Hannah, îmi spune. Lasă-ne să te ajutăm. Lasă-ne să fim părinţii tăi. Mută- te la noi, în camera de oaspeţi, ca să naşti aici. întotdeauna am zis că ar fi trebuit să te muţi cu noi la Londra demult.

N-a zis niciodată aşa ceva. Cel puţin nu mie.

— O să mă gândesc, îi zic.

Aud cum se deschide uşa şi cum vorbeşte cu tata.

— îi zic lui Hannah că e timpul să se mute la Londra.

— Absolut, îl aud zicând, apoi ia telefonul. Cine ştie, Hannah Savannah, poate că ţi-a fost dat să stai la Londra de la bun început.

Până-n clipa asta nici nu mi-a trecut prin cap că locul meu ar putea fi la Londra. Acolo stă toată familia mea şi eu nu m-am gândit niciodată să mă mut acolo.

— Poate, tată, zic. Cine ştie?

Când închei convorbirea, părinţii mei sunt convinşi că o să mă mut cu ei cât de curând, chiar dacă nu le-am promis decât că o să mă gândesc, şi asta în termeni foarte clari. Ca să pot să închid, trebuie să le promit să-i sun mâine. Aşa că le promit. Şi apoi mă lasă să închei.

Zac întinsă în pat, cu ochii în tavan, ore în şir parcă. îmi imaginez ce s-ar întâmpla dacă m-aş muta de la Los Angeles la Londra.

îmi imaginez ce fel de viaţă aş duce dacă aş locui în apartamentul alor mei din Londra cu un nou-născut. Mă gândesc că o să am un copil care vorbeşte cu accent britanic.

însă, mai mult decât orice, mă gândesc la Gabby.

Şi la toate lucrurile pe care o să le ratez dacă plec.

Se face prânzul şi soseşte Mark.

Răspund repede la uşă, cu mâini tremurătoare şi nervoase. N-am emoţii pentru că mă intimidează prezenţa lui sau nu ştiu ce să-i spun. Am emoţii pentru că mă tem să nu zic ceva regretabil.

— Bună, mă salută.

Stă în faţa mea în blugi şi un tricou verde. E singur, aşa cum am şi sperat. Sub braţ are mai multe cutii pliate.

— Bună, răspund. Intră.

Face un pas nesigur peste prag, de parcă ar fi casa altuia.

— în jumătate de oră soseşte şi duba, spune. E o maşină mică. E bună, nu? Nu cred că am prea multe lucruri.

— Bine, îi zic.

Văd că se uită în jos la Charlemagne – sunt inamici de-acum, la modul foarte convenţional. Casa asta e prea mică ca să convieţuiască amândoi sub acelaşi acoperiş.

Mark se freacă la ochi, apoi se uită la mine.

— Păi, face el, cred că mă duc să-mi strâng lucrurile. Mă scuzi.

Se simte mult mai stânjenit decât mine. Mă linişteşte să-l văd atât de vulnerabil. Nu sunt aşa de multe şanse să m-apuc să urlu la un bărbat spăsit.

Iau loc pe canapea. Dau drumul la televizor. Nu pot să mă relaxez cu el în casă, însă nici n-o să-i suflu în ceafă.

Nu după mult timp sună hamalii la uşă şi Mark dă fuga să răspundă.

— Dacă o să vă tot f âţâiţi pe uşă, îi zic, o s-o duc pe Charlemagne în cameră.

— Grozav, spune. Mersi.

Hamalii intră şi eu rămân cu Charlemagne la mine în cameră.

Nu ştiu de ce, îmi vine să plâng. O fi de la hormoni. Saul'o îie pentru că n-am vrut deloc s-o văd pe Gabby trecând pl, în aşa ceva. Nu ştiu. De-acum mi-e greu să-mi explic de ce plâng sau râd sau încremenesc locului.

înd termină, bate la uşă.

— Mi-am luat tot ce era de luat, îmi spune.

— Grozav, îi răspund.

Se uită în podea, apoi la mine.

— îmi pare rău, zice. Dacă are vreo importanţă.

— Nu prea are, îi zic.

Poate tocmai pentru că are tupeul să încerce o scuză, nu-mi mai stârneşte deloc simpatia.

— Ştiu, spune. Nu e deloc o situaţie ideală.

— Hai să nu începem cu din astea, îi zic.

— O să-şi găsească pe cineva mai potrivit decât mine, spune. Tu măcar ar trebui să ştii că e de bine.

— Ei, chiar şt/u că o să-şi găsească pe cineva mai bun decât tine, îi zic. însă asta nu schimbă cu nimic faptul că te-ai purtat ca un laş şi, în loc să fii sincer, ai minţit şi ai înşelat o femeie.

— Ştii, când îţi cunoşti dragostea vieţii, eşti dispus să faci tot felul de nebunii, se apără el.

De parcă n-am cum să înţeleg prin ce-a trecut pentru că nu mi-am cunoscut sufletul-pereche. De parcă dragostea scuză orice.

— N-am vrut s-o iubesc pe Jennifer aşa de mult. N-am vrut să se întâmple aşa ceva. însă când te simţi atât de legat sufleteşte de cineva, nimic nu te mai opreşte.

Nu cred că dragostea te spală de păcate. Nu mai cred că în dragoste şi război totul este permis. Aş spune chiar că tot ce taci din dragoste nu e o excepţie de la adevăratul tău eu. Ci îţi defineşte de fapt adevăratul eu.

— De ce încerci să mă convingi că eşti un tip de treabă?

— Pentru că numai pe tine te ascultă Gabby.

— N-am de gând să-ţi pledez cauza în faţa ei.

— Ştiu asta...

— Şi, ca să rămânem la subiect, Mark, nu sunt de acord cu tine. Nu cred că dacă îţi întâlneşti dragostea vieţii ai undă verde să laşi prăpăd în urmă. O mulţime de oameni îşi întâlnesc perechea pe care o cred predestinată şi lucrurile tot nu ies bine pentru că au alte obligaţii, însă în loc să mintă şi să fugă de responsabilităţile lor, se poartă matur şi moral.

— Nu vreau decât să ştie Gabby că n-am intenţionat niciodată să-i fac rău.

— OK, îi răspund, ca să plece odată.

însă adevărul e că nu e OK. Nu e deloc OK.

Nu contează dacă n-am vrut să facem ceva. Nu contează dacă a fost un simplu accident sau o greşeală. Nu contează nici măcar dacă suntem convinşi că e destinul la mijloc. Pentru că, indiferent de destin, tot trebuie să răspundem pentru acţiunile noastre. Zi de zi, luăm decizii, mai mari sau mai mărunte, şi toate deciziile au consecinţe.

Trebuie să ne confruntăm cu consecinţele faptelor noastre, fie ele bune sau rele. Nu putem să le anulăm spunând pur şi simplu că n-am vrut. Fie că există destin, fie că nu, vieţile noastre sunt tot rezultatul deciziilor pe care le-am luat. încep să cred că dacă nu ni le asumăm, nu ne asumăm propriul nostru eu.

Mark se duce la uşă şi îl conduc.

— Ei, cred că asta e, spune el. Cred că de-acum nu mai locuiesc aici.

Charlemagne iese din cameră şi vine în fugă spre el. Mark e agitat în prezenţa

ei, temător. Poate de-asta face pipi pe pantoful lui. Sau poate pentru că el stă la uşă, în locul unde-i punem de obicei covorul absorbant.

Oricum ar fi, o văd cum se lasă pe vine şi face pipi pe el.

Mark se strâmbă dezgustat şi se uită la mine. Mă uit şi eu la el.

îmi întoarce spatele şi iese.

Când se întoarce Gabby acasă mai târziu, dau fuga la uşă cu Charlemagne. Pe loc îi povestesc ce-a făcut Charlemagne.

Gabby râde cu poftă şi se apleacă s-o ia pe Charlemagne în braţe.

Rămânem toate trei locului, râzând.

— Părinţii mei vor să mă mut la Londra, îi zic. Spun c-o să mă ajute cu copilul.

Gabby se uită la mine surprinsă.

— Pe bune? face ea. Ce crezi, o să te duci?

Şi atunci spun ceva ce n-am mai spus niciodată.

— Nu, zic. Vreau să rămân aici.

Dintr-odată, încep să râd. Gabby se uită la mine de parc-aş avea trei capete.

— Ce e aşa de amuzant? mă întreabă ea.

— Nimic, doar că mi-am distrus relaţia cu singurul bărbat pe care cred că l-am iubit vreodată, zic printre hohote. Sunt însărcinată cu un copil neprevăzut după ce m-am culcat cu un bărbat însurat, care nici măcar nu vrea să aibă de-a face cu copilul. M-am îngrăşat mai rău decât oricând. Am un câine care nu s-a dezvăţat să facă pipi în casă. Şi totuşi, cumva, cred că am o viaţă aşa de frumoasă aici, că n-am cum să plec. Pentru prima dată de când sunt, simt că nu pot să trăiesc fără cineva.

— Cine, eu? mă întreabă Gabby bănuitoare. Pentru că dacă nu sunt eu, e o poveste cam dubioasă.

— Da, băi, tu eşti, îi zic.

— Eeei, mersi, frate!

Stau pe bancheta din spate şi mă uit afară pe deasupra geamului lăsat. Trag în piept aer curat în timp ce maşina străbate oraşul. E posibil ca din afară să aduc un pic cu un câine. însă nu-mi pasă. Mă bucur atât de mult că am ieşit din spital. Că trăiesc iar în lumea reală. Că văd lumina soarelui nefiltrată de niciun geam. Lumea emană tot felul de mirosuri. Afară nu te-ntâmpină doar mirosul de iarbă proaspăt tăiată şi flori. Ci şi fumul birturilor şi mirosul de usturoi de la restaurantele italieneşti. Iubesc absolut toate mirosurile din aer. Probabil pentru că am tras atâta timp în piept mirosurile anorganice dintre pereţii sterili ai spitalului. Şi poate că peste o lună n-o să mă mai bucur de ele ca acum. însă nu-i nimic. Acum mă bucur şi gata.

întorc o clipă capul de la geam când îl aud pe Mark oftând la semafor. Acum observ că în maşină e o linişte ciudată. Mark pare din ce în ce mai agitat pe măsură ce ne apropiem de casa lor. Când îl privesc mai atentă, uni dau seama că nu se simte bine.

— Eşti bine? îl întreabă Gabby.

— Hm? Ce? Nu, da, sunt bine, spune. Sunt doar atent la trafic.

Văd cum îi zvâcnesc degetele. îi aud răsuflarea întretăiată,

încep să mă întreb dacă nu mi-a scăpat ceva, dacă nu cumva nu-şi doreşte de fapt să mă mut la ei, dacă nu cumva mă vede ca pe o povară.

Dacă aşa stă situaţia, dacă i-ar spune lui Gabby că nu vrea să-şi asume o asemenea responsabilitate, ea s-ar opune. Sunt sigură. Şi mie nu mi-ar spune nimic. Şi de asta sunt sigură. Aşa că e foarte posibil să nu fiu bine-venită la ei, deşi habar n-am.

Tragem pe trotuarul din faţa casei lor, unde văd că Mark a instalat o rampă, ca să am cum să urc cele trei trepte joase de la uşă. Mark se dă jos şi vine imediat pe partea mea, să m-ajute. îmi deschide portiera înainte să apuce Gabby să se mişte până la mine.

— A, face el. îţi trebuie scaunul.

Nici n-apuc să răspund, că deja a deschis portbagajul şi-l scoate. Apoi îl scapă cu un bufnet la pământ.

— Scuze, spune. E mai greu decât mă aşteptam.

Gabby se duce să-l ajute cu montatul şi îl văd cum tresare când îl atinge.

Nu eu îl stânjenesc, ci ea.

— Sigur eşti bine? îl întreabă ea.

— Hai să intrăm în casă doar, OK? spune el.

— Ăăă, OK…

Mă ajută amândoi să mă urc în scaun şi Mark îmi ia bagajele. O iau după Gabby, care se duce la uşă.

Când deschide şi intrăm toţi trei, în aer se simte o tensiune apăsătoare. Ceva nu-i în ordine, toţi ne dăm seama de asta.

— Am instalat un scaun la duş şi am scos uşa din balamale. Acum ai doar o perdea. Aşa ar trebui să intri şi să ieşi singură fără probleme, spune Mark.

Cu mine vorbeşte, însă de uitat, se uită la Gabby. Vrea să ştie cât a muncit.

— Ţi-am mutat lucrurile în biroul de jos, unde am instalat şi patul din camera de oaspeţi, ca să nu trebuiască să tot urci şi să cobori scările. Patul nu mai e aşa de înalt. Poţi să-l încerci dacă vrei.

Nu mă urnesc din loc.

— Sau se poate şi mai târziu.

Gabby îl priveşte chiorâş.

— Aşa poţi să te laşi pe el şi să-ţi întinzi apoi picioarele, în loc să trebuiască să-ţi mişti pelvisul ca să te urci sau să te dai jos din el.

— Mark, ce se-ntâmplă? îl întreabă Gabby.

— Am luat un sistem de emisie-recepţie, ca să poţi să comunici cu Gabby din pat, ca să ştie când să vină să te ajute. Iar masa din sufragerie era prea înaltă, aşa că azi-dimineaţă am comandat o masă mai joasă, ca să poţi să stai la ea în scaun.

Gabby vâră capul în cealaltă încăpere, surprinsă.

— Te-ai ocupat azi-dimineaţă de asta? Unde-i masa noastră?

Mark trage aer în piept.

— Hannah, ai putea să ne scuzi o clipă? Poate să vezi dacă patul e destul de jos?

— Mark, ce naiba se întâmplă? întreabă Gabby pe un ton crispat şi aspru, fără pic de intonaţie sau răbdare.

— Hannah, începe el rugător.

— OK, fac eu şi o iau spre uşă în scaunul meu.

— Nu! îşi pierde Gabby răbdarea. De-abia poate să se mişte dintr-o parte în alta. N-o pune să iasă.

— Nu-i nicio problemă, serios, zic eu şi chiar atunci reuşeşte şi Mark să spună ce-are de spus.

— Plec, zice, cu ochii în podea.

— Unde pleci? îl întreabă Gabby.

— Te părăsesc adică, spune el.

Dacă înainte era nedumerită, acum Gabby e absolut uluită, de parcă a plesnit-o peste faţă. Fălcile îi atârnă un pic, a făcut ochii mari şi clatină din cap încet, de parcă nu reuşeşte să digere cuvintele.

— Am cunoscut pe cineva, o lămureşte el. Şi cred că ea e femeia vieţii mele.

Aşa că plec. V-am lăsat tot ce vă trebuie. M-am ocupat să nu-i lipsească nimic lui Hannah. Casa şi mai toată mobila sunt ale tale. Louis Grant se ocupă de acte.

— Ai sunat avocatul înainte să vorbeşti cu mine?

— Voiam doar să-mi recomande pe cineva, însă mi-a

zis că poate să se ocupe el. N-am vrut să-ţi ascund nimic.

Gabby începe să râdă. Ştiam c-o să râdă când l-am auzit rostind asta. Mă întreb dacă nu cumva s-a gândit: *Of, fir-ar să fie, nu trebuia să zic asta,* de cum a deschis gura. Nu vreau decât să plec din cameră, însă ştiu şi că roţile scaunului scârţâie şi suntem doar trei oameni aici. Nu poate să plece niciunul neobservat. Şi nici măcar nu mai ştiu dacă n-au uitat de mine. Nu vreau să le amintesc că sunt de faţă chiar când fac un efort să nu fiu.

— Cred că glumeşti, nu se poate, spune ea.

— îmi pare rău, răspunde el. însă nu glumesc. Mai bine stăm de vorbă peste câteva zile, după ce apuci să digeri informaţiile. îmi pare sincer rău că te rănesc. Nu asta a fost intenţia mea. însă m-am îndrăgostit de altcineva şi nu mi se mai pare drept să continuăm aşa.

— Mi-a scăpat mie ceva? întreabă Gabby. Doar discutam despre un copil.

Mark clatină din cap.

— A fost... a fost o greşeală din partea mea. Mă... prefăceam că sunt altcineva. Am greşit mult, Gabrielle, acum încerc să dreg totul.

— Dacă mă părăseşti înseamnă că ţi-ai dres greşelile?

— Cred că mai bine discutăm mai încolo. Deocamdată mi-am dus hainele şi alte lucruri în noua mea locuinţă.

— Mi-ai luat masa din sufragerie?

— Voiam să mă asigur că tu şi Hannah aveţi tot ce vă trebuie, aşa că am mutat masa la mine şi v-am luat o masă mai potrivită pentru situaţia lui Hannah.

— Nu e invalidă pe viaţă, Mark. O să meargă la un moment dat. Vreau masa înapoi.

— Am făcut cum mi s-a părut mai bine. Cred că e momentul să plec.

Gabby se uită la el lung, parcă trec ore întregi, deşi nu se poate să fi trecut mai mult de treizeci de secunde. Apoi dintr-odată izbucneşte cum n-am mai văzut-o vreodată.

— Afară din casa mea! urlă ea la el. Cară-te de-aici! Să nu te mai văd!

Mark o ia spre uşă.

— N-ar fi trebuit niciodată să mă mărit cu tine, spune ea şi pare absolut sinceră.

Vorbeşte cât se poate de serios. N-o zice de parcă acum o gândeşte prima oară sau pentru că vrea să-l rănească. O spune de parcă e distrusă să-şi vadă materializându-se cele mai rele temeri.

Mark nu se uită la ea, ci iese pe uşă, fără s-o mai închidă după el. Mi se pare un gest crud. Putea să închidă uşa după el. E un gest aproape instinctiv, nu? Să închizi uşa după tine. Dar el n-a închis-o. A lăsat-o deschisă, silind-o pe ea s-o închidă.

însă n-o închide, ci se prăbuşeşte la podea şi urlă cât o ţin plămânii. E un urlet gros, din gâtlej, aduce mai degrabă cu un mormăit.

— Te urăsc!

Se adună cât poate, amintindu-şi că sunt şi eu de faţă, însă nu prea îi iese. Pe chip i se preling lacrimile, îi curge nasul şi îşi ţine gura plină de salivă căscată.

— Ai putea să-i iei tu cheia? mă roagă.

A vorbit în şoaptă, însă nici aşa nu reuşeşte să-şi stăpânească glasul răguşit.

Mă pun în mişcare, ies pe uşă şi cobor rampa în stradă. Mark tocmai se urcă în maşină.

— Cheia, zic. Cheia ta de la casă.

— E pe măsuţa de cafea, spune. Lângă actul de proprietate. Am renunţat la casă, continuă el, de parcă mi-ar dezvălui în sfârşit ceva ce de-abia aştepta să spună, ca un elev anunţându-şi încântat profesoara că şi-a realizat munca suplimentară.

— Bine, zic şi întorc scaunul, luând-o înapoi spre uşă.

— Vreau să-i fie bine, spune el. De-asta i-am făcut cadou casa.

— Bine, Mark, zic.

— E foarte scumpă, spune el. Valoarea casei adică. Ne-au ajutat ai mei cu avansul şi acum i-am cedat-o ei.

Mă întorc cu scaun cu tot.

— Şi ce vrei să auzi acuma de la mine, Mark? Vrei o

medalie cumva?

— Vreau să înţeleagă că fac tot ce-mi stă în puteri ca să-i fie ei mai uşor. Că ţin la ea. Tu înţelegi, nu?

— Ce să-nţeleg?

— Că ajungi să faci tot felul de nebunii din dragoste, că uneori trebuie să faci ceva care pare greşit, însă tu ştii că e bine.

Am crezut că o să mă-nţelegi. Dat fiind ce mi-a zis Gabby că s-a întâmplat între tine şi Michael.

Dacă n-aş fi suferit de curând un accident de maşină aproape mortal, poate că fraza aia măruntă m-ar fi jignit. Dacă n-aş fi învăţat chiar săptămâna asta să stau pe picioarele mele şi să manevrez un scaun cu rotile, poate aş fi pus botul la aiurelile lui. Insă Mark şi-a format o părere greşită despre mine. Nu mai sunt dispusă să mă prefac că pot să-mi justific greşelile făcând apel la sentimente.

Am greşit. Greşeala pe care am făcut-o a dus, printre altele, la momentul în care mă aflu. Şi cu toate că nici nu regret, nici nu vreau să mă scuz pentru fapta mea, am învăţat ceva din ea. M-am mai maturizat de atunci. Şi sunt altcineva acum.

Nu poţi să te ierţi pentru greşelile trecutului decât în momentul când ştii sigur că n-o să le mai repeţi. Iar eu ştiu că n-o să mai fac niciodată la fel. Aşa că nu mă las atinsă de cuvintele lui, care se pierd în vânt.

— Du-te odată, Mark, îi zic. O s-o anunţ că e proprietara casei.

— N-am vrut niciodată să-i fac rău, spune el şi deschide portiera.

— Bine, zic şi-i întorc spatele.

Mă urc pe rampă. Aud maşina îndepărtându-se. N-am de gând să-i zic nimic lui Gabby. O să vadă şi singură actul de proprietate şi o să-şi formeze o opinie proprie. Nici nu mă gândesc să-i spun că n-a vrut deloc s-o rănească. E ceva absurd şi fără noimă.

Nu contează dacă n-am vrut să facem ceva. Nu contează dacă a fost un simplu accident sau o greşeală. Nu contează nici măcar dacă suntem convinşi că e destinul la mijloc. Pentru că,

indiferent de destin, tot trebuie să răspundem pentru acţiunile noastre. Zi de zi, luăm decizii, mai mari sau mai mărunte, şi toate deciziile au consecinţe.

Trebuie să ne confruntăm cu consecinţele faptelor noastre, fie ele bune sau rele. Nu putem să le anulăm spunând pur şi simplu că n-am vrut. Fie că există destin, fie că nu, vieţile noastre sunt tot rezultatul deciziilor pe care le-am luat. încep să cred că dacă nu ni le asumăm, nu ne asumăm propriul nostru eu.

Când intru în casă, o văd pe Gabby prăbuşită pe podea, aproape încremenită. Se uită lung în tavan. Lacrimile i se preling de pe faţă, strângându-se în bălţi mititele pe podea.

— Nu ştiu dac-am mai suferit vreodată atât de tare de când sunt, îmi spune. Şi cred că încă nu mi-a trecut şocul. O să mă simt şi mai rău, nu? O să mă doară şi mai adânc, şi mai sfâşietor, şi deja mă doare atât de adânc şi de sfâşietor.

Pentru prima oară de mult timp, sau aşa am impresia, îmi ţin capul deasupra lui Gabby. Trebuie să mă uit de sus la ea ca să-i întâlnesc privirea.

— N-o să trebuiască să treci singură prin toate astea, îi zic. O să-ţi fiu alături pas cu pas. Aş face orice pentru tine, ştii? Te ajută cu ceva? Să ştii că aş muta munţii din loc pentru tine? Că aş despica mările?

Se uită în sus la mine.

îmi las un picior jos şi mă aplec, încercând să-mi sprijin mâinile în podeaua din faţă.

— Hannah, opreşte-te, îmi spune când îmi împing spre ea centrul gravitaţional, încercând să mă aşez alături.

însă nu-mi iese coordonarea motorie. încă n-am destulă forţă. Aşa că mă răstorn. Mă doare. Mă doare destul de rău. însă am analgezice în geantă şi trebuie să fac ceva. Aşa că mă mişc mai departe. Mă trag lângă ea şi împing scaunul mai încolo.

— Te iubesc, h zic. Şi cred în tine. Cred în Gabby Hudson. Cred că e în stare de orice.

Mă priveşte recunoscătoare, plângând mai departe.

— Mi-e aşa de jenă, spune ea, suspinând.

O să intre în hiperventilaţie.

— Şşş. N-ai de ce să te jenezi. Eu nici nu sunt în stare să merg singură la baie. Aşa că n-ai niciun drept să te declari jenată, îi zic.

Râde doar o fracţiune de secundă, apoi începe iar să plângă. Mă doare inima când o aud.

— Strânge-mă tare, îi zic, luând-o de mână. Când te doare de nu mai suporţi, strânge-mă tare de mână.

începe să plângă iar şi-mi strânge tare mâna.

Atunci îmi spun că dacă am reuşit să-i uşurez măcar un pic din durere, atunci poate că am de ce să trăiesc mai mult decât mi-am închipuit până acum.

Nu mă mut la Londra. O să rămân aici.

Mi-am găsit căminul. Şi nu e nici New York, nici Seatde, nici Londra şi nici măcar Los Angeles.

Căminul meu e Gabby.

în seara aia, hotărăsc cu Gabby să o scoatem pe Charlemagne la o plimbare mai lungă. La început, ne gândim să ne plimbăm prin zonă, însă Gabby propune să mergem în alt cartier. Aşa că ne urcăm în maşină şi mergem la Muzeul Districtual de Artă din Los Angeles.

Gabby spune că e superb aici noaptea. Au o instalaţie de lumini care străluceşte viu în întuneric. Vrea să mi-o arate.

Dăm pe la Coffee Bean să ne luăm ceai cu lapte. Al meu e de plante, pentru că Gabby a citit undeva că femeile însărcinate nu trebuie să consume deloc cafeină. Alte zece articole susţin că un pic de cafeină nu strică, însă Gabby e foarte convingătoare.

Parcăm la câteva străzi de muzeu, o lăsăm pe Charlemagne pe trotuar şi o luăm la pas. E răcoare, în seara asta soarele a apus devreme şi pe străzile din Los Angeles e mai linişte decât de obicei duminică seara.

Gabby n-are chef să vorbească despre Mark şi eu nu prea am chef să vorbesc despre copil. De la o vreme, parcă numai despre Mark şi copil vorbim. Aşa că hotărâm să discutăm amintiri din liceu.

— în clasa a noua îţi plăcea de Wîll Underwood, spune Gabby.

Imediat ia o gură de ceai şi când mă uit la ea, văd că mă priveşte cu ochi jucăuşi. E adevărat, îmi plăcea de Will Underwood, însă mai ştie şi că dacă-i spune numele, pe loc mi se face o jenă cumplită. Când eram noi într-a noua, Will Underwood era un băiat dintr-a douaşpea de doi bani care ieşea doar cu ţipe dintr-a nouă. Când eşti într-a noua, nu-ţi dai seama de ce e o problemă că unii ţipi sunt interesaţi de boboace. Eu chiar speram să mă bage în seamă. Voiam să fiu una din tipele lui. Acum a ajuns DJ şi ţine o emisiune scandaloasă la un post de radio local. Iese numai cu striperiţe.

— Ei, niciodată n-am avut cine ştie ce gust, fac eu haz de mine şi arăt spre burta mea. Ca dovadă, poftim copilul ăsta fără tătic.

Gabby râde.

— Ethan era de treabă, spune. Ai avut destulă minte să-l alegi pe Ethan.

— De două ori, îi amintesc în timp ce ne plimbăm mai departe.

Charlemagne trage de lesă spre un copac. Ne oprim.

— Păi, clar nici eu nu mă pricep să fac alegeri bune, spune Gabby şi eu mă prind că dacă treci printr-un divorţ sau eşti însărcinată, n-ai cum să nu vorbeşti despre aşa ceva.

Se răsfrânge asupra a tot ce facem. Trebuie să aduci vorba despre asta şi când nu discuţi de fapt despre subiectul ăsta. Şi poate că nu-i nimic. Poate că nu contează decât să te asculte cineva.

Charlemagne face pipi lângă copaci şi se apucă să scurme în iarbă, încercând să-l ascundă. Ceea ce o enervează pe Gabby, pentru că îi plac bordurile tivite cu verdeaţă.

— Charlemagne, nu, face Gabby.

Charlemagne se opreşte şi se uită în sus la ea, gudurându-se.

— Bravo, fetiţă! îi spune Gabby, apoi se uită la mine. E atât de deşteaptă. Ştiai ce deştepţi pot fi câinii?

— Nu-i chiar aşa de deşteaptă, râd eu. Azi mai devreme a intrat într-un perete. O iubeşti, de-asta ţi se pare deşteaptă. Vezi totul în roz şi altele din astea.

Gabby îşi lasă capul într-o parte, cu ochii la Charlemagne.

— Nu, zice. E foarte deşteaptă. Ştiu, îmi dau seama. Bine, da, o iubesc. Mi-e dragă de mor. Sincer, nu ştiu cum de-am rezistat atâta fără câine. N-am putut să mă bucur de nimic din cauza lui Mark.

Evident că Mark nu e de vină pentru tot, însă n-o contrazic. Furia face parte din procesul de vindecare.

— Da, zic. Bine, de fapt pe vremuri chiar aveai gusturi bune în materie de bărbaţi. Mai ţii minte ce îndrăgostită ai fost de Jesse Flint tot liceul? Ca în clasa a douăşpea să ieşiţi o singură dată în oraş?

— Vai, Doamne! exclamă Gabby. Jesse Flint! N-o să-l uit în veci pe Jesse Flint! Era de vis. încă mi se pare cel mai frumos tip pe care l-am văzut în viaţa mea.

— Ei, haide! râd eu de ea. Era mărunţel de tot. Nici nu ştiu dacă te depăşea la înălţime.

— A, da, era, încuviinţează ea. Era cu doi centimetri jumate mai înalt decât mine şi era perfect. Apoi idioata de Jessica Campos s-a combinat iar cu el imediat după ce-am ieşit noi doi şi după colegiu s-au căsătorit. Marea tragedie a adolescenţei mele.

— Ai face bine să-l suni, îi zic.

— Pe Jesse Flint? Şi ce să-i zic? „Hei, Jesse, mariajul meu s-a destrămat, însă ţin minte că am ieşit o dată împreună când aveam şapteşpe ani şi a fost frumos. Ce mai face Jessica?"

— Au divorţat acum vreo doi ani.

— Ce? face Gabby şi se opreşte. Gata cu Jesse şi Jessica? Cum de n-am aflat?

— Mi-am închipuit că ştii. De pe Facebook.

— A divorţat?

— Da, aşa că puteţi să schimbaţi impresii despre divorţ sau ceva.

Gabby o ia din nou la pas. Eu şi Charlemagne o urmăm.

— Vrei să ştii ceva jenant?

— Ce?

— M-am gândit la Jesse în ziua nunţii. Nu e penibil? Mergeam spre altar şi mi-am zis: *Jesse Flint e deja însurat. Aşa că nu cu el mi-a fost sortit să fiu.* Şi m- am simţit mai împăcată

cu decizia mea. Cred că m-am gândit că Mark chiar era cea mai bună variantă disponibilă.

Nu pot să nu râd.

— E ca şi cum ai fi dorit să-ţi iei cereale Count Chocula, numai că a luat altcineva ultima cutie de la raft şi nu mai aveau decât cereale Cheerios, şi ce ţi-ai zis tu, „Bun, deci destinul a hotărât că voi mânca cereale Cheerios".

— Mark chiar e echivalentul cerealelor Cheerios, spune Gabby, însă nici nu pare să glumească, parcă pronunţă o formulă zen care i-a produs o revelaţie. Şi nu din alea cu miere şi nuci. Nişte Cheerios simple, sănătoase.

— OK, îi zic. Aşa că, într-una din zile, mai încolo, când te simţi tu pregătită, sună-l pe Count Chocula.

— Pur şi simplu? mă întreabă ea.

— Îhî, fac eu. Pur şi simplu.

Mai mergem o vreme, după care îmi arată mai multe luminiţe aranjate în şiruri lungi.

— E instalaţia de lumini urbane de care-ţi ziceam, îmi spune.

Ne ducem mai aproape şi ne oprim chiar în faţă, de cealaltă parte a străzii. O văd în perspectivă.

E o instalaţie din felinare vechi, ca desprinse dintr-un platou de film. E un spectacol de lumini frumos, cu şiragurile şi coloanele lui. Nu ştiu dacă mă prind ce vrea să însemne de fapt. Nu ştiu dacă înţeleg intenţia artistică. însă chiar îţi ia ochii. Şi am început să învăţ să nu despic prea mult firul în patru când vine vorba de lucrurile bune din viaţă. învăţ să mă bucur de lucrurile bune cât le ai încă în faţă. Fără să-ţi baţi capul cu semnificaţii şi urmări.

— Cum ţi se pare? mă întreabă Gabby. E drăguţ, nu?

— Da, zic. îmi place. Are un aer foarte optimist.

Apoi ne întoarcem şi o luăm spre maşină, la fel de rapid cum am venit.

— într-o zi, o să întâlneşti pe cineva minunat, n zic lui Gabby. Am eu o intuiţie care-mi spune că am luat-o pe calea cea bună.

— Da? face ea. Bine, numai că totul pare să indice

contrariul.

Clatin din cap.

— Nu, răspund. Cred că se întâmplă exact ce trebuia să se întâmple.

dis-de-dimineaţă, eu şi Gabby ne-am petrecut noaptea întinse pe podea.

Soarele începe să pătrundă printre nori, prin ferestre şi direct în ochii mei. Acum se luminează atât de devreme.

— Eşti trează? şoptesc.

Dacă doarme, vreau să doarmă mai departe. Dacă e trează, am nevoie să mă ajute să mă ridic ca să fac pipi.

— Da, îmi răspunde ea. Nu cred că am închis un ochi toată noaptea.

— Ai fi putut să mă trezeşti, îi zic. Ţi-aş fi ţinut companie.

— Ştiu, spune. Ştiu că aşa ai fi făcut.

întorc capul spre ea şi îmi salt trunchiul sprijinindu-mă în braţe, ca să mă aşez în fund. îmi simt corpul încordat, mai ceva ca oricând în spital.

— Trebuie să fac pipi, îi zic.

— OK, spune şi se ridică încet.

Se mişcă stângaci, însă reuşeşte să se ridice. Acum îi văd ochii roşii, obrajii pătaţi şi pielea obosită şi gălbejită. Nu-i e bine deloc. Presupun că e de înţeles.

— Dacă poţi să mă salţi de jos şi să-mi aduci cadrul, o să reuşesc, îi spun. Vreau să mă descurc singură.

— OK, spune.

Aduce cadrul de lângă uşă, unde l-am lăsat ieri. îl desface şi îl montează, apoi mi-l pune în faţă. După care mă ia de subsuori şi mă ridică de la podea. Pare atât de simplu să te ridici, însă e incredibil de dificil. Gabby uni susţine mai toată greutatea. Nu cred că-i e uşor. E mult mai mică decât mine. însă reuşeşte. Mă sprijină în cadru şi apoi îmi dă drumul. Mulţumită ei, acum sunt în picioare.

— OK, zic. O să dureze între trei şi şaizeci de minute. Contează să nu cad în vasul de toaletă.

încearcă să râdă, însă fără chef. Mă mişc lent, pas cu pas, în

direcţia băii.

— Sigur nu vrei o mână de ajutor? mă întreabă.

— Mă descurc, îi spun fără să mă mai întorc spre ea. Ai grijă de tine, atât.

Baia pare la un milion de kilometri de aici, însă până la urmă răzbesc, tot
mergând cu paşi mici şi nesiguri.

Când mă întorc în living, mi-e frig, aşa că mă duc încet spre lucrurile de la spital, pe care mi le-a adus Gabby. Scotocesc prin geantă după pulover. Când îl găsesc şi-l scot în sfârşit, cade un plic pe podea. Pe el scrie doar „Hannah". Nu recunosc scrisul, însă ştiu de la cine e.

Hannah, îmi pare rău că a trebuit să te las în grija altei asistente. Nu mai pot să te am ca pacientă. Mă simt prea bine în compania ta. Şi au început să mă ia colegii la ochi.

Sunt sigur că ştii deja, însă este total lipsit de profesionalism să întreţii o relaţie personală cu un pacient de-al tău, ca asistent medical, indiferent de natura ei. Nu am voie să-fi furnizez sau solicit datele de contact personale. Nu am voie să încerc să iau legătura cu tine după ce eşti externată din spital. Dacă s-ar întâmpla să ne vedem pe stradă, nici măcar n-am voie să te salut primul. Pot să fiu concediat.

Nu mai e nevoie să-ţi spun cât de mult ţin la slujba şi la meseria mea.

M-am gândit dacă să încalc sau nu regulamentul. Am vrut să-ţi dau numărul meu de telefon. Sau să ţi-l cerpe-al tău. însă ţin prea mult la meseria mea ca să mă compromit făcând ceva ce am jurat să nu fac niciodată.

Nu vreau decât să ştii cât de mult mi-aşti dorit să te întâlnesc în alte condiţii.

Poate într-o zi o să ne aflăm amândoi la locul şi timpul potrivit. Poate o să ne reîntâlnim altfel decât în poziţia de pacientă şi asistent medical. Ci pur şi simplu ca doi oameni şi atât.

Dacă se întâmplă cumva, sper din toată inima să mă saluţi.

Ca să pot şi eu să te salut şi să te invit în oraş.

Cu multă afecţiune.

Henry

— Mi-a lăsat casă, aud dinspre canapea.

îmi vâr scrisoarea în geantă şi când mă întorc, o văd pe Gabby plângând, cu ochii la măsuţa de cafea. Ţine în mână actul de proprietate al casei.

— Da, zic.

— Ai lui au plătit avansul. Şi în restul a investit o groază din banii lui.

— Da.

— Se simte prost, spune ea. Ştie că face ceva total aiurea şi tot nu se opreşte. Asta-i ciudăţenia. Parcă n-ar fi el.

Mut cadrul în faţa canapelei şi mă las încet pe ea. Chiar sper să nu ne mai mişcăm de aici prea curând, nu cred că mi-a mai rămas deloc energie pentru o vreme.

— Probabil că o iubeşte mult, spune Gabby, ridicându-şi privirea spre mine.

Mă uit la ea încruntată şi îmi las mâna pe spatele ei.

— Nu e un motiv bun să se comporte aşa cum s-a comportat, îi zic. Momentul pe care şi l-a ales, egoismul lui.

— Da, spune ea. Numai că…

— Numai că ce?

— A făcut tot ce putea, doar să rămână cu mine n-a vrut.

O iau de mână.

— Poate că a simţit ceva când a cunoscut-o, spune Gabby, evocând propriile mele cuvinte de ieri-dimineaţă.

Bine, ce să zic, parcă e un deceniu de atunci.

— Poate că *ştie* pur şi simplu.

Habar n-am cum să răspund, aşa că nu zic nimic.

— Niciodată n-am fost sigură că el e unicul bărbat pentru mine. Şi când m-ai întrebat zilele trecute, am simţit cumva că prezint totul prea roz. Mi s-a părut pur şi simplu o decizie inteligentă să fiu cu Mark. Am fost atâta timp împreună şi m- am gândit că aşa se face. însă nu mi s-a întâmplat nicio clipă să *ştiu* pur şi simplu. Tu ai trecut prin aşa ceva, îmi zice.

— Mi s-a mai întâmplat totuşi, o contrazic eu. Mult timp am simţit că Ethan e bărbatul. Acum simt că e Henry.

Bine, poate că nici nu contează, dacă simţi la fel faţă de doi sau mai mulţi oameni.

— însă eu n-am simţit *niciodată* aşa ceva. Cu el. Şi nici el cu mine. Şi poate că acum simte. Mi-e un pic mai bine aşa, spune ea. Dacă îmi zic că m-a părăsit pentru că şi-a întâlnit dragostea vieţii.

— De ce ţi-e mai bine?

Nu reuşesc să-mi închipui de ce i-ar face bine să gândească aşa.

— Pentru că dacă nu eu sunt sufletul lui pereche, asta înseamnă că nici el nu e al meu. Că mi-e sortit să fiu cu altcineva. Dacă el şi-a găsit sufletul-pereche, poate şi eu o să-l găsesc pe al meu.

— Şi te simţi mai bine aşa?

Îşi apropie arătătorul de degetul mare, la câţiva milimetri unul de altul.

— O idee mai bine, spune. Aproape insesizabil.

— Microscopic mai bine, adaug.

— însă cu adevărat.

O mângâi mai departe pe spate cât digeră ea totul.

— Ştii la cine m-am gândit ieri? Când vorbeai despre ce simţi? La singura persoană pentru care cred că poate am simţit aşa ceva.

— La cine?

— La Jesse Flint.

— Colegul nostru din liceu?

— Da, încuviinţează ea. Până la urmă s-a însurat cu Jessica Campos aia. însă nu ştiu, până atunci mi-am închipuit că o să fie ceva între noi.

— Au divorţat, o anunţ. Acum câţiva ani, cred. Ştiu de pe Facebook.

— Ei, poftim, spune ea. Măcar vestea asta îmi dă speranţe că există cineva pentru care aş putea să simt ce simţi tu pentru Fiemy.

— îţi promit că există altcineva mai bun pe lumea asta, îi spun eu zâmbind. Sunt gata să-ţi fac jurământ săpat în piatră.

— Trebuie să-l găseşti pe Heniy, spune ea. Nu crezi? Cum am putea? Cum o să dai de Heniy?

îi zic de scrisoare şi pe urmă ridic din umeri.

— S-ar putea să nu dau de el, zic. Nu-i nimic. Dacă mi-ai fi zis acum o lună că o să mă lovească o maşină şi că Mark o să te părăsească, n-ai fi putut să mă convingi că totul o să fie bine. însă uite că m-a lovit o maşină, Mark te-a părăsit şi... rezistăm pe picioare. Mă rog, tu eşti pe picioarele tale. Eu sunt în scaun, însă am supravieţuit Nu? Suntem încă bine.

— Ei, situaţia e cam de rahat, Hannah, îmi spune ea.

— însă e totuşi bine cumva, nu? Nu suntem bine? Nu-i aşa că ne-am păstrat
amândouă speranţele în viitor?

— Da, spune ea, încuviinţând mohorâtă din cap. Aşa e.

— Prin urmare, n-am de gând să-mi fac prea multe griji, îi zic. O să fac tot posibilul să trăiesc cu impresia că dacă ne e sortit să facem ceva anume în viaţă şi să iubim anumiţi oameni, o să-i găsim. La timpul potrivit. Viitorul este atât de incredibil de imprevizibil, încât dacă încerci să ţi-l planifici exact e ca şi cum ai învăţa pentru un examen pe care n-ai cum să-l treci niciodată. în clipa asta mi-e bine. Cu tine. Aici. în Los Angeles. Dacă rămânem tăcute, se aud păsările ciripind afară. Dacă suntem atente un pic, se simte în nări miros de ceapă de la restaurantul mexican de pe colţ. în clipa asta suntem bine. Aşa că o să mă concentrez pe ce vreau şi îmi trebuie în *clipa asta* şi o să-mi pun speranţa că viitorul o să se aranjeze cumva de la sine.

— Şi atunci, ce-ar fi asta?

— Ce să fie?

— Ce vrei de la viaţă *în clipa asta?*

Mă uit zâmbind la ea.

— Un rulou cu scorţişoară.

PESTE TREI SĂPTĂMÂNI

e-acum, sunt în toiul celui de-al doilea trimestru de sarcină. Am luat destul în greutate încât să se vadă, însă fără să fie prea clar că sunt însărcinată. Am făcut doar un pic de burtă, ca o

burtă de la bere. Sunt sigură că o să mă plâng tot timpul când o să fiu cât casă, însă înclin să cred că perioada asta e şi mai grea, cel puţin pentru mândria mea. în unele zile mi-e bine. în altele mă doare spatele şi mănânc trei sandvişuri la o masă. Sunt convinsă că am făcut bărbie dublă. Gabby spune că nu, însă e adevărat. O văd în oglindă. Acolo, chiar sub bărbie, mai urmează una.

Gabby vine cu mine la o groază de controale medicale şi cursuri de pregătire pentru naştere. Nu la toate, dar la majoritatea. A citit şi ea cărţile pe care le-am citit eu şi am meditat împreună la tot. Oare să nasc natural? Să folosesc scutece din pânză? (Instinctul îmi spune nu în ambele cazuri.) E plăcut să pot să mă bazez pe cineva. Sunt mai încrezătoare în propriile mele forţe.

în sfârşit, încep să am încredere în mine. Sigur, încă mi-e frică de tot şi uneori îmi vine să mă vâr sub pături şi să nu mai ies de-acolo. însă mi-am căutat cu disperare scopul în viaţă şi o familie şi le-am găsit pe amândouă. Niciodată nu mi-a fost mai clar ca acum că am o familie a mea, la modul neconvenţional, şi că viaţa mea a avut dintotdeauna un scop, doar că nu prea am fost conştientă de asta.

Nu mai simt nevoia urgentă să plec din oraş în căutarea unei pajişti mai verzi, pentru că nu există pajişti mai verzi şi niciun oraş mai bun. Aici am o bază. Am un sistem de sprijin. Am pe cineva care are nevoie să mă stabilesc ca lumea undeva şi să rămân.

Părinţii mei au fost dezamăgiţi să afle că nu mă mut cu ei la Londra, însă de cum s-au resemnat, acceptându-mi decizia, mi-au propus să vină cu Sarah în L.A. când o să nasc. Aşadar, o să vină *ei* la *mine*. La noi.

Tocmai am început să lucrez la cabinetul lui Care, ceea ce mi-a oferit stabilitate şi mi-a deschis orizonturile. Zi de zi văd părinţi care vin la noi cu un copil bolnav sau un nou-născut ori îşi fac griji dintr-o cauză sau alta. Se vede cât de profund îşi iubesc copiii, câte n-ar face pentru ei, să-i ştie fericiţi şi sănătoşi. Chiar mi-a dat de gândit: oare ce contează cel mai mult pentru mine, pentru ce anume sunt dispusă să renunţ la

tot, nu doar ca prietenă sau părinte, ci şi ca om?

îmi place atât de mult slujba mea, că mă gândesc să rămân pe un post permanent la un cabinet de pediatrie. Evident, abia sunt la început, însă nici nu mai ştiu când mi s-a întâmplat ultima oară să mă bucur atâta de slujba mea. îmi place să lucrez cu copii şi părinţi. îmi place să ajut oamenii să se confrunte cu situaţii înfricoşătoare, noi sau stresante.

Aşa că azi-dimineaţă, cât a dus-o Gabby pe Charlemagne la veterinar, m-am trezit căutând pe Google cursuri de asistenţă medicală. Bine, pare total absurd să mergi la muncă şi la cursuri de asistenţă medicală şi să te mai pregăteşti şi pentru naştere, însă n-o să mă opresc din atâta lucru. Caut soluţii. Poate reuşesc să mă descurc cumva. Doar aşa se face dacă-ţi doreşti ceva.

Nu te-apuci să cauţi motive de eşec. Ci motive de reuşită. Aşa că acum caut, fac săpături, ca să văd cum o să mă descurc cu toate.

Tocmai m-am apucat să caut informaţii despre colegiul din zonă, când uni sună telefonul.

E Ethan.

O clipă ezit. Şi tot ezit atâta timp, că atunci când mă hotărăsc să răspund, am ratat apelul.

Mă uit şocată la telefon, când dintr-odată u aud vocea.

— Ştiu că eşti acasă, mă tachinează el. îţi văd maşina pe stradă.

întorc repede capul spre intrare, unde-i zăresc fruntea şi părul prin geamul de deasupra al uşii.

— N-am apucat să răspund, îi zic, ridicându-mă şi mergând la uşă.

Cumva, nu-mi vine deloc să deschid. în ultimul timp, m-am gândit că destinul a hotărât să-mi cresc singură copilul şi să fiu singură până pleacă la colegiu şi mai am puţin şi fac cincizeci de ani. Uneori, cum stau trează în pat noaptea, mi-l închipui pe Ethan ajuns de vârstă mijlocie, bătându-mi la uşă odată în viitor. îmi spune că mă iubeşte şi că nu mai poate să trăiască fără mine. Iar eu n răspund la fel. Şi ne petrecem împreună a doua jumătate a vieţii. Mi-am tot repetat că într-o zi o să ne

sincronizăm. Mi-am repetat-o de atâtea ori, că am început s-o cred.

Iar acum mi se pare aiurea să-l ştiu de cealaltă parte a uşii. Nu aşa am plănuit totul.

— Nu vrei să-mi deschizi? mă întreabă el. Sau mă urăşti în halul ăsta?

— Nu te urăsc, îi zic. Nu te urăsc deloc.

Am mâna pe clanţă, însă mi-a încremenit din încheietură parcă.

— Numai că n-ai de gând să-mi deschizi?

Ar fi politicos să deschid. Aşa se face.

— Nu, zic şi atunci îmi dau seama de ce nu vreau să-i deschid şi mă gândesc că mai bine îi spun şi lui. Nu mă simt pregătită să te văd, zic. Să te am în faţă.

O clipă, rămâne tăcut. Atâta tace, că am impresia că a plecat. Apoi deschide gura.

— Dar să vorbim doar? Ar fi în regulă? Să stăm de vorbă?

— Da, spun. E în regulă.

— Bine, atunci, fă-te comodă, spune el. S-ar putea să ia ceva timp.

Părul i-a dispărut din geam şi uni dau seama că s-a aşezat în capătul scărilor.

— OK, zic. Te ascult.

Rămâne iar tăcut. însă de data asta ştiu că n-a plecat.

— Eu m-am despărţit de tine, spune el.

— Da, bine, nu ştiu ce să zic, ripostez eu. Nu prea ţi-am dat de ales. Sunt însărcinată.

— Nu, spune el. în liceu.

Clatin din cap şi zâmbesc, însă apoi uni dau seama că nu mă vede, aşa că îi dau replica.

— Pe bune, Sheriock?

— Cred că am vrut să dau vina pe tine pentru că n-am avut chef să recunosc că aş fi putut să evit toată povestea asta dacă m-aş fi purtat altfel atunci.

— Ce să eviţi? Sarcina mea?

Nu vreau să evit sarcina. îmi place că am ajuns în punctul

ăsta, iar dacă el nu poate să facă faţă situaţiei, e problema lui.

— Nu, spune el. Că am fost despărţiţi atâţia ani.

— A, fac eu.

— Te iubesc, îmi spune. Cred că te-am iubit de când te-am cunoscut la bal şi mi-ai zis că asculţi Weezer.

Râd şi mă las treptat pe podea.

— Şi m-am despărţit de tine pentru că am crezut c-o să ne căsătorim.

— Cum adică?

— Aveam nouăşpe ani, eram în primul an de colegiu şi mi-am zis: Deja am întâlnit fata cu care o să mă însor. Ceea ce m-a speriat, ştii? Ţin minte că m-am gândit că n-o să mă mai culc cu nimeni altcineva. N-o să mai sărut nicio altă fată. N-o să fac niciodată ce făceau colegii mei şi ce voiam şi eu să fac. Pentru că deja te cunoscusem. Deja cunoscusem fata la care visasem. Şi, ştii, într-o clipă de prostie, la colegiu, mi s-a părut aiurea. Aşa că am renunţat la tine. Şi, ca să fiu total sincer, chiar dacă par un nesimţit grosolan, întotdeauna am crezut c-o să te recâştig. Am crezut că pot să-ţi dau papucii, să mă distrez, să-mi trăiesc tinereţea, iar după ce termin o să fim iarăşi împreună. Nu mi-a trecut prin cap că asemenea lucruri sunt sfinte şi trebuie să le tratezi ca atare.

— N-am ştiut, îi zic.

— Ştiu, pentru că nu ţi-am zis niciodată. Iar apoi, desigur, mi-am dat seama că nu-mi doresc toate aventurile alea stupide de colegiu, pe tine te doream, însă când am venit de Crăciun să-ţi spun, deja ieşeai cu altcineva. Ar fi trebuit să recunosc că e vina mea, însă am zis că e a ta. Şi ar fi trebuit să lupt să fim iar împreună, însă n-am luptat. M-am simţit respins şi am căutat alinare în altcineva.

— îmi pare rău.

— Nu, spune el. N-ar trebui să-ţi pară rău. Mie-mi pare rău. îmi pare rău că mi-am tot pierdut curajul. Ştiu ce vreau, însă mi-e prea frică să fac ce trebuie. Sunt prea prost ca să sacrific chestii mărunte de dragul lucrurilor care contează. Te iubesc, Hannah. Mai mult decât pe oricine altcineva vreodată. Şi când am fost iar împreună, ţi-am zis că n-o să mai

las să ne despartă nimic.

Încuviinţez din cap, deşi ştiu că nu mă vede.

— Şi după aia ce fac? Mă retrag de cum dăm de greu.

— Nu-i aşa de simplu, Ethan. N-au trecut nici două săptămâni de când ne-am început din nou relaţia şi deja ţi-am zis că sunt însărcinată cu copilul altuia. Ai circumstanţe atenuante.

— Nu ştiu, spune el. Nu ştiu dacă mai cred în circumstanţe atenuante când vine vorba de noi.

— Chiar tu ai zis-o, replic eu. Uneori nu e momentul potrivit.

— Nu ştiu dacă mai cred şi în aşa ceva, spune. Pare o simplă scuză. Circumstanţele atenuante sunt o scuză. Dacă iubeşti pe cineva, dacă ştii că puteţi să fiţi fericiţi împreună tot restul vieţii, nimic n-ar trebui să te oprească. Trebuie să fii gata să accepţi persoana aşa cum e şi să te confrunţi cu consecinţele. Relaţiile nu sunt bine puse la punct şi curăţele din prima. Sunt urâte, complicate şi aproape fără noimă din exterior. Asta cred. Cred că dacă iubeşti cu adevărat pe cineva, accepţi pur şi simplu circumstanţele aşa cum sunt şi nu te ascunzi după ele.

— Cum adică?

— Adică te iubesc şi vreau să fiu cu tine şi, dacă vrei şi tu să fii cu mine, n-o să mă mai oprească nimic. Nici situaţia de moment, nici copiii, nimic. Dacă vrei să te implici, dacă vrei să fim împreună, o să te accept în orice condiţii te pot avea. O să te iubesc aşa cum eşti. N-o să încerc să schimb absolut nimic la tine.

— Ethan, nu ştii ce zici.

— Ba ştiu, spune.

Simt prin uşa de care mă sprijin cu spatele că s-a ridicat. Mă ridic şi eu.

— Hannah, cred că tu eşti dragostea vieţii mele, prefer să am de-a face cu patruzeci de bebeluşi ai altcuiva decât să trăiesc fără tine. Mi-a fost dor de tine zi de zi de când nu te-am mai văzut. Mi-a fost dor de tine ani întregi. Nu zic că situaţia ar fi ideală. Zic doar că vreau să mă implic dacă vrei să

fii cu mine.

— Ce-o să fie când se naşte copilul? îl întreb.

— Nu ştiu, răspunde el. Ştiu că am zis că nu sunt pregătit să fiu tată. însă mă tot întreb: dacă era copilul meu? M-aş fi comportat altfel? Da. Dacă ar fi copilul meu, dintr-o greşeală sau nu, aş încerca *să mă pregătesc*.

— Dar acum? îl întreb eu prin uşă. Când nici nu e copilul tău?

— Nu ştiu dacă mai văd aşa o mare diferenţă, spune. Dacă tu iubeşti ceva, şi eu îl iubesc.

Rămân cu ochii în podea. îmi tremură mâinile.

— Putem să hotărâm împreună cum vrei să facem, spune. Pot să fiu tată, tată vitreg, prieten sau unchi. Pot să te ajut cu cursurile prenatale şi să te asist la naştere dacă îmi dai voie. Sau pot să mă implic mai puţin, dacă asta vrei. O să fac cum zici tu. O să fiu omul de care ai nevoie. Lasă-mă doar să mă implic, Hannah. Lasă-mă să fiu cu tine.

îmi sprijin mâinile de uşă ca să le opresc tremurul. Mă simt gata să mă prăbuşesc.

— Nu ştiu ce să zic, îi spun.

— Zi ce simţi.

— Mă simt confuză. Şi surprinsă.

— Sigur, spune el.

— Şi simt că poate o să meargă.

— Da?

— Da, spun. Simt că poate aşa trebuia să se întâmple de la bun început.

— Da? face el.

îi simt bucuria din voce vibrând prin uşă.

— Da, spun. Poate că trebuia să rămân însărcinată cu copilul ăsta. Şi poate că trebuia să fim împreună. Şi poate că totul se întâmplă aşa cum trebuia să se întâmple.

Soarta, aşa cum o concep eu, pare să coincidă cu ceea ce-mi doresc în diverse momente să se adevereasc㠎însă cred că asta e OK. Cred că aşa e când speri.

— E complicat, îi spun. Adineauri ai spus că e complicat şi ai dreptate. E complicat.

— Nu-i nimic dacă-i complicat, răspunde el. Nu? Putem să avem o relaţie complicată.

— Da, încuviinţez, cu lacrimile prelingându-mi-se pe obraji. Putem.

— Te rog, iubita mea, deschide uşa, uni spune el. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, zic.

însă nu deschid uşa.

— Hannah? mă strigă Ethan.

— M-am îngrăşat, îi zic.

— Nu-i nimic.

— Pe bune, am făcut bărbie dublă.

— Eu am coşuri pe spate, îmi spune. Nimeni nu-i perfect.

Râd printre lacrimi.

— Sigur poţi să fii cu o grăsană?

— Ce ţi-am zis eu? îmi răspunde. Ţi-am zis că poţi să pui două sute de kile pe tine şi tot o să vreau să fiu cu tine.

— Şi ai fost sincer?

— Am fost sincer.

Când deschid uşa, îl văd pe Ethan stând în capul scărilor. E într-un tricou bleumarin şi jeanşi negri. Are ochii sticloşi şi un zâmbet larg pe buze. Şi o cutie de rulouri cu scorţişoară în mână.

— Eşti cea mai superbă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea, îmi spune, apoi intră în casă şi mă sărută.

Şi, pentru prima oară în viaţă, ştiu că n-am greşit cu absolut nimic.

PESTE TREI LUNI

cum pot să merg. Fără cadru. Fără să mă ajute nimeni.

Uneori cu baston, când sunt obosită sau am dureri, însă asta nu mă opreşte.

Uneori, mă duc la magazinul din josul străzii ca să-mi iau un baton de ciocolată nu pentru că uni doresc neapărat un baton de ciocolată, ci pentm că uni place plimbarea până la magazin.

Gabby încă nu e pregătită să iasă cu nimeni, încă se teme după şocul încasat, însă face progrese. E fericită. Şi-a luat un

câine, un Saint Bernard ca al părinţilor ei, şi i-a dat numele de Tucker.

Femeia care m-a lovit a mai fost implicată într-un accident cu fugă de la locul faptei, acum doi ani. Nu a lovit pe nimeni atunci, doar o maşină, după care a fugit. Cu asigurarea mea şi procesul intentat, o să am o situaţie materială destul de bună.

Când am reuşit să mă pun în mişcare, mi-am luat maşină. O berlină cu hayon, roşu-cireaşă. Poţi să mă vezi de la o poştă, asta îmi place. Mi se pare o maşină care mă reprezintă.

După ce mi-am luat maşină, am început să-mi caut o slujbă.

Le-am zis lui Care şi Tinei că mă gândesc să urmez cursuri de asistenţă medicală. După ce o să primesc despăgubirile şi restul, o să-mi permit să-mi plătesc cursurile şi mă tot gândesc la asistentele care m-au ajutat cât am fost în spital. Cel mai mult mă gândesc la asistenta Hannah şi cât de bine a ştiut să mă ia când am agasat-o la culme. Şi mă gândesc la Deanna şi la asistenta de la pediatrie, care a ştiut să-i ajute pe părinţii aceia de la etajul secţiei de oncologie.

Şi, desigur, mă gândesc la Heniy.

Asistenţii medicali ajută oamenii. Şi încep să cred că nici n-aş putea să-mi aleg o ocupaţie mai bună în viaţă.

Când ai fost la un pas să-ţi pierzi viaţa, vrei să încerci mai mult, să realizezi ceva important, mai presus de tine. Cred că asta vreau eu să fac cu viaţa mea.

Care mi-a oferit un post la cabinetul lui de pediatrie până îmi dau seama ce vreau să fac mai departe. Spune că au un program care le permite angajaţilor să meargă la cursuri serale dacă se încadrează în anumite criterii financiare. Când i- am amintit că probabil eu nu mă încadrez, a râs amuzat şi mi-a spus:

— Ai dreptate! Acceptă postul ca să acumulezi experienţă şi să ai din ce trăi atunci. Şi plăteşte-ţi cursurile.

Aşa că am acceptat. E încă devreme, am început lucrul acum câteva săptămâni, însă deja mi s-a confirmat ce ştiu: mă-ndrept în direcţia bună.

Le-am zis părinţilor mei că nu mă mut la Londra, s-au întristat, însă au părut să accepte situaţia.

— Bine, a spus mama, am înţeles. însă atunci trebuie să stabilim când putem să venim să te vedem.

După care, tata i-a luat telefonul din mână şi mi-a zis că vine să mă vadă în iulie, fie că-mi convine sau nu.

— Nu vreau să stau să aştept până la Crăciun şi, sincer, îmi lipsesc grătarele de Patru Iulie.

Peste câteva săptămâni, m-a sunat mama să-mi spună că se gândesc să-şi ia un mic apartament în Los Angeles.

— Ştii, undeva unde să putem să stăm când mai venim în vizită, a spus. Asta, bineînţeles, dacă te stabileşti în L.A.

I-am zis că mă stabilesc. Că nu mai plec nicăieri. Aici rămân. Nici n-am stat să mă gândesc. Am zis-o şi gata.

Pentru că e adevărat.

Ethan a început să iasă cu o femeie foarte drăguţă pe nume Ella. E profesoară la liceu şi ciclistă înfocată. Luna trecută, Ethan şi-a luat bicicletă şi acum au plecat într-o cursă caritabilă de trei zile, cu strângere de fonduri pentru cercetarea în domeniul oncologiei. Pare incredibil de fericit. Chiar zilele trecute mi-a spus că nu-i vine să creadă că a stat atâţia ani în Los Angeles fără să-l vadă niciodată de pe bicicletă. Şi-a luat şort de biciclist. Colanţi din ăia scurţi şi caraghioşi, pe care-i poartă cu un tricou de ciclist şi cu caschetă. Am ieşit să mâncăm în oraş într-una din seri şi a venit cu bicicleta de la apartamentul lui, situat la treizeci de minute cu maşina de restaurant. Când a intrat pe uşă, avea un ditamai zâmbetul pe faţă, îţi lua ochii.

Cu mine se poartă minunat. Cum vede vreo patiserie unde au rulouri cu scorţişoară de care n-am mâncat, îmi dă mesaj. Când am fost în stare să urc la etaj, a venit s-o ajute pe Gabby să-mi mute lucrurile sus. S-a apropiat chiar şi de Gabby. Vreau să zic că Ethan e un prieten minunat. Şi mă bucur că n-am stricat totul închipuindu-mi că încă mai avem potenţial. E mai bine aşa.

Aş minţi dac-aş spune că nu mă mai gândesc deloc la copilul pe care l-aş fi putut avea dacă nu m-ar fi lovit maşina aia. Din când în când, în toiul vreunei activităţi întâmplătoare – când

fac duş sau vin cu maşina spre casă –, încep să mă gândesc la copil. Nu reuşesc să mă împac cu ce s-a întâmplat decât spunându-mi că pe atunci nu eram pregătită să fiu mamă. însă o să fiu într-o zi. Şi încerc să nu-mi bat capul gândindu-mă prea mult la trecut şi la ce s-ar fi putut întâmpla.

în cele mai multe dimineţi, mă trezesc odihnită, cu forţe proaspete, gata să-mi încep ziua. Şi atâta timp cât rămâne aşa, cred că o să fie bine.

Azi-dimineaţă m-am trezit devreme, aşa că am zis să trag un drum cu maşina până la Gogoşeria lui Primo. Mi-a intrat în obicei de-acum, mă răsfăţ un pic când am timp. Adesea îl sun pe tata de acolo. Nu e ca în copilărie, când mergeam împreună acolo, însă e pe-aproape. Şi, cu părinţii mei, mi se pare că-mi face bine să vorbim cât mai mult la telefon.

îl sun acum din maşină, însă nu răspunde. îi las un mesaj în care-i spun că mă duc la Primo şi mă gândesc la el.

Trag în parcarea aglomerată din spatele gogoşeriei şi opresc, uni iau bastonul de pe bancheta din spate şi mă duc în faţă. Mă pun la coadă, comand un rulou cu scorţişoară şi o gogoaşă cu lapte bătut pentru Gabby.

După ce plătesc, uni primesc punga deja unsuroasă.

După care aud un glas cunoscut adresându-se vânzătorului.

— Un rulou cu scorţişoară, vă rog.

Mă întorc să mă uit. O clipă, nu-l recunosc. E în blugi şi tricou. Eu îl ştiu doar în uniforma bleumarin.

Mă uit la braţul lui, să mă asigur că n-am înnebunit şi că nu am vedenii.

Isabella.

— Heniy?

însă sigur că el e. Mă mir cât de familiar arată, cât de firesc mi se pare să-l văd în faţa mea.

Heniy.

— Salut, îi spun. Salut, salut. Bună.

— Bună, îmi răspunde el, zâmbind. M-am gândit eu c-o să dau de tine pe-aici la un moment dat.

Vânzătorul îi întinde lui Heniy ruloul cu scorţişoară şi Heniy îi întinde banii.

— Dintre toate patiseriile din lume unde au rulouri cu scorţişoară, a trebuit să nimereşti în a mea.

— N-a fost întâmplător de fapt, râde el.

— Cum adică?

— Am zis că dacă vreau să ne întâlnim iar, să dau de tine şi să schimbăm două cuvinte ca doi oameni normali, cel mai probabil o să se întâmple într-o patiserie unde se vând rulouri cu scorţişoară bune.

Mă înroşesc la faţă. Ştiu, pentru că îmi simt obrajii încinşi.

— Putem să discutăm un pic afară? mă-ntreabă el.

Aşteaptă lumea din cauza noastră la coadă.

încuviinţez din cap şi îl urmez. Se aşază la o masă de metal.

Las mâncarea pe masă şi scoatem amândoi rulourile. Henry muşcă primul.

— Ai primit scrisoarea de la mine? mă întreabă după ce termină de mestecat.

Mestec şi dau din cap, cu ochii închişi.

— Da, zic până la urmă. Te-am căutat o vreme. Pe la colţul străzilor, prin
magazine. Mă tot uitam la braţele bărbaţilor.

— Căutai tatuajul? mă întreabă.

— Da.

— Şi n-ai dat de mine.

— Până azi.

Heniy zâmbeşte.

— îmi pare rău dacă ai avut probleme din cauza mea la serviciu, îi spun.

— Nu, spune el, dând din mână. Hannah n-a apreciat deloc că ai încercat s-o păcăleşti după ce-am plecat, râde el. însă a zis că eşti probabil vreo obsedată şi clar nu-i vina mea.

Mă înroşesc aşa de tare la faţă, că simt nevoia să-mi îngrop capul în palme.

— Vai, ce jenă mi-e, spun. M-au îndopat cu medicamente, să ştii.

El râde.

— Să nu te simţi jenată. Am fost fericit toată ziua când am aflat.

— Pe bune? îl întreb.

— Glumeşti!? Cea mai drăguţă fată pe care ai văzut-o de când eşti bate tot spitalul într-un cărucior cu rotile, disperată să dea de tine? Am fost încântat o săptămână întreagă.

— Păi... încep eu. Cred că voiam să-mi iau la revedere ca lumea. Simţeam că noi doi...

— Nu e nevoie să-mi dai explicaţii, mă întrerupe Henry, clătinând din cap. Eşti liberă diseară să mâncăm ceva? Vreau să te scot în oraş.

— Serios? fac eu.

— Da, îmi spune Heniy. Ce zici?

— Zic da, râd eu. Sună minunat. A, numai că nu pot diseară. Deja am stabilit ceva cu Gabby. Dar mâine? Poţi mâine?

— Da, spune el. Pot când poţi tu. Dar acum? Ce faci acum?

— Acum?

— Da.

— Nimic.

— Vrei să ne plimbăm un pic?

— Mi-ar plăcea mult, îi zic. îmi şterg mâinile de zahăr şi-mi iau bastonul. Sper că nu te deranjează că merg cu bastonul.

— Glumeşti? face el. De luni de zile bat patiseriile ca să dau de tine. Ce-mi mai pasă de un flecuşteţ ca bastonul tău?

— în plus, zic eu zâmbind, dacă n-aş avea nevoie de el, probabil că nici nu neam fi întâlnit. Deşi, mai ştii, poate neam fi întâlnit altfel.

— După ce m-am chinuit să te întâlnesc luni de zile, te asigur că drumurile oamenilor rareori se încrucişează.

Mă ia de mână şi atâta am aşteptat gestul ăsta, îndoindu-mă serios că o să se întâmple vreodată, că mi se pare de-a dreptul intim.

— Trăiască accidentele de maşină atunci, zic.

— Trăiască accidentele de maşină, râde el. Şi tot ce ne-a condus la momentul ăsta.

Atunci mă sărută şi-mi dau seama că strângerea de mână nu era nimic. Acum mi se pare un gest adolescentin, demodat. De fapt, la momentul ăsta am visat până acum.

în timp ce stau acolo, m mijlocul oraşului, şi-mi sărut asistentul de noapte, ştiu, pentru prima oară m viaţă, că n-am greşit cu absolut nimic.

Buzele lui au gust de rulou cu scorţişoară şi, la urma urmei, n-am mai simţit niciodată până acum gustul ăsta când am sărutat pe cineva.

PESTE TREI ANI

abby urăşte surprizele, însă Care şi Tina au insistat că trebuie să dăm o petrecere-surpriză. Le-am zis că aşa facem, apoi, săptămâna trecută, i-am spus totul lui Gabby, ca să ştie la ce să se aştepte. Ştiam că, m locul ei, eu mi-aş fi dorit să fiu anunţată. Şi iată-ne acum pe toţi, la cea de-a treizeci şi două aniversare a ei – eu, Ethan şi cincizeci de prieteni de-ai ei mai apropiaţi – înghesuiţi în livingul părinţilor săi, în beznă, aşteptând să-i facem o surpriză cuiva care n-o să rămână deloc surprins.

Auzim cum trage maşina alor ei pe alee. Le mai zic o ultimă dată oamenilor să nu facă deloc zgomot când se sting farurile.

îi auzim cum vin la uşă.

Vedem cum se deschide uşa.

Aprind lumina şi urlăm cu toţii „Surpriză!", aşa cum am stabilit.

Gabby face ochii mari. Joacă bine. Chiar pare îngrozită. Apoi se întoarce imediat la pieptul lui Jesse, care râde şi o îmbrăţişează.

— La mulţi ani! îi urează el şi o întoarce la loc spre noi.

Tina a ornat camera cu gust. Avem şampanie şi o măsuţă cu dulciuri. Baloane albe şi argintii.

Gabby vine mai întâi la mine.

— Slavă Domnului că mi-ai zis, îmi şopteşte ea. Nu cred că aş fi făcut faţă dacă mă luau pe nepregătite.

— La mulţi ani! îi urez râzând. Surpriză!

Râdem amândouă.

— Unde-i GabrieUa?

— E cu Paula, zic.

Paula e babysittera noastră, mai degrabă e bonă de-acum. E o fostă colegă mai în vârstă de la cabinetul lui Care. A ieşit la pensie şi se plictiseşte, aşa că stă ziua cu Gabriella, cât sunt eu la muncă, sau când eu, Gabby şi Ethan suntem plecaţi. Gabriella o iubeşte. Eu şi Ethan am glumit mereu că Gabby e al treilea părinte, aşa că Paula a început să fie al patrulea. Oi fi simţit eu lipsa părinţilor când eram mai tânără, însă acum i-am oferit fetiţei mele părinţi din belşug.

— I-ai zis Paulei? îmi şopteşte Gabby în taină. Despre *chestie?*

Presupun că se referă la faptul că eu şi Ethan am tot încercat luna asta să concepem un al doilea copil.

— Nu, îi răspund eu în şoaptă. Numai tu ştii deocamdată.

— Pare o idee mai bună să anunţăm lumea după ce reuşim, spune Ethan. Numai că Hannah a uitat să-ţi zică cea mai tare chestie.

— Da?

— Paula a zis că poate să rămână cu ea peste noapte, aşa că de-acum petrecem! spune Ethan, venind lângă mine. Şi la mulţi ani! Te sărbătorim.

Şi-i întinde lui Gabby o sticlă de vin de la noi.

— Mulţumesc! răspunde ea şi-l îmbrăţişează călduros. Vă iubesc. Vă mulţumesc mult pentru tot.

— Şi noi te iubim, îi spun. I-ai văzut pe soţii Flint? Sunt pe undeva prin spate.

îi arăt, însă deja se duce la ei. O urmăresc cum îşi îmbrăţişează viitorii socri.

Se vede că o iubesc.

— Bine lucrat, puştoaico, îmi spune Care, venind la mine. Era să mă păcăliţi voi două.

Mă prefac nedumerită.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Ştia. îmi cunosc fiica şi ştia. Şi Jesse n-avea cum să-i spună, pentru că se teme prea tare de mine. Numai tu ai avea

curajul să mă sfidezi.

— Urăşte surprizele, râd eu, scuzându-mă.

Care clatină din cap şi se uită la Ethan.

— Aşa ştie nevastă-ta să se scuze?

Ethan râde, ridicând braţele în semn că se predă.

— Eu nu mă bag.

— îmi pare rău, mă scuz eu sincer.

— Te tachinez, spune el, dând din mână. Dacă e fericită, nu-mi pasă. Şi pare fericită.

Tina îşi croieşte cu greu drum prin mulţime până la noi. Mă îmbrăţişează călduros, apoi trece la atac.

— Când pleci de la cabinet pentru studii?

— Luna viitoare, zic. însă tot nu sunt aşa de sigură.

Mă uit la care. Până acum, mi-am plătit studiile lucrând cu normă aproape întreagă la cabinetul lui, profitând de programul lor de finanţare. A fost o ocazie fantastică, însă de când ne pregătim pentru al doilea copil, îmi doresc să termin mai repede studiile. Am discutat cu Ethan să renunţ la slujba mea ca să urmez un orar complet de studii. însă dacă mai vrea Care să rămân, o să rămân. Fac orice pentru el. Fără el, fără familia Hudson în general, nu ştiu unde-aş fi ajuns.

— Nu vrei să te liniştesti? Ia-ţi diploma. Iar după ce termini studiile, măcar vino la mine mai întâi. Altceva nici nu pot să-ţi cer.

— Numai că voi doi m-aţi ajutat atât de mult. Nu ştiu cum aş putea să vă recompensez.

— Nu ne *recompensezi* deloc, îmi spune Tina. Doar suntem o familie.

Zâmbesc şi îmi las capul pe umărul lui Care.

— Aş avea nevoie de o favoare în seara asta totuşi, îmi spune Care.

— Sigur, îi zic.

— Yates se ţine de capul meu să angajez pe cineva de la fostul lui cabinet. Un asistent, cred, pe care l-a adus cu el la petrecere. Pe bune, parc-ar fi un câine cu un os îh gură. Nu se lasă deloc dacă vrea ceva.

Doctorul Yates tocmai a fost angajat la cabinet. Nu se

înţelege deloc cu care în multe privinţe, însă e un tip de treabă. Eu l-am invitat la petrecere, deşi lui Care nu i s-a părut că e cazul. Numai că el voia să invite tot cabinetul în *afară* de Yates. Aşa că... mă gândesc că am avut dreptate.

— Şi mă ştii doar, continuă Care. Nu mă pricep să fac afaceri la un chef. Sau mai degrabă urăsc să fac afaceri la un chef.

Care poate să facă afaceri oriunde fără probleme. N-are chef să vorbească cu Yates, atâta tot.

— O să-l verific rapid dacă dau de ei, îi zic.

— O să întreb de Gabriella, spune Ethan.

Se duce în bucătărie şi îl urmăresc cum o sună pe Paula. Aşa face mereu. Tot insistă s-o lăsăm o noapte cu bona şi apoi sună din două-n două ore. Vrea să ştie ce face, ce-a mâncat. Dintre toţi oamenii nehotărâţi la început îh privinţa copiilor, el e cel mai grijuliu părinte pe care-l ştiu.

A adoptat-o oficial pe Gabriella anul trecut. Voia să purtăm toţi acelaşi nume.

— Suntem o familie, spune el. O echipă unită.

Acum, pe fiica mea o cheamă Gabriella Martin Hanover. Suntem familia Martin Hanover.

Bine, n-or fi ei doi de-un sânge, însă nici nu-ţi dai seama dacă te uiţi la ei sau dacă-i auzi vorbind. Formează o familie ca oricare alta. într-una din zile, când eram la magazin, vânzătoarea a spus că au ochii la fel. Ethan a zâmbit şi i-a mulţumit.

— Ştiu, scumpa mea, dar tati trebuie să stea de vorbă cu Paula, îl aud vorbind la telefon. Dacă te culci când îţi spune Paula, o să vin cu mama să-ţi dăm un pupic când ajungem acasă, bine?

Apoi probabil că Gabriella i-a trecut telefonul Paulei, pentru că îl aud pe Ethan spunând:

— Bine, dar i-ai scos bila din nas, nu?

Mai tot timpul suntem obosiţi. Nu ieşim în oraş pe cât ne-am dori. însă ne iubim nebuneşte. M-am măritat cu un bărbat care a devenit tată pentru că mă iubea, iar acum mă iubeşte pentru că a devenit tată datorită mie. Mă face să râd. Şi e tare arătos

când se îmbracă elegant, ca în seara asta.

Se întoarce îh cameră şi nu după mult timp e aşa de gălăgie, că de-abia ne- auzim unii pe alţii. Când e petrecerea îh toi, cineva îl roagă pe Jesse să povestească cum a întâlnit-o pe Gabby. încet şi sigur, în casă se lasă liniştea, lumea vrea să asculte. Jesse se duce lângă cămin ca să-l vadă şi să-l audă toţi. Altfel e prea scund ca să sară îh ochi.

— La prima oră de geometrie, în clasa a zecea. Când m-am uitat îh primele bănci, am văzut cea mai interesantă fată care mi-a apărut vreodată în faţa ochilor.

Jesse a mai spus povestea de atâtea ori, că pot s-o repet şi eu de-acum.

— Şi, spre încântarea mea, era mai scundă decât mine.

Toată lumea râde.

— Numai că nu m-am dus la ea s-o invit în oraş. Eram prea emoţionat. După trei săptămâni de la începerea şcolii, m-a invitat altă fată îh oraş şi am zis da, pentru că aveam cinşpe ani şi nu stăteam să strâmb din nas.

Iar râsete din mulţime.

— Am fost cu Jessica mult timp, până-ntr-a douaşpea, când ne-am despărţit. Bineînţeles că, de cum ne-am despărţit, m-am dus la Gabby să-i cer o întâlnire. Şi ne-am simţit minunat împreună. Iar a doua zi m-a sunat prietena mea şi mi-a propus să ne împăcăm. Ceea ce... am făcut. Am fost împreună la colegiu, după care ne-am căsătorit, *etacă, etacă...*

întotdeauna spune *etacă, etacă.*

— După doi ani de căsnicie, m-am despărţit de Jessica. Pur şi simplu nu mergea. Apoi, după câţiva ani, m-am trezit cu o cerere de prietenie pe Facebook de la Gabby Hudson. *Acea* Gabby Hudson.

A ajuns la partea mea preferată, când o numeşte pe Gabby *„acea* Gabby Hudson".

— M-am emoţionat şi m-am bucurat foarte tare şi m-am apucat să-i studiez profilul, întrebându-mă dacă e singură şi dacă o să mai vrea să fie cu mine. Şi niciuna, nici două, ieşim la un restaurant de fiţe din Hollywood. Şi pur şi simplu am simţit.

Atunci nu i-am zis nimic, nu voiam să mă port dubios, însă mi s-a părut că înţeleg în sfârşit de ce se căsătoresc oamenii a doua oară. Când am divorţat, nu m-am mai văzut trecând prin aşa ceva a doua oară. însă atunci totul mi s-a părut că are sens, am înţeles că primul meu mariaj a eşuat pentru că am ales să fiu cu cine nu trebuia. Şi persoana potrivită se afla chiar în faţa mea. Aşa că am aşteptat să treacă destule luni de când eram împreună şi abia apoi i-am zis ce simţeam. După care am cerut-o în căsătorie şi a zis da.

De obicei, povestea se termină aici, însă nu şi acum.

— De curând, am citit o carte despre cosmos, continuă el, după care se uită la lume şi spune: Staţi aşa, aveţi puţină încredere, are legătură cu restul.

Mulţimea izbucneşte iar în râs.

— Şi în carte era vorba despre diverse teorii despre univers. M-a captivat mult o teorie care susţine că toate lucrurile posibile se întâmplă cu adevărat. Asta înseamnă că, dacă dai cu banul, nu-ţi iese doar faţa *sau* reversul, îţi ies *şi* faţa, *şi* reversul. De câte ori dai cu banul şi iese faţa, înseamnă că eşti doar în universul în care moneda nimereşte cu faţa în sus. Mai există o versiune a ta, creată chiar în clipa când dai cu banul, în care moneda îţi pică cu stema în sus. Şi tot aşa, clipă de clipă. Lumea se împarte într-un număr infinit de universuri paralele, în care tot ce se poate întâmpla *se întâmplă*. Apropo, e ceva perfect plauzibil. E o interpretare legitimă a mecanicii cuantice. Atunci când luăm o decizie, este absolut posibil să existe o altă versiune a noastră undeva în univers care a ales altceva. Un număr infinit de versiuni ale noastre suportă consecinţele fiecărei fapte posibile din viaţa noastră. Ce vreau să zic e că ştiu prea bine că e posibil să existe universuri în care am luat alte decizii, care m-au condus în altă parte, spre *altcineva.* Jesse se uită la Gabby: Şi mi se rupe inima pentru fiecare versiune a mea care nu te-a avut alături până la urmă.

Recunosc cu toată jena că mă apucă plânsul. Gabby îmi surprinde privirea şi văd că şi ea are ochii umezi. Toată lumea se uită captivată. Jesse şi-a terminat discursul, însă nimeni nu poate să-i întoarcă spatele. Ştiu că ar fi cazul să fac ceva, însă

nu prea ştiu ce.

— Hai că toţi părem acuma de doi bani pe lângă tine! strigă un tip din spate.

Mulţimea râde şi se risipeşte. Mă întorc să mă uit în spate, după bărbatul care
a vorbit, dar nu-l văd. însă îl văd pe doctorul Yates. Mă întorc spre Ethan.

— L-am văzut pe doctorul Yates îh spate, zic. Mă duc să-l salut. Mă-ntorc imediat.

încuviinţează din cap şi se duce la bufetul cu dulciuri.

— O să-ţi iau nişte cheesecake, spune. Dacă nu văd niciun rulou cu scorţişoară pe-acolo.

Mă duc la doctorul Yates.

— Hannah, face el. E o petrecere pe cinste.

— într-adevăr, râd eu.

— Auzi, vreau să-ţi prezint pe cineva.

Mi-l arată pe bărbatul de lângă el, cu un tatuaj mare pe antebraţ. Nu prea desluşesc nimic. Pare să fie un scris cursiv.

— El e Heniy. încerc să-l conving să plece de la Hollywood Presbyterian şi să ni se alăture.

— Păi, cabinetul nostru e excelent, spun.

— Iar Heniy e unul dintre cei mai buni asistenţi medicali cu care am lucrat vreodată, spune doctorul Yates.

— Fantastică recomandare! îi spun lui Henry.

— L-am plătit generos pentru ea, răspunde el.

Râd.

— Mă scuzaţi, ne spune doctorul Yates. Vreau s-o salut pe Gabby.

Pleacă şi mă lasă cu Henry, cu care nu prea ştiu ce să vorbesc.

— Ai văzut bufetul cu dulciuri? îl întreb.

— Da, spune el. Voiam să-mi iau ceva, însă, sincer, prefer dulciurile obişnuite de la micul dejun. Foietajele cu brânză dulce, de exemplu. Sau rulourile cu scorţişoară.

— Sunt obsedată de rulourile cu scorţişoară, spun eu.

— Ai şi de ce, mă aprobă. Sunt delicioase. Prefer oricând un rulou cu scorţişoară unei negrese.

— Parcă mi-ai luat cuvintele din gură, râd eu.

— Eşti din oraş? mă întreabă, râzând şi el.
— Da, sunt, răspund eu. Tu?
— Nu, m-am mutat aici din Texas acum vreo opt ani, spune, clătinând din cap.
— A, de unde mai precis? îl întreb.
— De lângă Austin.
— Am locuit o vreme în Austin, n spun eu, zâmbind. E minunat.
— Da, zice. Numai că e al dracului de cald.
— Da, aprob. Amin.
— Şi tu eşti asistentă? mă întreabă el.
— Vreau să fiu, spun. Mă pregătesc să renunţ la slujba de la cabinet ca să mă dedic studiilor. De-abia aştept să termin, ca să încep lucrul.
— îmi amintesc când am devenit asistent medical calificat, spune el şi râde ca pentru sine. Mi se pare c-a trecut o veşnicie de atunci.
— Păi, eu mai am de recuperat, zic.
— A, nu, spune el. Nu asta voiam să zic. Doar că am impresia că au trecut epoci întregi de atunci.
— întotdeauna ţi-ai dorit să lucrezi în domeniul sănătăţii? îl întreb.

Tot am deschis subiectul, nu văd de ce n-aş afla mai multe despre el, ca să-mi dau seama dacă ar fi un angajat potrivit.

— Cam da, încuviinţează el. Sora mea a murit când eram mai mic.
— îmi pare tare rău, spun.
— Nu-i nevoie, dă el din mână, însă mulţumesc. îmi amintesc cum a fost în spital când eram mic, cât de bine au îngrijit-o asistentele, cât de mult au ţinut la confortul nostru şi, nu ştiu, cred că mereu mi-am dorit şi eu o asemenea meserie.

Ei, acuma nu mai am cum să-l trimit pe tip la plimbare, când mi-a turnat aşa o poveste.

— Eu am început să-mi doresc pe vremea când eram însărcinată cu fiica mea şi tocmai îmi începeam munca la cabinet, spun. Vedeam cât de speriaţi erau unii părinţi şi câtă nevoie aveau de cineva care să înţeleagă prin ce trec, aşa că

mi-am dorit mult să fiu un asemenea om. Iar după ce am născut-o pe fiica mea, am simţit pe pielea mea acea frică. Suferinţa la gândul că ar putea să păţească ceva. Am vrut doar să-i ajut să-şi depăşească neliniştea, ştii?

Heniy zâmbeşte. E un zâmbet frumos. Are un aer liniştitor.

— Da, înţeleg ce zici, spune el.

Dacă Jesse are dreptate şi există alte universuri paralele, probabil că l-am mai întâlnit pe Henry într-unul din ele. Poate că lucrăm împreună îhtr-unul. Sau neam întâlnit în Texas cu ani în urmă. Poate la coadă la rulouri cu scorţişoară.

— Ei, ne mai vedem noi sigur, îi spun. într-un fel sau altul.

— Da, spune el. Sau poate într-o altă viaţă.

îmi iau râzând la revedere când îl văd pe Ethan venind după mine. îmi aduce un cheesecake micuţ.

— Ce zici să plecăm mai devreme? mă întreabă el.

— Mai devreme? spun. Credeam că vrei să petrecem toată noaptea. Paula doarme la noi.

— Da, răspunde el. însă ce-ar fi să plecăm de la petrecere şi să mergem... la un *hotel*?

— Sugerezi ce cred eu că sugerezi? îl întreb, ridicând din sprâncene.

— Hai să facem un copil, *baby*.

Las jos paharul cu apă şi îmi vâr prăjitura în gură. Mă strecor prin mulţime până în colţ, unde-i văd pe Cari, Tina, Gabby şi Jesse discutând.

— Cari, pare un tip grozav. De Heniy vorbesc. Zic să-l angajezi sigur. Gabby, te iubesc. La mulţi ani. Pe noi ne scuzaţi, eu şi Ethan trebuie să mergem acasă.

Gabby şi Tina mă îmbrăţişează. Ethan dă mâna cu care şi Jesse.

Ies cu Ethan din casă. A început să plouă la un moment dat în cursul serii. Mi- e frig, aşa că Ethan îşi scoate sacoul şi mi-l pune pe umeri.

— Am putea să stăm treji toată noaptea, ştii, mă tachinează el. Sau am putea să facem sex o dată, să dăm drumul la televizor şi să adormim liniştiţi.

— A doua variantă sună grozav, spun eu râzând.

Mă urc în maşină, simţindu-mă copleşită de recunoştinţă.

Dacă există un număr infinit de universuri, nu ştiu cum de am avut norocul să nimeresc în ăsta.

Poate că există universuri în care trăiesc altfel, însă nici nu pot să-mi închipui că sunt la fel de fericită ca acum, aici.

Trebuie să cred că, deşi e posibil să exist şi în alte universuri, niciunul nu e mai bun decât ăsta.

abby urăşte surprizele, însă n-am reuşit să-i conving pe care şi Tina să facem altfel şi nici nu voiam să afle de la mine. Şi iată-ne acum pe toţi, la cea de-a treizeci şi două aniversare a ei – eu, Heniy şi cincizeci de prieteni de-ai ei mai apropiaţi – înghesuiţi în livingul părinţilor săi, în beznă.

Auzim cum trage maşina alor ei pe alee. Când văd farurile stingându-se, îi avertizez pe toţi ultima oară să facă linişte.

îi aud cum se apropie de uşă.

îi văd cum deschid uşa.

Aprind lumina şi urlăm cu toţii „Surpriză!", aşa cum am stabilit.

Gabby face ochii mari. O clipă e sincer îngrozită. Apoi se întoarce imediat la pieptul lui Jesse. Jesse râde şi o îmbrăţişează.

— La mulţi ani! spune el, apoi o întoarce la loc cu faţa la noi.

Livingul e frumos ornat, avem cupe de şampanie şi Moet.

Un bufet cu dulciuri. Am bătut tot Los Angelesul cu Henry azi să găsim feţe de masă de in care să se potrivească îh decor. Heniy o iubeşte pe Gabby. Ar face orice pentru ea.

Gabby vine întâi la mine.

— Eşti supărată? o întreb când mă îmbrăţişează. Mi-am propus la un moment dat să-ţi spun.

Se desprinde din braţele mele. Se vede că e încă speriată.

— Nu, zice. Nu sunt supărată. Poate copleşită. Sunt cam şocată că nici tu, nici Jesse nu mi-aţi spus nimic.

— Ne-am înţeles să nu-ţi spunem, îi zic. Ai tăi au ţinut neapărat.

— Ei au organizat totul? mă întreabă ea.

— A fost ideea lor, zic, încuviinţând din cap.

— La mulţi ani, îi urează Heniy.

îi întinde un pahar de şampanie. Gabby îl acceptă, îmbrăţişându-l.

— Presupun că tu nu bei deloc? spune Gabby, cu ochii la burta mea.

Sunt îh luna a şaptea. E fată. O s-o botezăm Isabella, după sora lui Heniy. Gabby nici nu ştie că am discutat cu Heniy să-i dăm numele de Isabella Gabrielle, în cinstea ei.

— Nu, zic. însă o să beau cu voi în spirit. I-ai văzut pe soţii Flint? Sunt...

Mă uit prin cameră până îi zăresc îh spate, îi fac cu mâna şi discută cu Jesse. Deja se duce la ei.

O văd cum îşi îmbrăţişează viitorii socri. O iubesc, e clar.

— Bravo, puştoaico, uni spune Care. Nu ştiam dacă o să reuşeşti să-ţi ţii gura.

— Nu prea mă pricep să ţin secrete, îi spun. însă mi-am zis că ăsta e important. Aşa că... tadam!

Ridic braţele în aer, ca într-un număr de magie.

Care se uită la mâinile mele, apoi la Henry.

— îţi laşi nevasta să se ducă la petreceri fără verighetă, fiule?

— N-ai decât să ai o discuţie cu ea, râde Heniy. Eu nu-i spun ce să facă.

— A trebuit să mi-o scot, mă apăr eu faţă de care. Mi s-au umflat degetele ca nişte cârnăciori.

Care clatină din cap, tachinându-mă.

— N-a trecut niciun an de când s-a măritat şi deja caută scuze să-şi scoată verigheta. Ţţ, ţţ.

— Ai dreptate. Din minut în minut o s-o iau la fugă, îi zic, arătând spre pântec. Care râde şi Tina îşi croieşte drum prin mulţime ca să vină să vorbească cu
noi.

— Ia uite pe cine-avem aici, viitoarea mamă şi asistentă medicală, îmi spune
ea pe post de salutare.

Peste vreun an o să termin cursurile de asistenţă medicală,

însă pare o viaţă de om până atunci. De la o vreme, nu pot să mă gândesc decât la copilul pe care o să-l nasc în curând.

— încep să mă tem că n-o să pot să le fac pe toate după naşterea bebeluşului, îi spun. Bine, ştiu că pot. O mulţime de femei sunt în stare. Cred că îmi fac probleme cum o să fie când o să se schimbe totul.

— O să te descurci de minune, spune Tina, zâmbindu-mi.

— De câte ori mai trebuie să mă rog de tine să vii să lucrezi la cabinetul meu după ce termini studiile? mă întreabă Care.

— Nu vreau să te simţi obligat să-mi oferi un post de asistentă, îi zic. Vreau să-mi dobândesc postul pe merit.

— Ţi-aş da şi cămaşa de pe mine dacă ai nevoie, îmi spune Care. însă nu de- asta îţi ofer postul.

— Nu?

— Nu. Cred c-o să fii o asistentă foarte bună şi vreau să munceşti la cabinetul meu.

— Unde mai pui că bebeluşa asta e ca şi nepoata noastră, spune Tina. Vreau să ţinem cât mai aproape.

— Toată lumea vrea acces la copil, spune Henry.

— Când o să fiţi şi voi căsătoriţi de-atâţia ani ca noi, îi spune Care, şi o să aveţi copii mari şi o să vă plictisiţi de moarte, şi voi o să vreţi acces la nepoţi. Poţi să mă crezi. Ştii cât de mult am ajuns să mă uit la televizor? E ruşinos. Trebuie să-mi iau mintea de la asta cumva.

Gabby şi Jesse vin şi ei lângă noi.

— Despre ce vorbiţi? întreabă Gabby.

— Despre nepoţi, răspunde Tina, uitându-se cu tâlc la Gabby şi Jesse.

— Vai, nu! glumeşte Jesse. Gabby, îndepărtează-te încet, poate n-o să ne observe.

Gabby se face că pleacă, însă Tina îi trage înapoi pe amândoi.

— Hannah şi Henry par să fi reuşit la capitolul copii, spune Tina. Să ştiţi că eu nu întineresc deloc. Muriţi dacă *încercaţi* măcar?

— Tina, spune Jesse, îţi promit că de cum ajungem

un cuplu de proaspăt însurăţei, chestia asta e în capul listei.

Ethan şi Ella ni se alătură şi ei. Probabil că de-abia au sosit.

— Scuze că am întârziat, spune Ella. N-am putut să plec de lamuncă mai repede, ştiţi cum e! La mulţi ani! îi urează ea lui Gabby.

O îmbrăţişează şi se întoarce spre Ethan, care o îmbrăţişează pe Gabby şi zâmbeşte. Ethan dă mâna cu Henry, îl bate pe Jesse pe spate şi apoi mă îmbrăţişează pe mine.

— însă avem un cadou, spune Ethan, ca să ne scuzăm.

E o cutie de bomboane de ciocolată Godiva. De cum le văd, îmi vine să mi le vâr pe toate în gură. Mă gândesc că dacă tot mi-e poftă, mai încolo pot să i le şterpelesc lui Gabby. Sau să-mi iau şi eu. Ştiu că dacă zic că vreau aşa ceva, Henry o să oprească să mi le ia în drum spre casă. îmi ia orice fel de mâncare vreau, fie zi, fie noapte. Cică asta e treaba lui. Măcar atâta poate să facă pentru mine. „Tu porţi copilul în pântec şi eu îţi fac rost de mâncare". Are o respiraţie de-a dreptul puturoasă dimineaţa şi e groaznic de scârţar, însă mă simt cea mai norocoasă femeie din univers.

Petrecerea continuă, lumea se mută de la un om la altul, discutând şi povestind diverse despre Gabby. Chiar când petrecerea pare în toi, cineva îl pune pe Jesse să povestească cum a întâlnit-o pe Gabby. încet şi sigur, lumea se potoleşte să asculte. Jesse se duce lângă cămin ca să-l vadă şi să-l audă toată lumea. L-am întrebat odată ce înălţime are. Are un metru şaizeci şi şapte.

— La prima oră de geometrie, în clasa a zecea. Când m-am uitat în primele bănci, am văzut cea mai frumoasă fată care mi-a apărut vreodată în faţa ochilor.

Jesse a mai spus povestea de vreo nouă mii de ori şi mereu începe la fel.

— Deşi Gabby ar spune că nu ăsta ar fi trebuit să fie primul lucru pe care l-am văzut la ea, spune el zâmbind, uitându-se la Gabby. însă n-aveai cum să nu observi. Era superbă. Şi, spre marea mea încântare, mai era şi scundă. Aşa

că mi- am spus că am o şansă.

Mulţimea izbucneşte în râs.

— însă n-am invitat-o în oraş pentru că eram prea laş. La trei săptămâni de la începerea şcolii, o altă fată m-a invitat în oraş şi am acceptat, pentru că la cincisprezece ani, dacă o fată vrea să iasă cu tine, spui da şi gata.

Mulţimea râde iar.

— Am fost cu Jessica tot liceul şi în clasa a douăşpea ne-am despărţit. Aşa că ce fac? Mă duc într-un suflet la Gabby şi îi cer o întâlnire. Şi ieşim, şi totul e minunat. Iar a doua zi dimineaţa mă sună fosta mea prietenă, vrea să ne împăcăm. Aşa că... pe scurt, m-am însurat cu Jessica. Oricum, eu şi Jessica tot ne-am despărţit până la urmă. A trebuit. Nu ne potriveam deloc. Şi după ce am realizat asta, n-am mai putut s-o dregem. Aşa că am divorţat. Apoi, peste câţiva ani, primesc o cerere de prietenie pe Facebook de la Gabby Hudson. *Acea* Gabby Hudson.

A ajuns la partea mea preferată, când o numeşte pe Gabby *„acea* Gabby Hudson".

— Iar atunci mă las luat de val şi m-apuc să-i studiez profilul, întrebându-mă dacă e singură şi dacă ar vrea să iasă cu mine, şi *etacă, etacă.* Niciuna, nici două, ieşim la prânz pe plaja din Santa Monica. N-a vrut să mă lase să-i fac cinste, a spus că ar fi mai potrivit să plătim jumi-juma. Apoi am luat-o spre maşina mea şi nu i-am zis nimic atunci, pentru că ştiam c-o s-o sperii, însă am simţit că înţeleg în sfârşit de ce se căsătoreşte lumea a doua oară. Te-alegi cu inima frântă, cu o căsnicie eşuată, nu prea ştii dacă mai poţi să treci prin aşa ceva a doua oară. Apoi dintr-odată totul pare să aibă logică şi înţelegi că prima oară ai dat greş pentru că ai ales pe cine nu trebuia. Iar acum persoana potrivită se află chiar în faţa ta. Aşa că am aşteptat să treacă destule luni de când eram împreună şi abia apoi i-am zis ce simţeam. Iar ea mi-a zis că simte exact la fel. Iar acum ne căsătorim. Şi sunt cel mai norocos tip în viaţă.

De obicei, povestea se încheie aici, însă acum continuă.

— De curând, am citit o carte despre cosmos, spune el, apoi se uită la lume şi adaugă: Staţi aşa, aveţi puţină

încredere, are legătură cu restul.

Lumea râde iar.

— Şi în carte era vorba despre diverse teorii despre univers. M-a captivat mult o teorie în care cred nişte fizicieni foarte serioşi, se cheamă teoria multiversului, care susţine că toate lucrurile posibile se întâmplă cu adevărat. Asta înseamnă că, dacă dai cu banul, nu-ţi iese doar faţa sau reversul, îţi ies şi faţa, şi reversul. De câte ori dai cu banul şi iese faţa, înseamnă că eşti doar în universul în care moneda nimereşte cu faţa în sus. Mai există o versiune a ta, creată chiar în clipa când dai cu banul, în care moneda îţi pică cu stema în sus. Şi tot aşa, clipă de clipă, lumea se împarte într-un număr infinit de universuri paralele în care tot ce se poate întâmpla se întâmplă. Există milioane, trilioane şi cvadrilioane, cum ar veni, de versiuni diferite ale noastre care trăiesc cu consecinţele deciziilor noastre. Ce vreau să zic e că ştiu prea bine că e posibil să existe universuri în care am luat alte decizii, care m-au condus în altă parte, spre *altcineva.* Se uită la Gabby: Şi mi se rupe inima pentru fiecare versiune a mea care nu te-a avut alături până la urmă.

Poate m-a prins într-un moment nepotrivit. Poate o fi de la hormoni. Oricum, mă apucă plânsul. Gabby îmi surprinde privirea şi văd că şi ea are ochii umezi. Jesse şi-a terminat discursul, însă nimeni nu poate să-i întoarcă spatele. Toată lumea se uită la Gabby. Ştiu că ar fi cazul să fac ceva, însă nu prea ştiu ce.

— Hai că toţi părem acuma de doi bani pe lângă tine, spune Heniy tare.

Mulţimea râde şi se risipeşte. Când mă uit la el, îmi şterge lacrimile din ochi.

— Şi eu te iubesc la fel de tare cum o iubeşte lăudărosul ăsta pe Gabby, glumeşte el. Doar că n-am văzut documentarul ăla din seria *Nova* la care s-a uitat el.

— Ştiu, zic. Ştiu.

Aşa e, chiar ştiu.

— Crezi că e adevărată teoria? îl întreb pe Heniy. Crezi că există versiuni ale noastre care nu s-au întâlnit

niciodată?

— O exista una de-a ta care n-a făcut niciodată accident şi s-a măritat până la urmă cu un cofetar maestru la rulouri cu scorţişoară? spune el.

— Tot ce se poate întâmpla se întâmplă...

— îţi doreşti să te fi măritat cu un cofetar maestru la rulouri cu scorţişoară?

— Clar îmi doresc să faci rulouri cu scorţişoară mai bune, spun. însă în rest nu, îmi convine universul ăsta.

— Eşti sigură? Putem să sfidăm dacă vrei legile spaţiului şi timpului ca să-ţi găsim altul.

— Nu, îi zic. îmi place ăsta. îmi place de tine. Şi de ea, zic, arătând spre pântec. Şi de Gabby. Şi de Jesse. Şi de care şi Tina. De-abia aştept să-mi iau diploma în asistenţă medicală. Şi nu mă deranjează că mă mai doare uneori şoldul când plouă. Da, spun eu. Cred că o să rămân aici.

— Bine, îmi spune el, sărutându-mă. Să-mi zici dacă te răzgândeşti.

O ia spre baie prin mulţime, iar eu mă duc la Gabby şi Tina, care stau lângă platoul cu cheesecake. Sunt mai degrabă interesată de cheesecake, numai că mă blochez în spatele unei namile de bărbat, cu alură de fundaş american. îl rog să se mişte, însă nu mă aude. Sunt gata să renunţ.

— Domnule, aud un glas din spate. Puteţi s-o lăsaţi să treacă?

Eu şi fundaşul ne întoarcem amândoi odată şi-l vedem pe Ethan lângă noi.

— A, mă scuzi, spune fundaşul. Mor după cheesecake. Dacă am aşa ceva în faţă, nu mai văd nimic în jur.

Râd şi-mi fac loc pe lângă el. Ethan vine lângă mine.

— Eşti în şase luni, nu? mă întreabă, luând o felie de prăjitură cu cremă de banane.

— Şapte, îl corectez şi iau un cheesecake.

— Ce-i asta? Nu ţi-au comandat rulouri cu scorţişoară?

— E seară, zic. Aşa că nu-i nimic. De la o vreme, oricum mănânc aşa ceva non-stop. Heniy spune că-mi miroase

părul a scorţişoară.

— Îl cred, râde Ethan. Pun pariu că ţi-am zis deja că după ce ne-am despărţit, dacă-mi mirosea de undeva a rulouri cu scorţişoară, mă deprimam pe loc.

— Nu mi-ai zis niciodată, râd eu. Cât a durat toată faza? Până la vacanţa de Ziua Recunoştinţei?

— Corect, râde şi el. Oricum, e adevărat.

— Păi atunci n-ar fi trebuit să-mi dai papucii, n zic.

— Ba tu mi-ai dat mie papucii, pufneşte el.

— Ei, haide, zic. Du-te să vinzi gogoşi la altă masă.

— Mă rog, nu contează cine s-a despărţit de cine, oricum am fost terminat.

— Idem, îi zic.

— Da? face el, de parcă se simte mai bine ştiind asta.

— Glumeşti sau ce? Ani în şir după un m-am mai culcat cu nimeni, atâta m- am gândit la tine. Pun pariu că nu poţi să zici la fel.

— Nu, râde el. Clar m-am culcat cu diverse persoane. însă asta... aşa ceva n-a contat de fapt.

— întotdeauna mi-am închipuit c-o să fim din nou împreună la un moment dat, zic. Ce idei ciudate au în cap adolescenţii.

Ridică din umeri şi muşcă din prăjitură.

— Nu-s aşa ciudate. Şi eu mi-am închipuit la fel. Din când în când. Aproape că...

— Ce? întreb.

— Când te-ai întors în L.A., chiar după accident, am crezut că, cine ştie...

Mă gândesc la perioada aceea. A fost dur. M-am prefăcut că mi-e bine. M-am
chinuit din greu să nu mă prăbuşesc, însă acum îmi amintesc cât am suferit. Mă gândesc la copilul pe care l-am pierdut atunci şi mă întreb... Mă întreb dacă nu cumva a trebuit să pierd copilul ăla ca să ajung în punctul ăsta. Mă întreb dacă a fost nevoie să pierd copilul ăla ca să-l am pe cel de acum.

— Şi eu am crezut că, cine ştie, zic.

— Cred că pur şi simplu n-a fost să fie, spune el.

— Cred că nu.

Îl văd pe Heniy întorcându-se de la baie. îl văd cum se opreşte să vorbească cu care. îl iubeşte pe care. Dacă am putea să ţinem un bust în bronz de-al lui Care la noi în living, acolo l-ar pune.

— Cine ştie? îi spun lui Ethan. Dacă Jesse are dreptate cu teoria despre universuri paralele, poate că există unul în care noi doi am reuşit să avem o relaţie de succes.

— Da, râde Ethan. Poate.

îşi ridică prăjitura, ca pentru a face un toast. O ridic şi eu pe a mea şi ciocnim.

— Poate într-o altă viaţă, spune el.

îi zâmbesc, apoi îl las lângă masa cu dulciuri.

Mi-e dor de soţul meu.

Acum e în cercul format din Gabby, Jesse, Care şi Tina. Mă alătur şi eu.

— Văd că ai depistat cheesecake-ul, îmi spune Gabby.

— O femeie însărcinată depistează întotdeauna cheesecake-ul, îi spun. Ştii doar.

Henry se dă mai lângă mine, vorbind mai departe cu care. Mă cuprinde cu braţul şi mă strânge. Deschide larg gura şi îl servesc cu nişte cheesecake, zâmbindu-i.

L-am mânjit pe faţă.

— Te iubesc, îmi spune el cu gura plină.

De-abia dacă desluşesc fiecare cuvânt în parte. însă ştiu că asta a zis.

Mă sărută pe frunte şi îşi trece mâna peste pântecul meu.

într-o seară de sâmbătă, când mă apropiam de treizeci de ani, m-a lovit o maşină şi, ca urmare a accidentului, m-am măritat cu asistentul meu medical din tura de noapte. Dacă nu a fost destinul la mijloc, nu ştiu ce altceva poate să fie.

Aşa că trebuie să cred că, deşi e posibil să exist şi în alte universuri, niciunul din ele nu e la fel de minunat ca ăsta.

MULŢUMIRI

Sunt destul de norocoasă să am mai multe persoane ca Gabby în viaţa mea, pentru care aduc mulţumiri zi de zi. Le mulţumesc lui Erin Fricker, Juliei Furlan, Sarei Arrington şi Tamarei Hunter pentru că sunt nişte oameni şi prieteni apropiaţi atât de fenomenali. Vouă vă dedic această carte, pentru că prietenia voastră m-a susţinut în perioadele când n-am mai ştiut dacă sunt în stare să mai fac vreun pas. Multe mulţumiri şi pentru Bea Arthur, Andy Bauch, Katie Biydon, Emily Giorgio, Jesse Hill, Phillip Jordan, Tim Paulik, Ryan Powers, Jess Revnoso. Ashlev si Colin Rodeer. Jason Stamev. Kate Sullivan si celorlalţi prieteni ai mei incredibil de săritori şi minunaţi, sunt atât de norocoasă să vă cunosc şi să vă am alături de mine în viaţă.

Lui Carly Watters, cel mai minunat agent literar din lume; le tot mulţumesc Parcelor (sau purei întâmplări) că m-au îndrumat spre blogul tău în 2012 şi m-au determinat să te iau la întrebări. Faptul că mă reprezintă cineva pe care-l *plac* atât de mult se datorează fie destinului, prin chiar definiţia lui, fie unei coincidenţe minunate. Le sunt la fel de recunoscătoare lui Brad Mendelsohn şi Rich Green. Brad, îţi mulţumesc că m-ai înţeles atât de bine, pe mine şi munca mea, şi îţi mulţumesc şi ţie, Rich, sunt încântată de opera noastră.

Greer Hendricks, mi-e imposibil să-mi imaginez un univers în care poţi fi mai încântătoare decât eşti în acesta. Îţi mulţumesc pentru discuţiile noastre agreabile şi pentru talentul tău incredibil. Nici că se putea să-mi las lucrarea pe mâini mai bune. La fel le mulţumesc şi lui Sarah Cantin, Tory Lowy şi restul echipei de la Atria.

Le mulţumesc familiilor Hanes şi Reid. Lui Rose şi Warren, Sally şi Bernie, Niko şi Zach: când le zic prietenilor mei cât de mult îmi iubesc familia prin alianţă, pot să jur că-şi dau toţi ochii peste cap de parcă aş fi o elevă amintindu-i profesoarei că a uitat să dea clasei temele pentru acasă, însă n-o să mă opresc nici când o să rămân fără aer. Sunt norocoasă că m-am alăturat unei familii atât de minunate după căsătoria mea. Vă iubesc pe toţi.

Le mulţumesc familiilor Jenkins şi Morris. Mamei mele,

Mindy, şi fratelui meu, Jake, vă iubesc. Sunt atât de norocoasă să vă am drept sprijin. Vă mulţumesc că aţi crezut întotdeauna în mine şi întotdeauna pot să-mi discut cu voi ideile despre viaţă şi omenire.

Bunicii mele, Linda, nici nu pot să exprim ce însemni pentru mine. Mă simt onorată pentru simplul fapt că te cunosc, ce să mai zic de norocul care a făcut să- ţi fiu nepoată. Îţi mulţumesc pentru fiecare clipă petrecută împreună. Sunt cine sunt pentru că m-am format în viaţă încercând să te fac mândră de mine. Îţi promit solemn chiar acum că n-o să uit niciodată să mă bucur de clipă.

Şi, în sfârşit, lui Alex Reid: această carte nu este despre noi doi. însă am scris două fraze special pentru tine: „Ştiu prea bine că există universuri în care am luat alte decizii, care m-au condus în altă parte, spre *altcineva.* Şi mi se rupe inima pentru fiecare versiune a mea care nu te-a avut alături până la urmă”.

Pentru comenzi şi informaţii, contactaţi:
GRUPUL EDITORIAL CORINT Departamentul de Vânzări Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, Bucureşti, cod poştal 010517 Tel. /Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20 **Depozit**
Calea Plevnei nr. 145, sector 6, Bucureşti, cod poştal 060012 Tel.: 021.310.15.30 E-mail: vanzari@edituracorint.ro Magazin virtual: www.editura corint.ro

Format: 16/54 x84; Coli tipo: 21

[•— 4]
Personaj din filmul *Zbor deasuf*

(-3) in orig. Lost in Translation (n.tr.)

(-2) in orig. The Princess Bride (n.tr.)

(-1) in orig. Carol cel Mare (n. tr.)

i *de cuci* (n. tr.).